

LÊ HỮU NAM

CUỘC PHIÊU LƯU KỲ THÚ CỦA
ẾCH XANH
cùng những người bạn tuyệt vời

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

LÊ HỮU NAM

CUỘC PHIÊU LƯU KỲ THỦ CỦA
ẾCH XANH
cùng những người bạn tuyệt vời

SIKON BOOKS

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

THƯ VIỆN EBOOK (TVE-4U)

- Nguồn text: waka
- Đọc & Tạo ebook: NYT

Cuộc phiêu lưu kỳ thú củaẾch Xanh cùng những người bạn tuyệt vời

Tác giả: Lê Hữu Nam

Phát hành: SaigonBooks

Nhà xuất bản Hội Nhà Văn 2016

Viết tặng hai em
Trúc Quỳnh & Nhật Hào
Cùng các em thiếu nhi yêu quý

Lời giới thiệu

Thân gửi đến các độc giả!

Từng được xuất bản vào năm 2013 với tên “Hành trình trở về”, câu chuyện về quá trình chuyển hóa từ nòng nọc thành ếch con, rồi thành một chú ếch trưởng thành củaẾch Xanh đã thu hút rất nhiều bạn đọc. Bởi nó truyền đến cho bạn đọc sự giản dị mà chân thành, cũng như những thông điệp ngầm ẩn về vấn đề môi trường trong cuộc sống mà đôi khi con người chúng ta đã vô tình lãng quên, đã thờ ơ.

Trong lần trở lại này với tên gọi “Cuộc phiêu lưu kỳ thú củaẾch Xanh”, tác giả Lê Hữu Nam cùng Saigon Books mong muốn truyền tải thêm nhiều thông điệp về môi trường tự nhiên đến các độc giả, đặc biệt là với các bạn đọc nhỏ tuổi, để giúp mọi người có được tầm nhìn bao quát hơn về sự đa dạng của giới sinh vật, về sự phát triển của các giống loài động vật xung quanh chúng ta. Chúng tôi mong rằng sự bổ sung một số thông tin khoa học ở các chú thích cũng như ở phần Phụ lục có thể giúp các bạn nhỏ nhận thức được sâu sắc hơn về ý nghĩa của những vận động tự nhiên đối với cuộc sống của loài người chúng ta.

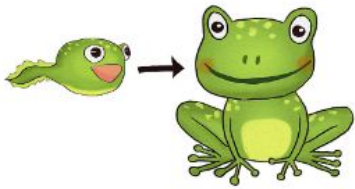
Không chỉ vậy, thông qua những tình tiết suy tư của nhân vật, chúng tôi mong rằng có thể gợi dậy những hạt mầm thấu cảm cho tự nhiên, biết rung động trước một chiếc lá rụng chao nghiêng trong gió, một hạt mưa rơi làm lan tỏa sóng trên mặt nước,... Bởi đó là những hạt mầm kết nối chúng ta

với thiên nhiên, làm nảy sinh tình yêu với cây cỏ, muông thú, biết yêu những sự sống bé nhỏ,...

Mời các bạn dẫn bước, đồng hành cùng chuyến phiêu lưu kỳ thú củaẾch Xanh nhé!

Tác giả Lê Hữu Nam
cùng Ban Biên tập Saigon Books

Các nhân vật chính trong truyện

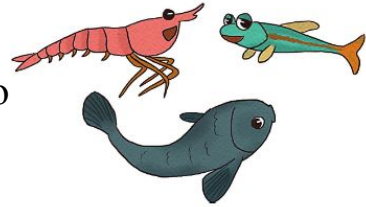
Ếch Xanh (từng có thời là nòng nọc Đầu To)

Đây là nhân vật chính!

Khi còn là một chú nòng nọc bé nhỏ ở Ao Êm Đêm, Ếch Xanh có biệt hiệu Đầu To. Xuyên suốt chuyến phiêu lưu của mình, nhờ được gặp gỡ nhiều bạn bè, đương đầu với những tai ương mà Ếch Xanh dần trưởng thành.

Tép Riu/Lòng Tong/Cá Tràu

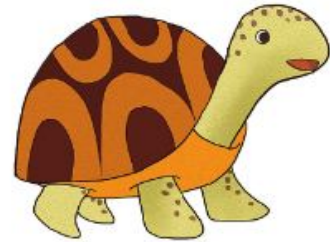
Những người bạn cực kỳ thân của Đầu To ở Ao Êm Đêm.

Cho dù sau khi trở thành ếch, Đầu To có cư xử ra sao thì họ vẫn mong cho bạn mình được bình an trên những chặng đường phiêu lưu, và mong một ngày Đầu To sẽ trở về Ao Êm Đêm.

Rùa Cạn

Một trong những người bạn rất tốt mà Ếch Xanh gặp được trong hành trình khám phá đất liền. Vì ham chơi mà Ếch Xanh đã bỏ rơi bạn Rùa Cạn chậm chạp, vậy nên Ếch Xanh phải ra sức tìm kiếm Rùa Cạn để chuộc lỗi.

Chó Hoang Giỏi Giang

Một người bạn thông thái màẾch Xanh tình cờ được làm quen trên đường đi tìm Rùa Cạn. Bạn ấy đã choẾch Xanh rất nhiều lời khuyên bổ ích về cuộc sống.

Thỏ Trắng

Thật tình cờ, Thỏ Trắng cũng có quen biết với Rùa Cạn (nguyên do sẽ được hé lộ trong các trang sau). Bạn ấy rất sẵn lòng đồng hành cùngẾch Xanh, vì bạn ấy cũng muốn gặp lại Rùa Cạn.

Cùng rất nhiều nhân vật đáng yêu khác...

Thoát lự

Trên quả đất này, có những nơi mà ở đó ta có thể nhìn thấy rất nhiều sinh vật, từ động vật đến thực vật, đến những loài vi khuẩn nhỏ bé đến độ mắt thường con người không thể nhìn thấy được. Tại đó, tất cả cùng sinh sống và phát triển, mỗi loài theo một cách thức riêng. Ở một trong những nơi như thế, câu chuyện của chúng ta bắt đầu. Đó là một cái ao, có tên là Ao Êm Đêm.

Ở Ao Êm Đêm có rất nhiều loài vật cư trú, chủ yếu là những loài sống dưới nước, như cá, tép, tôm, cua, cùng rất nhiều loài sinh vật khác thích nghi được với môi trường ao hồ. Trong số những “cư dân” sinh sống tại Ao Êm Đêm có một anh bạn nòng nọc tên là Đầu To. Tại sao lại có cái tên ấy nhỉ? Ấy là vì loài nòng nọc nhà chú có cái đầu rất to nhưng cái đuôi rất nhỏ, mà chính xác là cái đầu của nòng nọc nối liền với thân mình luôn, chứ cơ thể nòng nọc không hề có cổ như ở loài người.

*...gần đây Đầu To tỏ ra hay ưu tư và buồn chán...
chú luôn ước một ngày nào đó sẽ được đi khám phá khắp nơi trên mặt
đất.*

Nòng nọc ta, tức Đầu To, có tính khí vô tư và hòa nhã. Nhưng gần đây Đầu To tỏ ra hay ưu tư và buồn chán, vì sao nòng nọc nhà ta lại buồn chán? Vì chú cho rằng suốt ngày chỉ bơi qua bơi lại trong cái ao nhỏ thì chẳng có gì mới mẻ cả, trong khi chú luôn ước một ngày nào đó sẽ thoát khỏi nơi đây, sẽ được đi khám phá khắp nơi trên mặt đất. Ở Ao Êm Đêm, bạn bè thân thiết của chú chỉ có anh bạn Tép Riu ốm nhom và cô bạn Lòng Tong nhanh nhẩu, ngoài ra còn có cả bạn Cá Tràu nhút nhát nữa. Thỉnh thoảng Đầu To cũng gặp vài anh Cua, chị Ốc. Họ cũng không đi được đâu xa và chẳng thể thu thập được tin tức hay kiến thức gì ở trên cạn.

Riêng Đầu To tin rằng mặt đất bao la ở trên kia là một thế giới thú vị, vì có lúc đang bơi tung tăng, bỗng nhiên chú nghe được âm thanh của rất nhiều loài vật. Những người lớn trong ao cho chú biết đó là tiếng loài chó, tiếng mèo kêu, tiếng trẻ em loài người nô đùa. Sáng sớm chú còn nghe được cả tiếng gáy của những bạn gà trống báo hiệu một ngày mới bắt đầu. Phía xa xa là tiếng chim hót líu lo, tiếng hót của loài chim nghe thật mênh mang kỳ diệu. Mỗi lần nghe thứ âm thanh đó, Đầu To cảm thấy tràn đầy sức sống.

Nghe đâu loài chim cũng rất đẹp với bộ lông mượt mà; và bằng đôi cánh của mình, những chú chim có thể bay đi khắp chân trời. Cứ nghĩ đến cuộc sống trên mặt đất là nòng nọc nhà ta lại buồn ghê gớm. Một hôm Đầu To vì buồn quá đem hết tâm sự giải bày với hai người bạn thân nhất, đó là anh bạn Tép Riu và cô bạn Lòng Tong.

– Hai bạn có thấy buồn khi sống hoài dưới này không? Trong cái ao này?

Hai người bạn thân của Đầu To xù mặt, rồi họ nhìn chú với một ánh mắt mang vẻ gì đó lạ lẫm. Hình như hai bạn ấy biết điều gì đó mà chú không biết.

– Hai bạn sao thế? – Đầu To vẫn tiếp tục than vãn – Mình thấy chán lắm các bạn à, chán vô cùng luôn. Mình chỉ ước được như những bạn chim, bạn gà, bạn chó hay bạn mèo. Chỉ cần được tung tăng trên mặt đất như các bạn ấy, đi khắp nơi để mở mang kiến thức thì thật là sung sướng biết bao. Chẳng như chúng ta, suốt ngày chỉ quanh quẩn trong cái ao toàn nước là nước. Ăn cũng nước, ngủ cũng nước, chơi cũng với nước. Thế có chán không cơ chứ?

Đầu To tỏ ra buồn bã. Nhưng nòng nọc ta lại không hề biết một điều, điều mà chú không thể tưởng tượng là có thật, cho đến khi cô bạn Lòng Tong nói với vẻ mặt buồn so và hờn trách:

– Bọn tớ cũng buồn lắm chứ! Nhưng cậu thì tại sao phải buồn? Rồi đến một ngày cậu sẽ được lên bờ cơ mà.

Đầu To không hiểu cô bạn Lòng Tong nói gì, chú thừ mặt ra và một mực cho rằng bạn Lòng Tong trêu chú.

Thấy vậy, Tép Riu kiên trì giải thích:

– Vậy ra bạn Đầu To không biết. Từ xưa đến nay loài nòng nọc nhà cậu cũng chính là loài ếch trên cạn đấy. Rồi đây cậu sẽ trở thành một anh chàng

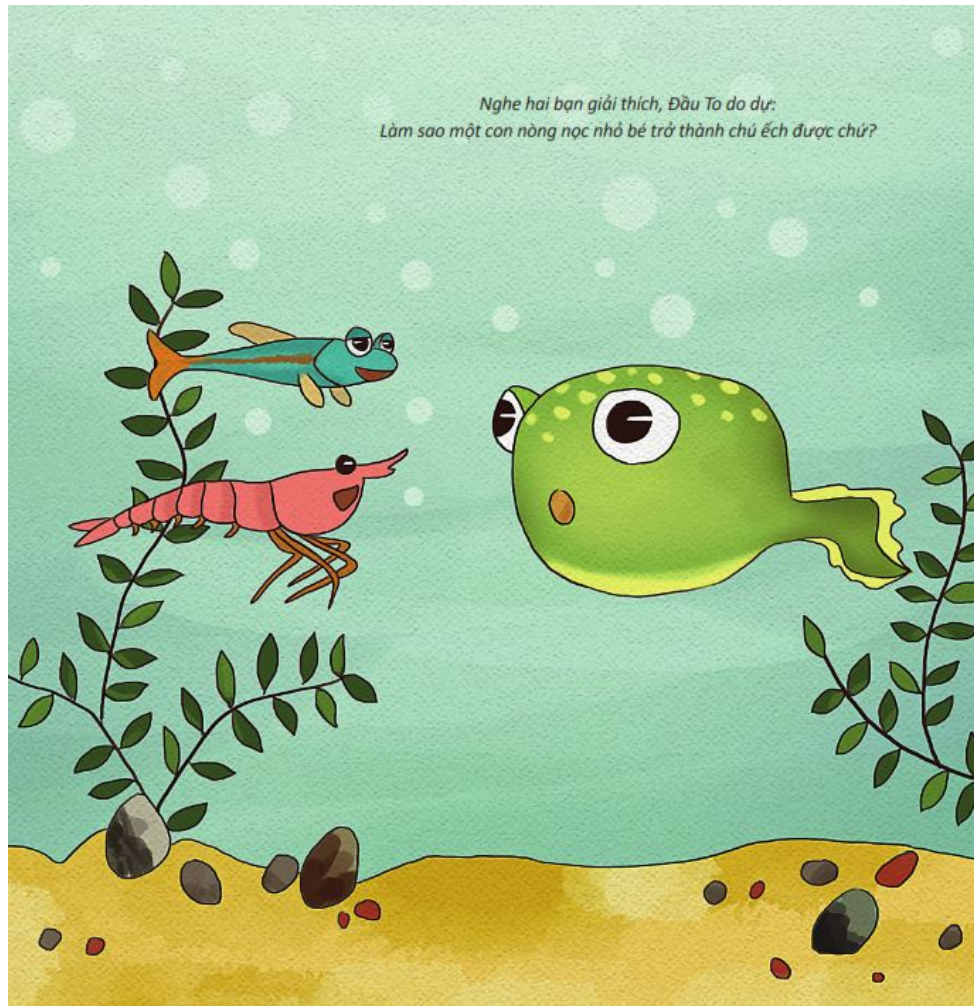
Ếch Xanh bảnh bao, lúc đó cậu tha hồ tung tăng trên mặt đất. Tha hồ kết bạn bốn phương.

– Làm sao một con nòng nọc nhỏ bé trở thành ếch được chứ? Không thể có chuyện đó đâu, Tép Riu và Lòng Tong à. Các bạn đừng trêu tở nữa.

– Tại sao không chứ Đầu To? Tớ nghe nói đã là nòng nọc thì phải biến thành ếch mà.

Dù bạn Tép Riu đã giải thích cặn kẽ và nghiêm túc, Đầu To vẫn do dự, không tin.

Đầu To cho rằng những gì mà anh bạn Tép Riu nói chỉ là một câu chuyện tưởng tượng, giống như câu chuyện phép thuật mà chú nghe lỏm được các cô bé, cậu bé loài người trên bờ nói với nhau, rằng “Úm ba la, ta sẽ biến nhà người thành con thạch sùng” hay “Úm ba la, cô bé trở thành nàng công chúa”.

Thấy Đầu To cứ mang vẻ mặt rầu rĩ, hai bạn của chú tìm cách rủ chú chơi đùa và thi đua xem ai bơi giỏi hơn. Cô bạn Lòng Tong hào hứng:

– Phần thưởng sẽ là một cọng rêu xanh nhé, được không hai bạn?

“Ai bơi giỏi hơn” là trò chơi mà cả Đầu To và các bạn đều thích, những cọng rêu xanh cũng là món ăn khoái khẩu của Đầu To và hai bạn. Nhưng hôm nay chú chẳng buồn vui chơi tẹo nào, và cũng không thèm đến món khoái khẩu đó. Cứ thế Đầu To chẳng nói lời nào mà lẳng lặng bỏ về, để mặc hai người bạn của chú buồn rầu nhìn theo.

Trên đường về nhà, Đầu To chán chường ngoe nguẩy cái đuôi trước khi thả mình trôi theo dòng nước hiền hòa. Vừa bơi vừa mông lung nghĩ ngợi, Đầu To chợt nhìn thấy hai mẹ con nhà bạn Cá Tràu đang trên đường về nhà

bà ngoại bạn ấy. Trong đầu chú chợt nảy ra một câu hỏi: “Tại sao mình không có gia đình nhỉ? Các bạn khác đều có ba, có mẹ; mẹ là người đẻ ra họ cơ mà. Thế mình được đẻ ra từ ai, và ai là ba là mẹ của mình?”. Nòng nọc ta nghĩ đủ điều mà vẫn không thể nghĩ ra được, cho đến khi chú nhớ lại những lời hai bạn Tép Riu và Lòng Tong nói lúc nãy, chú mới thấy có chút gì đó liên quan. Không đắn đo suy nghĩ thêm nữa, Đầu To quyết định bơi đến nhà bạn Tép Riu. Đến đó, chú sẽ hỏi Tép Riu thêm một lần nữa cho chắc chắn. Bạn Tép Riu là một người học giỏi, bạn ấy cũng là người chịu khó tìm tòi kiến thức về môi trường sống xung quanh. Những việc bạn ấy biết về giống loài nhà nòng nọc, Đầu To cần phải hỏi cho kỹ càng.

Vừa vào nhà bạn Tép Riu thì Đầu To đã gặp bố của bạn ấy. Tép Riu Bố nhìn vẻ mặt bồn chồn khắp khởi của Đầu To, ông liền hỏi:

– Sao mà mặt con căng thẳng thế, con trai?

Nòng nọc ta lễ phép trả lời:

– Dạ, không có gì ạ, cháu đến tìm bạn Tép Riu Con thôi ạ.

– Tép Riu Con chẳng phải đi với cháu sao? – Tép Riu Bố hỏi lại.

Nòng nọc lúng túng đáp:

– À... dạ có, nhưng lúc nãy cháu về nhà trước. Còn Tép Riu Con và bạn Cá Lòng Tong thì đi tiếp với nhau ạ.

Đáp xong Đầu To tự hỏi liệu có thể đem chuyện này hỏi bác Tép Riu Bố hay không, bởi chú vừa chợt nghĩ: “Có lẽ bác ấy còn rành hơn bạn Tép Riu về loài nòng nọc nhà mình”. Sau một thoáng đắn đo, chú bắt đầu:

– Thưa bác Tép Riu Bố, bác có thể cho cháu hỏi một chuyện được không ạ?

Tép Riu Bố điềm tĩnh gật đầu. Lễ phép, Đầu To nhà ta bắt đầu hỏi những điều lúc nãy chú tự hỏi mình khi gặp mẹ con bạn Cá Tràu. Cả chuyện bạn Lòng Tong và bạn Tép Riu kể cho chú, chú cũng đem hỏi Tép

Riu Bó xem có đúng không. Tép Riu Bó nghe xong mỉm cười vì ông cũng chẳng mấy ngạc nhiên. Ông xoa cái đầu to tướng của chú rồi bảo:

– Cháu có mẹ và có cả bố, Đầu To ạ. Cũng như là sau này cháu thành ếch, cháu sẽ có những đứa con nòng nọc như cháu bây giờ vậy. Chỉ là loài ếch nhà cháu sau khi đẻ ấu trùng xong, ếch mẹ trở lại lên bờ. Còn ấu trùng vẫn ở dưới nước, đến lúc thì trở thành nòng nọc như cháu bây giờ, và cháu phải tự lập mà không có sự chăm sóc của bố mẹ ngay từ khi thành nòng nọc. Vì vậy mà bác rất khâm phục những chú nòng nọc như cháu đây, Đầu To ạ.

– Như vậy có nghĩa là những gì bạn Tép Riu Con và bạn Lòng Tong nói đều đúng hả bác?

– Phải đó cháu. Không bao lâu nữa đâu, cháu sẽ trở thành một chú ếch. Mà cháu thì biết loài ếch rồi đấy, quả là một loài vật nhanh nhẹn và tài tình phải không nào?

– Nghĩa là cháu sẽ rời khỏi Ao Êm Dềm và được tung tăng trên mặt đất, phải vậy không bác?

Tép Riu Bó gượng cười, ông nói giọng có chút nghiêm trang:

– Phải. Lúc đó cháu có thể sống được cả dưới nước lẫn trên cạn. Đó là đặc điểm của những loài lưỡng cư, Đầu To ạ.

Đầu To nghe vậy lật ngửa mình, chú ưỡn bụng rồi vẫy vẫy cái đuôi nhỏ xíu và hét lên inh ỏi: “Ôi vui quá. Mình sẽ được lên mặt đất, mình sẽ được tự do khám phá thế giới này và mình sẽ có nhiều bạn hơn. Ôi mình vui quá!”.

Sau một hồi nhào lộn phấn khích, Đầu To bơi đến ôm chầm lấy Tép Riu Bó nói tiếp trong niềm sung sướng:

– Bác ơi! Cháu vui thật đấy bác ạ, cháu sắp được lên bờ rồi!

Tép Riu Bó thấy Đầu To quá phấn khích nên ôn tồn căn dặn:

– Đầu To nghe bác dặn này...

– Dạ cháu nghe đây bác Tép Riu Bó!

Nòng nọc ta mau mắn trả lời, ra vẻ chăm chú nghe Tép Riu Bó căn dặn. Tép Riu Bó e hèm lấy giọng rồi nói tiếp:

– Ở trên bờ sẽ có những nguy hiểm, cháu phải có những hành trang tốt nhất cho mình, vì đó là thế giới đầy hiểm nguy với những sinh vật dưới nước đầy cháu ạ.

Đầu To cảm thấy những điều Tép Riu Bó nói thật là xa lạ. Nhưng chú cũng hỏi lại, ra chiều ngoan ngoãn:

– Hành trang là gì hả bác?

Tép Riu Bó tiếp tục tận tình phân tích. Nhà Tép Riu ai cũng kiên nhẫn và chân thành cả.

– Hành trang tức là những kiến thức sinh tồn đó cháu, tức là cháu phải chuẩn bị những gì tốt nhất cho mình để sống, để tồn tại trên cạn. Khi cháu lên bờ, chớ vì quá ham vui mà để hiểm nguy xảy đến cho mình và cho những người xung quanh.

– Hiểm nguy là gì vậy bác?

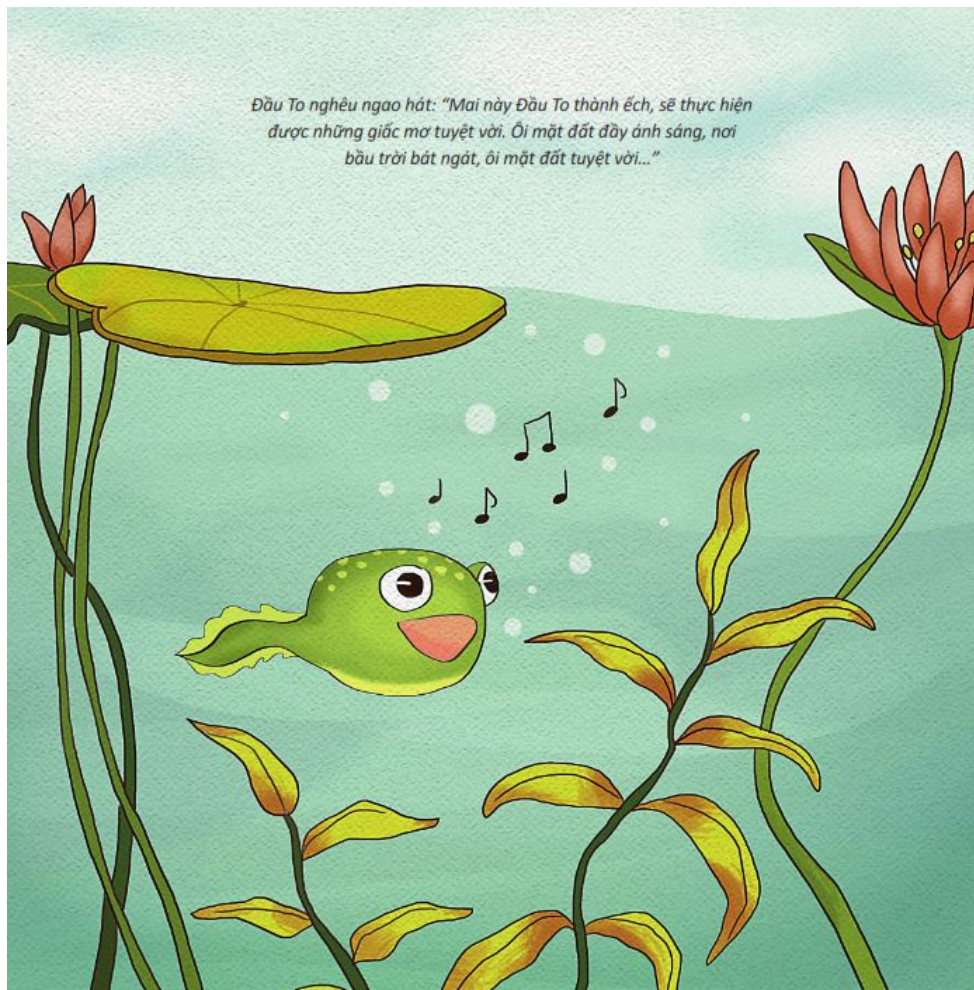
– Hiểm nguy là những gì không tốt cho cháu, chúng sẽ luôn rình rập cháu, cũng như sẽ ảnh hưởng đến những người xung quanh cháu. Giống như những lần con người tát hết nước trong ao vậy, đó cũng là một loại hiểm nguy đầy cháu ạ. Nhưng hiểm nguy vẫn có thể tránh được, nếu chúng ta biết cẩn thận.

Đầu To ra vẻ chăm chú lắng nghe. Tuy nhiên sự phấn khích quá mức đã khiến Đầu To không thể tiếp thu những lời dặn dò của bác Tép Riu Bó. Dù vậy, chú cũng ngoan ngoãn vâng dạ rồi cất tiếng chào bác:

– Cảm ơn bác Tép Riu Bó nhé! Cháu về đây ạ!

– Ủ, cháu về nhé. Nhớ là cháu sẽ trở thành một chú Ếch Xanh và cuộc sống trên cạn rất thú vị đấy. Nhưng nếu không cẩn thận thì sẽ rất nguy hiểm.

Bác Tép Riu Bó còn chưa kịp nói hết câu dặn dò, Đầu To đã lao đi. Trong Ao Êm Đềm, Đầu To tung tăng bơi khắp nơi với tâm trạng vô cùng hưng phấn. Chú hát nghêu ngao bài ca do chính mình nghĩ ra: ...Mai này Đầu To thành ếch, sẽ thực hiện được những giấc mơ tuyệt vời. Ôi mặt đất đầy ánh sáng, nơi bầu trời bát ngát, ôi mặt đất tuyệt vời...

Đầu To quá chờ mong đến ngày được lên bờ, vì vậy mà chú không còn tập trung cho cuộc sống dưới nước nữa. Chú không còn tham gia chơi đùa

với các bạn. Đầu To đã dần rời xa các bạn của mình vì những ý nghĩ như trong câu hát đó: được lên bờ với niềm vui thỏa thích.

Một hôm, Đầu To đang tung tăng bơi một mình, trong đầu ngâm nga những câu hát cũ mèm đó, thì chú gặp Cự Ốc Sên đang bò từ trên bờ xuống một cách chậm chạp.

Đầu To bơi đến chỗ Cự Ốc Sên, lễ phép bắt chuyện:

– Cự ời! Cự ở trên cạn về đây ạ?

Cự Ốc Sên gật đầu. Đầu To hỏi tiếp:

– Ở trên đó có nhiều điều hay lắm phải không cự?

Cự Ốc Sên hơi nặng tai nên hỏi lại:

– Cháu nói gì cơ?

– Ở trên đó, trên mặt đất ấy, chắc có nhiều điều vui lắm hả cự?

– Cũng có cháu à.

Cự Ốc Sên trả lời chậm chạp và toan bỏ đi, nhưng ngay lúc đó cự ngoái đầu lại hỏi:

– Mà cháu hỏi làm gì?

Nhưng cũng không cần đến câu trả lời của Đầu To, Cự Ốc Sên trả lời về bí ẩn:

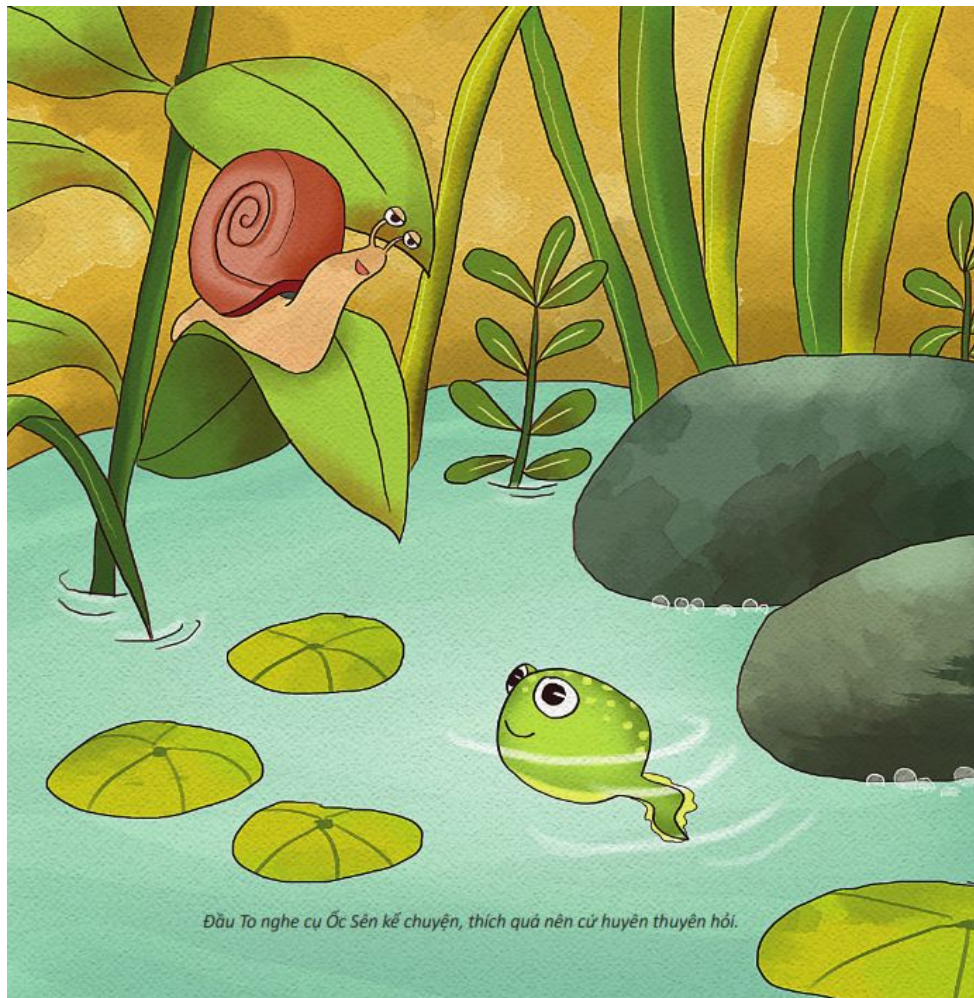
– À, ta hiểu rồi. Vui buồn là do chính bản thân mình cảm nhận thôi, không thể nói nơi này vui, nơi kia buồn được. Ở dưới nước có cái vui ở dưới nước, ở trên bờ có cái vui ở trên bờ. Cũng có thể vui, buồn, sướng, khổ là ở do ta mà ra cháu ạ.

– Vâng. Vậy ở trên mặt đất có gì khác biệt ạ?

– Ở trên mặt đất có nhiều sinh vật khác với ở dưới ao. Có những loài vật sống với loài người, có loài thì sống trong rừng như những bạn Khỉ rất giỏi đu cây, có loài lúc nào cũng bay trên bầu trời từ ngày này sang ngày khác

như những chú Hải Âu, có những anh bạn có thể xây đập ở dưới nước như chú Hải Ly. Hay hơn hết vẫn là loài người, họ có những thứ gọi là phương tiện giao thông như ô tô, máy bay, giúp họ đi đến khắp nơi trên trái đất. Còn nơi họ ở gọi là những ngôi nhà, khi trời tối ở nơi đó phát sáng rực rỡ. Và họ có quần áo để mặc cho cả bốn mùa.

Đầu To nghe chuyện thích quá nên cứ huyền thuyên hỏi, nhưng Cự Ốc Sên vốn yếu ớt, chậm chạp chỉ nói cho chú biết chừng đó rồi cụp lặn vào một chỗ khác để tránh phiền phức. Chào Cự Ốc Sên xong, Đầu To lại bơi tung tăng trong Ao Êm Dềm với tâm trạng vui vẻ, chờ đợi ngày được lên bờ bằng những câu hát đầy ngẫu hứng mà chú tự nghĩ ra.

Nhiều cư dân của Ao Êm Đêm nhìn chú và lắc đầu, chẳng còn hiểu nổi chú!

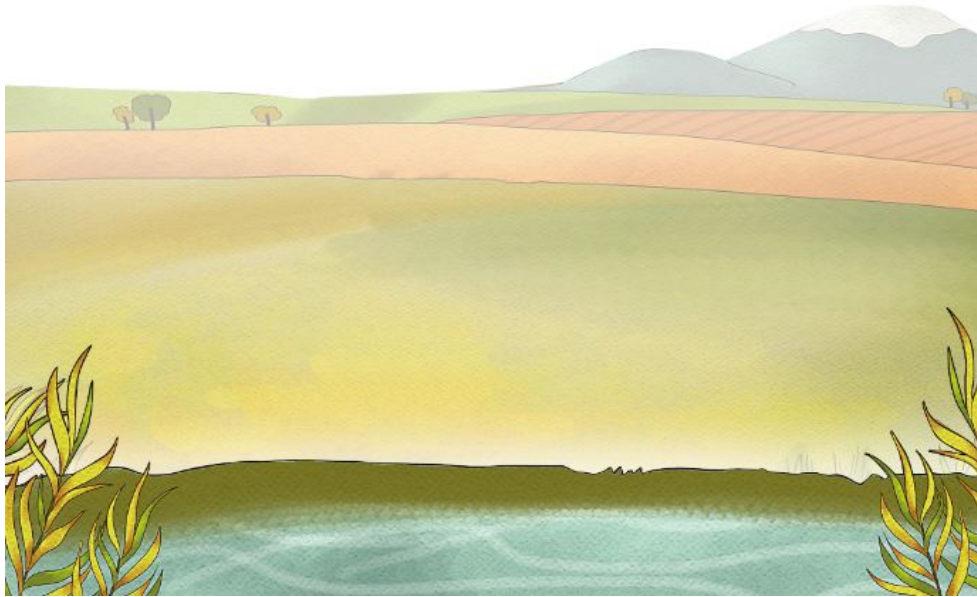
Thế rồi, những dấu hiệu cho sự thay đổi quan trọng đã đến. Chân của Đầu To bắt đầu mọc ra, đuôi ngắn lại và mất hẳn đi. Sự thay đổi về hình dạng làm Đầu To càng phấn khích hơn, mặc dù đôi lúc chú rất đau. Khi những người bạn của chú là cô Lòng Tong cùng hai anh bạn Tép Riu và Cá Tràu đến chơi thì Đầu To vẫn cứ huyên thuyên về chuyện chú sẽ trở thành một chú Ếch Xanh, rằng Ếch Xanh thì được đi đây đó để tìm hiểu nhiều điều, những điều mà các bạn chú không thể làm được.

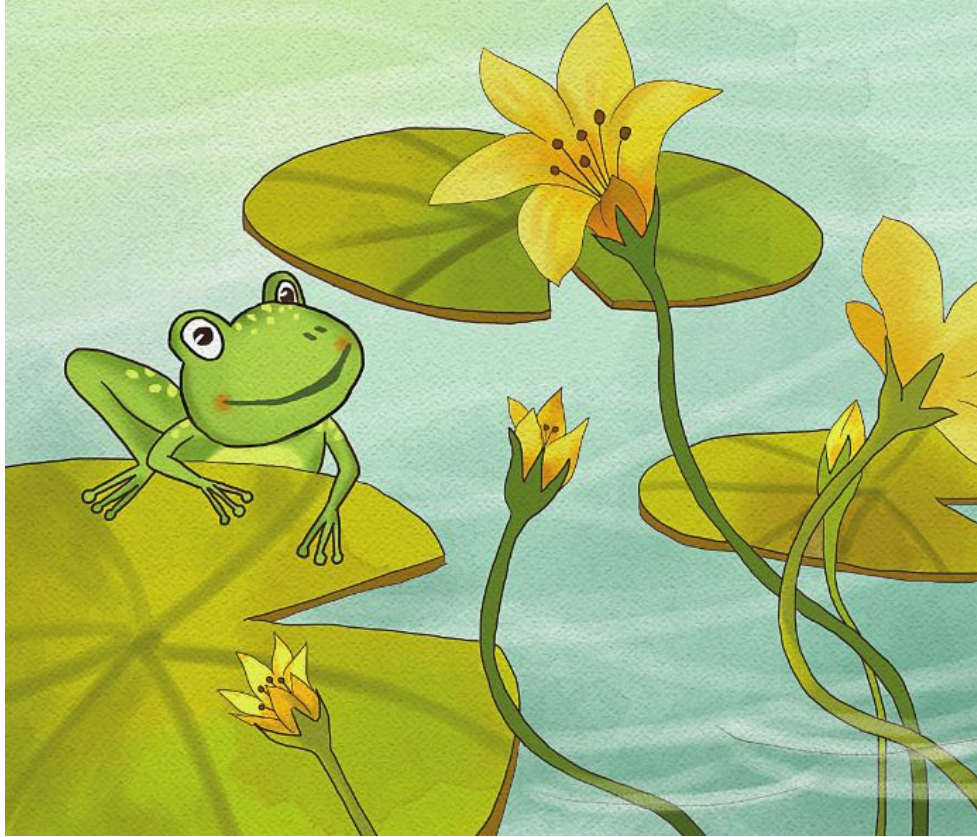
Thế rồi, những dấu hiệu cho sự thay đổi quan trọng đã đến...

Thấy Đầu To cứ như vậy, ai nấy đều rất buồn, họ có cảm giác là mình sắp mất đi một người bạn. Mọi người đều nghĩ Đầu To vì quá hào hứng với các viễn cảnh sắp tới mà muốn hắt hủi những kỷ niệm và cuộc sống trong Ao Êm Đêm. Đầu To đã làm tất cả cư dân trong Ao Êm Đêm thất vọng đến mức không ai còn muốn nói, muốn phân tích hay giảng giải gì cho chú nữa. Những ngày cuối cùng mà Đầu To còn ở dưới nước, mọi người đã tránh

mặt chú. Những ngày ấy cũng là lúc mặt nước Ao Êm Đềm lao xao những gợn sóng giao mùa.

Một chú ếch nhỏ đầy sức sống ngoi lên từ chiếc ao
sau quá trình thay hình đổi dạng kỳ diệu...

Sự khác biệt

Khi một chú ếch nhỏ đầy sức sống ngoi lên từ chiếc ao sau quá trình thay hình đổi dạng kỳ diệu, cũng là lúc bình minh ửng sáng sau một đêm dài bí ẩn. Ánh mặt trời chan hòa khắp nơi, mặt đất ấm áp che chở muôn loài, những âm thanh lạ lùng hòa quyện cùng bao sắc màu kỳ diệu. Dưới ánh mặt trời và cây lá xum xuê, mọi cư dân của mặt đất đang hồi hả đón chào ngày mới. Những điều kỳ lạ nhất chưa từng xảy đến với Đầu To, bây giờ lại ồ ạt hiện ra, khiến chú cảm thấy sự sung sướng đang lan tỏa trong cơ thể. Giờ chú không còn là một bé nòng nọc mang cái tên Đầu To nữa, chú đã là một chàng Ếch Xanh nhanh nhẹn, một chú ếch tự do, căng tràn sức sống và đầy ấp ước mơ.

Nghĩ vậy, chú bèn thoải mái tận hưởng cái không khí kỳ lạ này. Với đôi mắt mở to và lưỡi hằn ra ngoài, Ếch Xanh nhìn được rất xa. Có được đôi chân sau dài và chắc khỏe, chú có thể nhảy thật cao lên tới những cành cây. Và như vậy, từ nay một chú ếch từng có cái tên ngộ nghĩnh Đầu To đã có thể nhảy nhót khắp nơi, được khám phá mọi thứ trên mặt đất – điều mà khi còn ở Ao Êm Đêm chú luôn ước ao và mơ mộng. Với cái miệng rộng, Ếch Xanh có thể phát ra những âm thanh rõ to, có thể làm nhiều loài vật chú ý.

Chú thích thú và tự hào với tất cả những điều mới mẻ đó.

Khi tiết trời vào xuân, tất cả muôn loài đều dâng đầy sức sống. Cây cối xanh tươi tô điểm thiên nhiên bằng những mầm sống bất diệt. Mùa xuân là

mùa của sinh sôi, mùa của tình bạn và mùa của cái đẹp nở hoa. Cảm nhận cảm giác ấy lần đầu,Ếch ta thấy vô cùng thích thú. Và như vậy, chú càng yêu cuộc sống mới này hơn.Ếch Xanh bắt đầu dạo chơi, nhìn ngắm thế giới quanh mình. Tất thấy đều diệu kỳ trong đôi mắt lồi ra phân nửa của chú.Ếch Xanh có cảm giác mặt đất không khác gì một thiên đường trong những câu chuyện thần tiên, mà ở đó muôn loài là những thiên thần. Sau khi mọi sự tận hưởng của cá nhân đã thỏa mãn,Ếch Xanh bắt đầu đi kết bạn. Chú tìm cách làm quen với bất kỳ ai mà chú gặp: từ lũ chim bay trên trời cho đến các loài vật sống khép mình trong những cái hang, hay cả những loài bò sát chậm chạp. Nhưng vì khu vực quanh Ao Êm Đềm hầu như ai cũng đang bận rộn nên họ không có thời gian dành cho chú. Thế làẾch ta một mình lang thang khắp chốn, những bước nhảy lúc thì cao vút, lúc thì cao vừa phải.

Và một hôm trong lúc đang nhón nha trên con đường mòn,Ếch Xanh vô tình gặp một người bạn rất thú vị, bạn ấy tên là Rùa Cạn. Rùa Cạn là một anh bạn có vẻ ngoài lặng lẽ và kín đáo, di chuyển rất từ tốn. Cũng phải thôi, loài rùa vốn nổi tiếng là chậm chạp nhất hành tinh kia mà, bởi họ luôn phải mang cái mai nặng công kênh. Bạn Rùa Cạn thuộc một giống loài được mệnh danh là rất nhạy cảm và vô cùng thông thái. Bạn ấy có thể kể ra hàng trăm loài cây mà không bị nhầm lẫn, trong khiẾch Xanh chỉ có thể nhớ những loài như thông, tùng, liễu, gạo, bạch đàn hay những loài hoa như huệ, cúc, hồng, vi-ô-lét, tú cầu. Còn Rùa Cạn, bạn ấy biết rõ sóc thích ăn hạt dẻ, tê tê thì ăn kiến, lũ sâu ăn lá trên cành. Rùa Cạn cũng là một nhà toán học, bạn ấy đếm và tính nhẩm rất giỏi, bạn ấy có thể đoán được tuổi và biết được chi tiết sở thích, đặc tính của từng loài, bạn ấy biết trên cây có bao nhiêu cái lá và bạn ấy còn biết là Ao Êm Đềm màẾch Xanh từng ở có từ bao giờ. Thảo nào! Chẳng trách sao người ta lại nói Rùa Cạn là một nhà thông thái!

*Rùa Cạn là một anh bạn có vẻ ngoài lẳng
lẽ và kín đáo, di chuyển rất từ tốn.*

– Sao cơ? Rùa Cạn biết cả việc Ao Êm
Đềm có từ bao giờ à? Vậy thì cậu cho tớ biết
đi!

Ếch Xanh tròn xoe đôi mắt lồi. Bạn Rùa
Cạn ậm ừ rồi chậm chạp trả lời:

– Ao Êm Đềm hình thành từ rất lâu rồi,
chắc cũng phải mấy ngàn năm đấy. Trước khi
trở thành Ao Êm Đềm thì ở đây là một đồng cỏ, nó có tên là Đồng Cỏ Bát
Ngát. Rồi đến một ngày, trên trời xuất hiện những tảng đá lớn rơi xuống
hành tinh chúng ta, những tảng đá đó người ta gọi là Thiên Thạch. Và một
trong những tảng Thiên Thạch đó rơi xuống Đồng Cỏ Bát Ngát.

Ếch Xanh kinh ngạc:

– Thế cơ à? Mà sao cục đá ấy người ta gọi là Thiên Thạch nhỉ?

– Thiên có nghĩa là trời, Thạch có nghĩa là đá.

Rùa Cạn trả lời một cách đầy hiểu biết nhưng rất từ tốn. Ếch Xanh vừa
lắm bẩm vừa lắc đầu:

– Thiên là trời, Thạch là đá. Thiên Thạch là... là... trời đá. Ôi, sao lạ
vậy nhỉ?

– Thiên Thạch là Đá của Trời, hoặc có thể hiểu là đá từ trời rơi xuống. –
Rùa Cạn giải thích cặn kẽ hơn – Nghĩa của nó là vậy.

– Thiên Thạch là Đá Của Trời. Thật đáng kinh ngạc! – Ếch Xanh lặp lại
với vẻ mặt ngây ngô – Rồi sao nữa hả, bạn Rùa Cạn?

– Sau khi Thiên Thạch rơi xuống, loài người đã dời tảng đá ấy đi nơi
khác, do vậy mà để một cái hố sâu trên Đồng Cỏ Bát Ngát. Theo thời gian,
nước mưa đọng lại cái hố tạo thành cái ao, rồi ở đó bắt đầu xuất hiện cư dân

sống dưới nước, có cả tổ tiên của nhà bạn nữa. Tất cả sống rất chan hòa, yêu thương nhau trong một cái ao, và thế là cái tên Ao Êm Đêm ra đời từ đó.

Vậy làẾch Xanh vừa mở mang thêm một chút kiến thức, đồng thờiẾch ta rất khâm phục sự hiểu biết của Rùa Cạn. Không những vậy,Ếch Xanh còn phát hiện ra bạn Rùa Cạn có một đức tính khác, hoàn toàn không giống như vẻ bề ngoài khó gần của bạn ấy, đó là Rùa Cạn rất biết quan tâm bạn bè. Bởi có lầnẾch Xanh vì nhảy nhót hăng quá nên bị đau chân, bạn ấy đã cõngẾch Xanh dạo chơi khắp nơi nữa chứ,Ếch ta thích lắm. Một hôm, khi đi ngang qua khu rừng nọ,Ếch Xanh đột nhiên hỏi bạn Rùa Cạn:

– Bạn Rùa Cạn này, mình nghe nói dòng họ nhà bạn sống được rất lâu phải không?

– Ừ, dòng họ nhà mình có những người sống được cả trăm tuổi cơ. Có những nhánh cha chú của mình còn sống được đến vài thế kỷ.

Ếch Xanh tròn xoe đôi mắt lồi của mình một lần nữa với vẻ kinh ngạc. Trước nayẾch ta không hề biết rằng trên đời này có loài vật còn sống lâu hơn cả loài người. Lẽ nào bạn Rùa Cạn nói đùa? Nhưng bạn Rùa Cạn hiền lành và thật thà, vì vậy bạn ấy không bao giờ biết nói dối hay gạt người khác để làm vui cho mình. Nghĩ như vậy,Ếch Xanh tin bạn Rùa Cạn. “Các bạn ở Ao Êm Đêm mà biết điều này chắc phải té ngựa ra mất thôi”, chú ta ngẫm nghĩ, im lặng một hồi rồi lại hỏi tiếp:

– Thế Rùa Cạn được bao nhiêu tuổi rồi?

– Bạn không nhất thiết phải hỏi tuổi của mình đâu.

Thấy Rùa Cạn trả lời một cách khó hiểu,Ếch ta không thể không hỏi tiếp:

– Vì sao?

Lập tức bạn Rùa Cạn trả lời bằng một câu rất sắc sảo:

– Vì tuổi tác không liên quan gì đến phẩm chất và tình bạn của chúng ta đâu.

– Mình vẫn không hiểu. –Ếch Xanh vẽ mặt buồn rầu, tiếp tục câu chuyện theo hướng khác – Sống lâu thì chắc là thích lắm! Có thời gian để đi được nhiều nơi, khám phá nhiều điều và có nhiều bạn,... Giá nhưẾch Xanh có thể sống được trăm tuổi thì hay biết mấy.

Bạn Rùa Cạn thờ dài, sự ì ạch của bạn ấy đi kèm với cả một mớ suy nghĩ trong đầu.

Dòng họ của bạn Rùa Cạn rất giỏi suy nghĩ, rất giỏi phân tích, họ vô cùng thông thái. Vậy nên những gì bạn Rùa Cạn nói, dù không hiểu hết được nhưngẾch Xanh vẫn cảm nhận được sự chí lý của chúng, chưa kể bạn Rùa Cạn còn có cách trả lời rất chân thành, rất thuyết phục.

– Mình thấy không có gì thú vị khi sống lâu cả. Thế giới này rộng lớn, dù có sống lâu đến đâu cũng không thể đi hết, không thể khám phá hết được. Sống lâu mình phải chứng kiến nhiều điều không hay nữa chứ; như là phải chia tay những người bạn yêu quý. Chẳng hạn đầu xuân bạn Sếu Chân Dài đã phải bay về nơi bạn ấy sinh ra sau khi tìm đến đây cho chuyến trú đông.

Rùa Cạn ngừng lại, thờ dài rồi nói tiếp:

– Mình còn phải miễn cưỡng chứng kiến môi trường thay đổi, biển rừng bị ô nhiễm.

Sống lâu sẽ làm mình trở nên ì ạch và nặng nề hơn nữa đó. Quan trọng không phải là chúng ta sống lâu, mà mỗi người phải cố gắng sống một cách sâu sắc. Nghĩa là mỗi người phải luôn biết trân trọng cuộc sống này, vun đắp tình cảm gia đình, yêu quý bạn bè và biết giúp đỡ người khác lúc hoạn nạn,Ếch Xanh hiểu không?

Ếch ta không hiểu lắm những gì bạn Rùa Cạn nói. Nhưng chỉ với một ít những gì cảm nhận được, trong đầu Ếch Xanh thoáng lên một suy nghĩ:

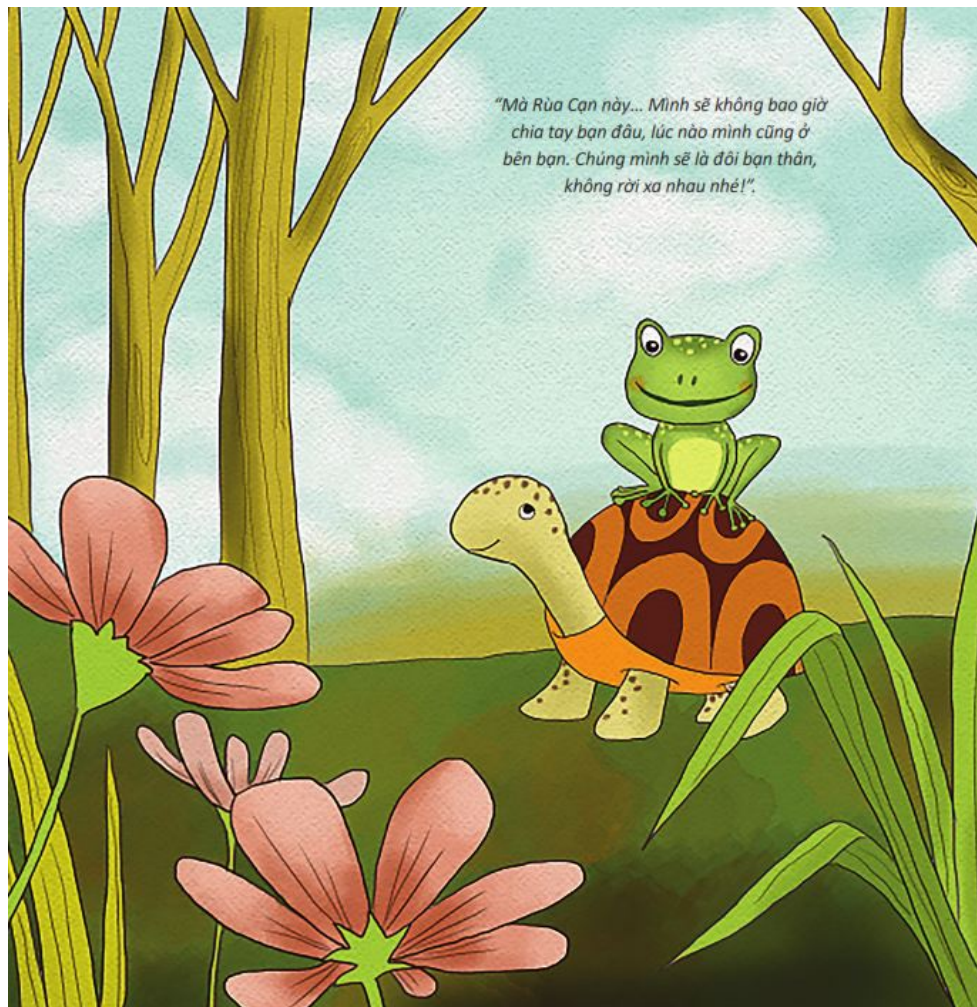
– Phức tạp thật! Nhưng dù gì ông trời đã cho bạn tuổi tác thì cũng đáng quý chứ sao!

Thấy bạn Rùa Cạn chỉ gật đầu, một lúc sau Ếch Xanh nói với vẻ chân thực:

– Mà Rùa Cạn này.

– Sao cơ?

– Mình sẽ không bao giờ chia tay bạn đâu, lúc nào mình cũng ở bên bạn. Chúng mình sẽ là đôi bạn thân, không rời xa nhau nhé!

Rùa Cạn nghe vậy thì trong lòng rất vui. Hai người bạn của chúng ta lại bên nhau và cùng đi đến những nơi mới trong hành trình khám phá. Bạn Rùa Cạn tường tận mọi vật xung quanh và bạn ấy tận tình phân tích, trả lời những thắc mắc củaẾch Xanh. Trong mắtẾch Xanh, Rùa Cạn là một người bạn vô cùng thông thái và tốt bụng.

Một hôm, hai người bạn đang dạo chơi,Ếch Xanh bị trật chân lần nữa sau một cú nhảy chơi vơi. ThấyẾch Xanh bước từng bước khập khiễng, Rùa Cạn đề nghị cõngẾch Xanh đến khu Đồi Đá. Dù rất đau chân nhưngẾch Xanh vui vẻ leo lên mai bạn Rùa Cạn để bạn ấy cõng đi. Trên đường đến Đồi Đá,Ếch Xanh có đủ thời gian thanh thoi tìm hiểu mọi vật xung quanh. Chú hỏi anh bạn Rùa Cạn của mình:

– Vì sao khu đồi này có tên là Đồi Đá nhỉ, Rùa Cạn có biết không?

– Mình biết chứ. Để mình kểẾch Xanh nghe. Vì sao nơi đó có tên là Đồi Đá ư?

Bởi vì ngọn đồi này có rất nhiều hòn đá to tướng và nhô cao lên khỏi mặt đất. Truyền thuyết về Đồi Đá có liên quan đến truyền thuyết về Ao Êm Đềm.Ếch Xanh có biết vì sao không?

Ngẫm nghĩ hồi lâu,Ếch Xanh cũng không thể nào lý giải được:

– Mình không biết rồi. Rùa Cạn giải thích choẾch Xanh nghe đi.

Dù vừa đi vừa cõng bạn trên lưng, thấm mệt nhưng Rùa Cạn vẫn trả lời cho bạn vui:

– Là bởi vì những hòn đá ở đó đều là Thiên Thạch từ trên trời rơi xuống.

– Hóa ra là vậy. Thế giới này thật tuyệt vời Rùa Cạn nhỉ?

– Đúng vậy, thế giới này có rất nhiều điều đáng để ta khám phá lắm.

Rùa Cạn trả lời rồi cõngẾch Xanh đi một mạch hết quãng đường còn lại. Cảnh vật quá đổi yên bình và hiền hòa. Tình bạn của hai người cũng vì

vậy mà trôi theo giai điệu mệnh mang diệu kỳ của cuộc sống.

Đến nơi thìẾch Xanh đã không còn đau chân nữa,Ếch ta rời khỏi lưng bạn Rùa Cạn bằng một cú nhảy phốc lên tảng đá gần nhất. Theo lời kể của Rùa Cạn, đây chính là những tảng Thiên Thạch từ trên trời rơi xuống Đồng Cỏ Bát Ngát, nơi có Ao Êm Đêm bây giờ. Nghĩa là những hòn đá ở đây được mang đến từ Đồng Cỏ Bát Ngát. Chính những tảng Thiên Thạch này tạo ra Ao Êm Đêm, nhưng cũng chính chúng tạo ra Đồi Đá.

Ếch Xanh cứ thế tha hồ tưởng tượng về thế giới kỳ diệu và đầy bí ẩn này. Nếu sau này có dịp về lại Ao Êm Đêm,Ếch Xanh nhất định sẽ kể những điều mắt thấy tai nghe cho Lòng Tong và Tép Riu nghe, cả bạn Cá Tràu nhút nhát nữa. Họ sẽ phải tròn xoe mắt, há hốc miệng vì không thể tin nổi.

Một lúc sauẾch Xanh lần lượt nhảy lên các tảng đá chồng lên nhau. Khi đứng trên hòn đá được gọi là đỉnh của Đồi Đá,Ếch ta đồng dục gọi to:

– Bạn Rùa Cạn ơi! Trên đây mát lắm. Ôi! Gió cứ thổi qua lồng lộng, lại còn có một cánh hoa tim tím rất thơm bay qua nữa chứ. Thích thật đó, lên đây cùng mình đi. Mình sẽ chỉ cho bạn thấy những ngọn đồi phía xa xa, những thung lũng sâu thẳm. Bạn lên đi.

Nhưng Rùa Cạn vốn không biết leo trèo hay nhảy nhót gì. Bản năng của loài rùa là từ từ chậm rãi bò trên mặt đất thôi. Nhưng thấyẾch Xanh tỏ ra hào hứng và rất muốn mình lên đó chơi cùng, Rùa Cạn cũng thử trèo lên, nhưng trèo mãi mà Rùa Cạn vẫn không sao lên tới nơi được. Trong khi đóẾch Xanh vẫn cứ đứng trên hòn đá cổ vũ một cách vô tư.

– Cố lên bạn Rùa Cạn ơi! Cố gắng lên chút nữa thôi. Bạn là loài vật thông minh và vô cùng kiên trì mà.

VìẾch Xanh, Rùa Cạn không muốn bỏ cuộc. Nhưng sau một lúc cố gắng hết sức mà vẫn không thể leo lên cao thêm được chút nào, mệt quá

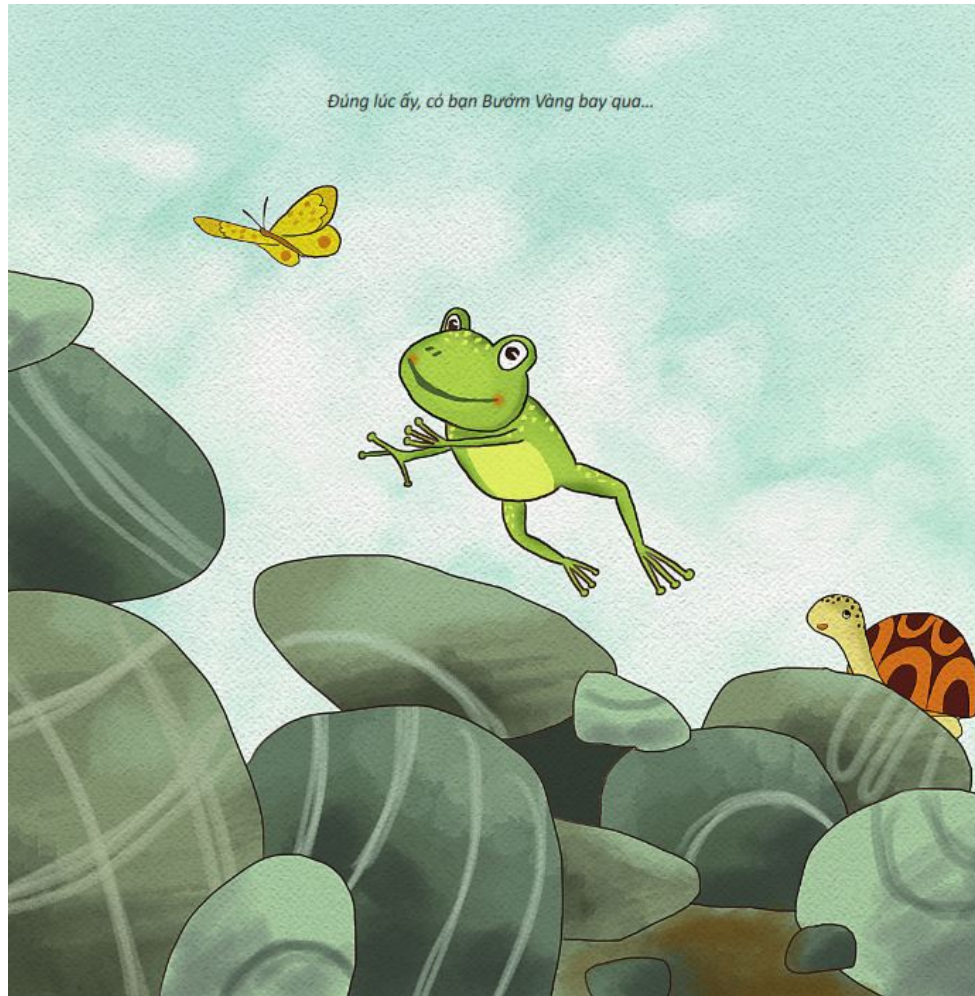
nên Rùa Cạn đành bỏ cuộc.

– Mình không lên được đâu.Ếch Xanh cứ chơi một mình đi, mình ở đây đợi bạn.

– Ừm. Bạn ở đó nhé. Mình chinh phục mấy hòn đá phía bên kia đã, lát nữa mình xuống.

Nói xongẾch Xanh lập tức nhảy qua những tảng đá xung quanh. Chú một mình trải qua cảm giác vui thích tột cùng. Còn bạn Rùa Cạn lúc này đang nằm dưới chân một tảng đá lằm bằm những phép tính trong đầu, một chốc lại ngẩng đầu lên, nhìn đường bay của những bạn chim Bò Câu Đưa Thư để dự đoán xem các bạn chim Bò Câu sẽ bay về đâu.

Trên những tảng đá vươn lên giữa đỉnh đồi,Ếch Xanh vẫn khoái chí với trò nhảy nhót, chú vừa nhảy vừa phấn khích la hét không ngừng. Đúng lúc, có bạn Bướm Vàng bay qua,Ếch Xanh thấy vậy bèn hỏi người bạn biết bay này.

– Bạn Bướm Vàng ơi, bạn bay đi đâu vậy?

– Chào bạnẾch Xanh, mình bay đến Cánh Đồng Hoa ở bên mặt Hồ Xanh Biếc kia kìa.

Bạn Bướm Vàng kiêu hãnh dùng đôi cánh của mình chỉ về phía trước.

Ếch Xanh nhìn theo hướng bạn Bướm Vàng chỉ. Đúng là ở xa xa, sau những ngọn cỏ xanh rờn có một cái hồ rất đẹp với dòng nước sóng sánh màu xanh. Dòng nước càng trở nên lung linh khi ánh mặt trời soi rọi mặt hồ, đó là Hồ Xanh Biếc. Và bên cạnh Hồ Xanh Biếc là một cánh đồng hoa rực rỡ với hàng trăm loài hoa đua nở.Ếch Xanh trầm trồ thích thú. Thấy vậy, bạn Bướm Vàng hỏiẾch ta:

– Có muốn ra đó cùng tớ không, bạnẾch Xanh?

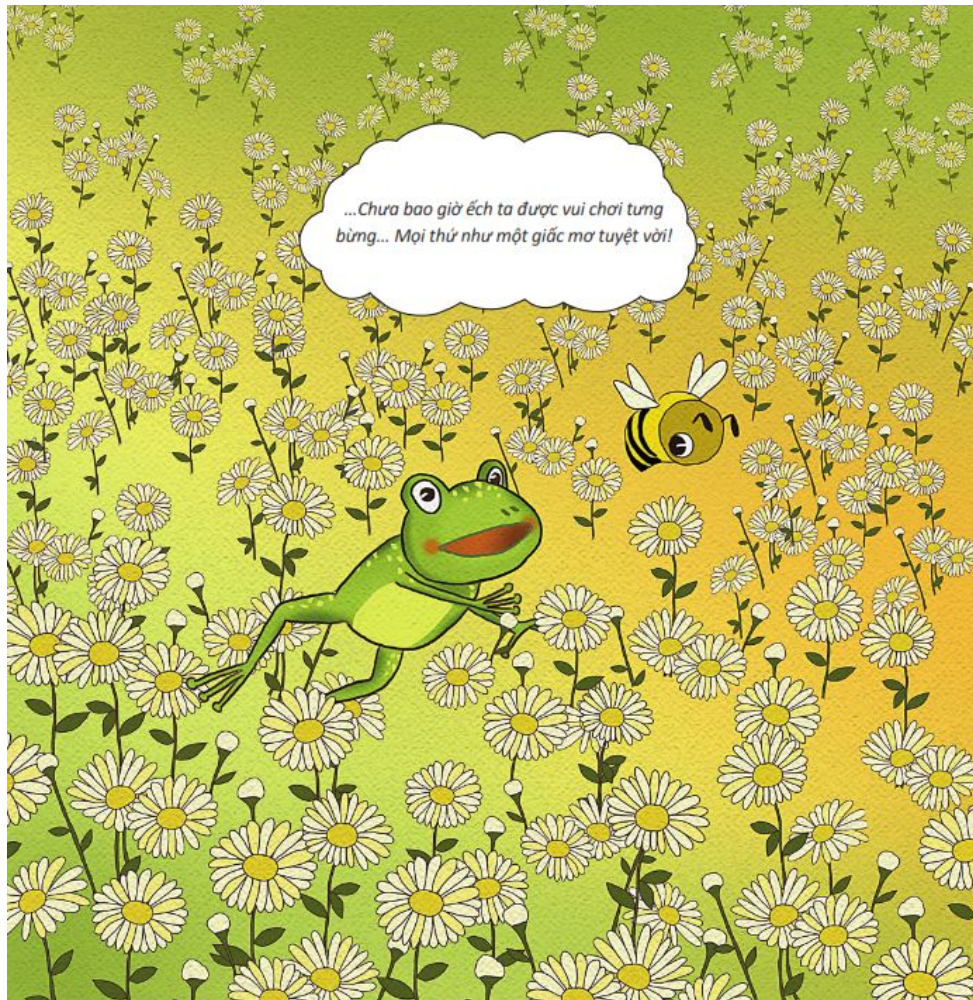
- Nơi đó còn có gì nữa không, bạn Bướm Vàng?
- Sẽ có rất nhiều điều thú vị, đến đó sẽ biết. Ta đi nào.

Ếch Xanh vì quá vui mừng nên đồng ý ngay. Còn bạn Bướm Vàng, vì có được bạn mới cùng đồng hành nên cũng rất hào hứng. Trên đường đi đến Cánh Đồng Hoa, Ếch Xanh tung những cú nhảy xa đầy háo hức, mà quên rằng mới đây thôi Rùa Cạn còn cống chú trên chiếc mai. Còn bạn Bướm Vàng bay là đà trên không trung với đôi cánh màu vàng mềm mại và duyên dáng. Cả hai người bạn mới vừa bay, vừa nhảy, vừa nhip nhàng trò chuyện.

Không bao lâu cả hai đã tới được Cánh Đồng Hoa. Vừa tới nơi, Ếch ta được bạn Bướm Vàng giới thiệu với chị Ong Nâu. Chị Ong Nâu khá ít nói nhưng rất chăm chỉ, công việc của chị là hút mật trên những nhụy hoa. Giọng nói của chị Ong Nâu ngọt ngào lắm.

Không biết có phải vì luôn làm việc gần bên những đóa hoa xinh đẹp hay không mà ngay cả khi đang làm việc, chị Ong Nâu vẫn mang một phong thái rất thư giãn tưởng như đang chơi đùa vậy. Thậm chí có lúc còn khiến mọi người nghĩ rằng chị rất yêu công việc gắn liền với cái đẹp của mình. Nhưng chị cũng có một tật xấu, đó là lúc nào chị cũng kêu “O o”; thêm một điều cần lưu ý nữa, ấy là đừng chọc giận chị nhé, vì khi chị ấy giận lên thì sẽ chích rất đau kẻ đã chọc giận mình.

Sau khi hút mật xong, chị Ong Nâu bắt ngờ gọi mọi người trên khắp Cánh Đồng Hoa đến để chiêu đãi một bữa tiệc mật do chị miệt mài kiếm được buổi sáng nay, và hiển nhiên Ếch Xanh cũng được mời dự tiệc. Được chào đón ở một nơi tuyệt vời như Cánh Đồng Hoa, Ếch ta cảm thấy vô cùng hãnh diện và sung sướng.

Khi bữa tiệc bắt đầu thì xuất hiện cặp đôi Sơn Ca và Công Sặc Sỡ. Hai người bạn này được rất nhiều người ngưỡng mộ vì họ có giọng hát rất hay và làm chủ những điệu múa rất đẹp. Khi trời chập choạng tối, các bạn Đom Đóm từ xa bay đến, mỗi bạn như một cái bóng đèn có nhiệm vụ thắp sáng khắp không gian đêm trên cánh đồng, khiến cho nơi đây trông giống như một sân khấu lung linh ngoài trời. Chưa bao giờ Ếch Xanh thấy một món ăn nào ngọt và thơm ngon như những giọt mật mà chị Ong Nâu hút ra từ các nhụy hoa, và chưa bao giờ Ếch ta được vui chơi tung bừng như đêm nay. Mọi thứ như một giấc mơ tuyệt vời!

Được thỏa thích vui chơi và kết bạn, Ếch Xanh nhận thấy ở đây có rất nhiều loài vật đẹp đẽ, lạ lùng, họ khiến Ếch ta có cảm tưởng là bản thân

đang được mở mang đầu óc rất nhiều. Khung cảnh nơi này trông như một vùng đất cổ tích. Ban ngày những tia nắng rơi lên Cánh Đồng Hoa một màu vàng nhạt, làm tươi sắc hoa, mang sức sống đến với thiên nhiên và cảnh vật nơi đây, đêm về thì những loài hoa đêm tỏa hương ngào ngạt. Vậy mà sao bác Tép Riu Bô, Cự Ốc Sên và cả bạn Rùa Cạn lại nói rằng sống ở mặt đất cần phải cẩn trọng. Tại sao họ lại nói như vậy? Nghĩ đến đó thìẾch Xanh mới giật mình thốt lên:

– Chết rồi! Bạn Rùa Cạn đâu rồi?

Cả đám đang tiệc tùng say sưa, nghe tiếngẾch Xanh hốt hoảng thì giật mình im phăng phắc. Nhưng chỉ trong chốc lát, các bạn đồng thanh hỏi: “Chuyện gì thế?”.

– Mình đã bỏ rơi bạn Rùa Cạn của mình rồi các bạn ơi! –Ếch Xanh thành thật trả lời.

– Ôi dào! Quên anh bạn Rùa Cạn ấy đi.

Bạn Bướm Vàng đang tận hưởng bữa tiệc mà bị cắt ngang như thế nên tỏ ra cáu kỉnh. Chị Ong Nâu thêm vào:

– Có phải anh bạn Rùa Cạn rất thông minh, nhưng lúc nào trông cũng cô đơn phải không?

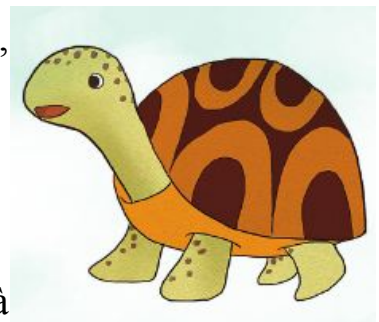
Ếch Xanh gật đầu lia lịa:

– Đúng rồi đấy, chính bạn ấy, chị Ong Nâu ạ.

– Ôi, vậy thì quên cậu ta đi. Người gì đâu mà chậm chạp, chẳng biết nói năng gì. Lúc nào cũng chỉ chui trong cái mai thô kệch mà chẳng biết những trò chơi vui thú như chúng ta.

Ếch Xanh định thanh minh rằng bạn Rùa Cạn không phải là người như vậy thì bị Cáo Đuôi Dài xen vào:

– Chẳng thế người ta mới bảo là “chậm như Rùa” đấy thôi. Nào tiếp tục thôi mọi người ơi!

Cáo Đuôi Dài vừa dứt lời thì bữa tiệc náo động trở lại. Trong tình cảnh này,Ếch Xanh phân vân không biết có nên đi tìm bạn Rùa Cạn ngay lúc đó hay không. Nếu đi tìm để rồi phải bỏ lỡ bữa tiệc cực kỳ náo nhiệt thế này thì quả là tiếc. Đắn đo một lúc,Ếch ta tự nhủ: “Thôi, cứ vui cho hết đêm nay đã, mình sẽ tìm bạn Rùa Cạn sau vậy”.Ếch Xanh nghĩ rằng bạn Rùa Cạn bước đi chậm chạp cònẾch ta thì tung những cú nhảy rất xa nên việc tìm kiếm sẽ không mấy khó khăn.

Vậy là buổi tiệc tiếp diễn với những trò mới lạ và thú vị, mỗi loài trình diễn sở trường của riêng mình để góp vui. Bạn Đom Đóm thì mãi miết thắp lên những bóng đèn màu xanh như những ngôi sao trên trời, bạn Công Sặc Sỡ không ngừng xòe bộ đuôi sặc sỡ, cùng với điệu nhạc của bạn chim Sơn Ca, họ kết hợp với nhau hết sức ăn ý như vũ công và ca sĩ biểu diễn cùng nhau.

Khi những loài vật đẹp đẽ phô diễn xong các tiết mục của họ thì mới nhớ đến sự hiện diện củaẾch Xanh. Một bạn trong đám tỏ vẻ kiêu căng hỏi: “Sao lại có anh bạn xấu xí này ở đây nhỉ?”. Lập tức, bạn Bướm Vàng và chị Ong Nâu cùng lên tiếng: “À, bạn ấy là bạn mới của chúng tớ”. Công Sặc Sỡ lại gần nhìn một lượt rồi lên tiếng, với giọng yếu điệu của loài công: “Thôi được, nếu là bạn của các bạn thì không sao, nhưng phải bắt anh ta diễn trò mới được”. Ngay lúc đó, Công Sặc Sỡ nhìn thẳng vàoẾch Xanh, ra vẻ khiêu khích:

– NàyẾch Xanh, bạn hãy làm trò gì góp vui đi!

Ếch Xanh lúng túng, khi còn là nòng nọc thì chú có thể diễn trò bằng điệu bơi ngửa bụng, giờ đã trở thành một chúẾch Xanh thì chú chẳng biết làm gì ngoài kêu lên ộp ộp.

À đúng rồi, là tiếng kêu ộp ộp: “Tại sao lại không cho họ biết mình cũng có một giọng hát trời cho nhỉ?”. Ngẫm nghĩ xong, chú lên tiếng với vẻ mặt đầy tự tin:

– Các bạn có muốn nghe tiếng hát của mình không?

Nghe đến hát hò nhảy múa, tất cả đều tỏ ra phấn khích, lập tức đồng thanh tán thành. Công Sặc Sỡ tự tin phụ họa:

– Cậu hát đi, mình sẽ múa cùng.

Nghe sự hưởng ứng của Công Sặc Sỡ, tất cả đều ồ lên. Sau đó bạn nào bạn nấy căng mắt, căng tai tập trung chờ đợi màn biểu diễn của người bạn mới. Tiếng reo hò cổ vũ khiếnẾch Xanh như được tiếp thêm sức mạnh. Giả vờ như đang bước lên sân khấu,Ếch ta hắng giọng, sau đó cùng với một vẻ đầy tự tin, chú bắt đầu phát ra âm thanh của loài ếch: “Ôp ôp... Ôp ôp...”.

Ếch Xanh không ngờ chú vừa kêu lên chưa được mấy tiếng thì cả đám đã giận dữ hét lên: “Dừng lại! Dừng lại ngay!!!”.

Phản ứng đó khiếnẾch Xanh im bật. Vừa xấu hổ vừa sợ sệt, chú rụt rè đưa hai mắt nhìn quanh. Chưa hết, ngay lúc ấy có một bạn nào đó trong đám Sóc tiếp tục lên tiếng chê bai: “Thế mà gọi là hát à? Tiếng của cậu ta nghe thấy mà rợn người”, “Đúng rồi, đúng rồi. Tiếng hát gì mà nghe như sấm ấy”, những bạn còn lại cũng hòa vào chê baiẾch Xanh. Nghe những lời miệt thị chế giễu,Ếch Xanh buồn bã nhắm đôi mắt lồi của mình trong sự xấu hổ ê chề.

Lúc này, Công Sặc Sỡ đứng đình bước lại chỗ bạn Bướm Vàng: “Anh ta là bạn của cậu, cậu bảo anh ta đi đi. Nơi đây chỉ đón tiếp những loài vật tài hoa thôi”.

Các bạn còn lại cũng tán thành. Bướm Vàng nghe vậy, hiểu rằng mình không thể làm trái ý số đông. Người bạn có đôi cánh mềm mại bay tới chỗẾch Xanh, lúc này vẫn còn nhắm chặt hai mắt vì xấu hổ, cái miệng thì mím chặt trông như đường chỉ giữa hai môi. Nhưng không vì vậy mà Bướm Vàng cho qua việc yêu cầuẾch rời khỏi đây, chỉ là dùng giọng đầu dụi mà thôi:

–Ếch Xanh, bạn thấy đấy... Chuyện là vậy... Mình thực sự xin lỗi.

Ếch Xanh vô cùng buồn bã. Sau khi nhìn lại một lượt quang cảnh Cánh Đồng Hoa, Ếch Xanh lặng lẽ quay đi, sự tiếc nuối hiện lên trong đôi mắt lung linh ướt át của chú.

Cuối cùng chú đành phải chấp nhận ra đi mà không thốt lên lời nào nữa.

Trên đường đi, Ếch Xanh bắt đầu cảm thấy sự cô đơn bủa vây. Chú không thể nào cưỡng lại được nỗi nhớ về những ngày còn là nòng nọc với cái tên Đầu To mà tất cả mọi người ở Ao Êm Đêm đặt cho. Ếch Xanh nhớ anh bạn Tép Riu Con và cô bạn Lòng Tong ở Ao Êm Đêm, cả bạn Cá Tràu nữa. Nói đúng hơn là chú nhớ tất cả cư dân ở Ao Êm Đêm, một nỗi nhớ khiến chú buồn bã và chỉ biết tự trách mình: “Chắc hẳn giờ này họ đã ngủ dưới làn nước mát mẻ và hiền lành trong ao rồi”.

Bầu trời mỗi lúc một tối dần, không ánh trăng, không còn chút hương hoa ngào ngạt nào. Những bước nhảy của chú vì thế mà càng lúc càng trở nên nặng nề và buồn bã. Rồi ngay sau đó, khi vẫn đang lơ đãng dưới bầu trời tối mịt chú cũng nhớ đến một người bạn nữa: “Đúng rồi, bạn Rùa Cạn tốt bụng. Mình phải đi tìm bạn ấy thôi, mình đã hứa là sẽ không bao giờ bỏ rơi bạn ấy cơ mà. Mình phải đi tìm ngay”.

Ếch Xanh nghĩ vậy, liền tập trung cho từng bước nhảy thật xa. Chú hy vọng sẽ sớm tìm thấy bạn Rùa Cạn. Cả hai sẽ lại có những ngày vui vẻ bên nhau.

Lạc đường

Thế nhưng việc tìm kiếm bạn Rùa Cạn không hề dễ nhưẾch Xanh đã tưởng. Vì chỉ mới lên mặt đất chưa được lâu, sự phán đoán và kiến thức củaẾch Xanh nhỏ tí ti, khiến cho việc tìm kiếm không như những gì chú mong đợi. Trời càng về đêm càng rất khó để biết tìm bạn Rùa Cạn ở đâu, dù chú cũng đã tìm khắp nơi trên Đồi Đá và cả những nơi gần đó.Ếch Xanh cũng chịu khó hỏi thăm bạn Sóc Xám, các bạn Chuột Đồng và cả những bạn Chích Chòe Bông mà chẳng ai biết Rùa Cạn ở đâu cả. Sau một lúc ngồi suy nghĩ trên chỏm đá hình mặt trăng lưỡi liềm, chú quyết định quay về nơi cả hai gặp gỡ lần đầu tiên – nơi đánh dấu tình bạn khăng khít nhưng ngăn ngủi của hai người. Tuy nhiên đường về nơi ấy rất xa xôi và gian nan cách trở, bởi lúc bạn Rùa Cạn cõng chú từ nơi đó đến Đồi Đá thì phải mất hằng mấy ngày trời mới đến nơi. Trời về đêm tỏa nhiều sương, càng lúc càng lạnh. Đi được một quãng đường xa xa,Ếch Xanh cảm thấy mệt và đói, đến lúc không thể gắng thêm thì chú mới quyết định đi tìm thức ăn. Song muốn kiếm miếng ăn thì chú phải tìm đến chỗ của loài người, nơi có nhiều ánh sáng về đêm.

Ếch Xanh đi thêm một quãng đường xa thăm thẳm mà vẫn không kiếm được gì. Và khi những bước nhảy đã trở nên khó khăn thì cũng là lúc chú nhận ra mình đã lạc vào một khu vực thật lạ lẫm. Dừng lại quan sát kỹ lưỡng, xa xa,Ếch ta thấy có một thứ ánh sáng vừa lung linh, vừa huyền ảo hắt ra từ một nơi rất kỳ lạ. Phải nói là vô cùng kỳ lạ.

Nơi đó có một sức hấp dẫn vô cùng, và linh tính cho chú biết sẽ tìm thấy thức ăn ở đó. Chú cẩn trọng tiến lại gần, đến nơi chú chợt nhận ra đó là nơi ở của loài người, cái nơi mà Cự Ốc Sên từng nói đó là Ngôi Nhà của loài người. Một nơi chốn mà loài người trú ngụ, sinh hoạt và làm việc. TheoẾch Xanh, Ngôi Nhà của loài người trông đúng là rất kỳ lạ, đến mức khó tả, nó vừa giống một cái hang động, vừa giống cái gò của loài Mối, có hình thù vừa kỳ quái, vừa ngổ ngổ lại bí ẩn vô cùng.

Đang cẩn thận quan sát xung quanh, bỗngẾch Xanh nghe thấy những âm thanh lạ lùng phát ra từ đó. Âm thanh ấy như có sự pha trộn tiếng thánh thót của loài chim, tiếng trầm hùng của loài thú và cả tiếng suối chảy róc rách trong rừng. Đó là Âm Nhạc. “Hình như họ cũng đang tiệc tùng thì

phải. Đúng rồi, mùa xuân là mùa của tiệc tùng nhảy múa, là mùa lễ hội cơ mà. Loài người hay loài vật cũng đều có niềm vui để chia sẻ cùng nhau”.Ếch ta tự luận ra vậy, điều đó càng khẳng định chú vẫn chưa bỏ qua ý nghĩ rằng ở nơi đó sẽ có thức ăn. “Biết đâu là cả một vương quốc thức ăn ấy chứ”,Ếch Xanh tự nhủ trước khi rón rén tiến tới Ngôi Nhà.

Nhân lúc loài người đang say sưa tiệc tùng ca hát,Ếch Xanh tìm cách len vào nhà.

Chú nhẹ nhàng nhảy từng bước với tâm trạng đề phòng cao độ.Ếch Xanh phải khéo léo lách qua cả một khu rừng chân của loài người, rồi đi đến cái bàn to tướng, len qua cánh cửa rộng lớn để đến được nơi có đồ ăn. Con người gọi nơi đó là gian bếp. Vừa vào được bếp,Ếch ta đã đụng ngay phải một gã Mèo Tam Thể béo ú và dữ dằn. Gã Mèo lườm đôi mắt sáng rực như ngọn lửa rồi hắng giọng hỏi chú, vẻ đầy hăm dọa:

– Người đi đâu mà vào đây?

Ếch Xanh tuy bị bất ngờ và cảm thấy sợ sệt, nhưng vẫn thành thật và lễ độ đáp lời Mèo Ú:

– Dạ em chào anh Mèo Ú. Em đi kiếm miếng ăn, em đói bụng quá... Anh thương tình cho em nha.

Gã Mèo Ú tròng mắt lên, đôi mắt xanh sáng quắc như một viên ngọc bích nhưng vô cùng dữ tợn. Gã gầm lên:

– Không được! Hãy biến khỏi đây ngay.

Cảm thấy bị đe dọa, Ếch Xanh của chúng ta bật nhảy lùi ra sau. Gã Mèo Ú vẫn tiến tới, hai bàn chân đã giơ ra bộ móng vuốt nhọn hoắt, tưởng như muốn vồ lấy chú. Ếch Xanh vô cùng hoảng hốt nhưng chú chợt nhớ ra: “Mình có một lợi thế mà”.

Phải rồi, đó chính là khả năng nhảy cao, bật xa của loài ếch. Đúng như vậy. Không đắn đo, không chần chừ, Ếch ta áp dụng ngay sở trường độc đáo của giống loài mình. Chỉ trong tích tắc, tận dụng sự lơ đãng của gã Mèo Ú, chú nhảy phốc lên chiếc bàn có bày biện đồ ăn.

Không ngờ gã Mèo Ú cũng nhảy lên đuổi bắt chú với vẻ đàng đàng sát khí, chưa kể sự lạnh lùng đó còn được tô điểm bởi bộ ria trắng như cước. Ếch Xanh nhảy lên cửa sổ, gã Mèo Ú cũng bám theo sau, quyết bắt chú cho kỳ được. Trong tình hình nguy cấp, Ếch Xanh lấy đà phóng lên chùm đèn, còn gã Mèo, vì chân quá ngắn nên không tài nào nhảy theo được. Vừa lúc đó, một gã Bẹc-giê to lớn và hung tợn xuất hiện. Từ chùm đèn treo trên trần nhà, Ếch Xanh quan sát được toàn cảnh phía dưới mà không bỏ sót chi tiết nào. Gã Bẹc-giê với đôi tai vểnh lên và cái đuôi đung đưa chầu chực. Mèo Ú tạm thời rời mắt khỏi con mồi nhỏ bé, chậm rãi đi lại chỗ Bẹc-giê, nói gì đó với đồng bọn của mình bằng thứ ngôn ngữ lèo nhèo của loài Mèo.

Cả hai trao đổi qua lại, vẫn chờ thời cơ tóm gọn con mồi.

Từ chùm đèn treo trên trần nhà,Ếch Xanh quan sát được toàn cảnh phía dưới mà không bỏ sót chi tiết nào.

Ếch Xanh tự nhủ phải thoát khỏi căn nhà này, nhưng chú không muốn bị gã Bẹc-giê to lớn lẫn gã Mèo Ú béo phệ tóm được.

Vì thế chú đành ở lì trên đó một lúc, chờ cho hai gã mất kiên nhẫn. Hai gã vì vậy mà tức anh ách, cứ đứng dưới chửi bới. Tiếng của gã Bẹc-giê rất to nên làm cho bữa tiệc của loài người phải gián đoạn. Người chủ nhà đành tạm hoãn cuộc vui, chạy vào xem xét.Ếch Xanh nghĩ tưởng rằng con người cũng sẽ không làm gì được chú. Nhưng hóa ra những lời đồn đại về họ là có lý, con người thông minh và rất siêu phàm. Không ngờ chỉ trong chốc lát màẾch Xanh đã bị tóm gọn, chỉ bằng vài vật dụng của con người thôi. Vì sợ quá chú bèn la lên thẳng thốt, vừa kêu chú vừa giãy giụa, tiếng kêu la vọng khắp căn nhà: “Thả tôi ra, tôi sẽ không làm gì nữa hết, tôi sẽ đi

khỏi đây”. Chú kêu đến khản cả cổ rồi mới sực nhận ra loài người không hề toàn năng, rằng có nhiều thứ mà họ không biết, chẳng hạn con người không hiểu được ngôn ngữ của loài vật khác. Hay ít nhất họ không hiểu ngôn ngữ của loài ếch nhà chú, vì thế họ vẫn cứ im lặng trước lời khẩn cầu của chú. Sau một lúc kêu gào, giãy giụa trong tuyệt vọng,Ếch Xanh vẫn nằm gọn trong tay của loài người.

Đúng hơn làẾch Xanh của chúng ta nằm trong bàn tay rất thơm tho của người chủ nhà. Ra khỏi nhà, anh ta đi đến một cái thùng cao, màu xanh nằm bên vệ đường, cạnh cột đèn thẳng tắp sáng lóa. Nhìn ngó xung quanh trong chốc lát, sau đó anh ta mở nắp thùng ra và lạnh lùng ném chú vào đáy: “Tạm biệt mi nhé, kẻ phá bĩnh”.

Vừa bị nuốt chửng vào trong chiếc thùng, chưa kịp hoàn hồn thì một âm thanh đinh tai nhức óc làmẾch Xanh choáng váng. Nắp thùng đã bị đóng lại. Chú nghe được tiếng người đàn ông đó đi xa dần. Không chỉ bị bóng tối bao trùm đến ngột ngạt,Ếch Xanh còn cảm nhận được mùi hôi thối nồng nặc bốc lên làm khứu giác của chú như bị tê liệt. Gồng mình hết sức,Ếch ta mới thoát lên được: “Đây là đâu mà sao lại kinh khủng, tởm lợm và tối tăm thế này! Có ai cứu tôi không? Đừng giam tôi nữa...”.

Ếch Xanh quả tình không biết rằng mình đang bị nhốt trong vật dụng mà loài người dùng để đựng rác, họ gọi nó là Thùng Rác Công Cộng. Thùng Rác Công Cộng là gì nhỉ?

Đó chính là cái thùng dùng để đựng rác, những thứ mà loài người vứt đi, không dùng đến nữa ở tại khu đô thị có đông người sinh sống. Ở nhiều đô thị văn minh, người ta chia ra hai loại thùng rác: một loại là chứa chất thải mềm dễ phân hủy, một loại chứa rác có thể tái chế như chai lọ, đồ hộp, vật dụng linh tinh. Nhưng ở đây, Thùng Rác Công Cộng chỉ có một loại, nó phải chứa đủ thứ như đồ ăn thừa, dụng cụ hư hỏng, hay cả những con chuột chết, tất cả đều được loài người ném cả vào cái gọi là Thùng Rác Công

Cộng. Thế đây, mỗi loại rác có một mùi đặc trưng, một cái thùng rác phải chứa tất cả loại rác trên đời thì chẳng trách được mùi hôi “tổng hợp” ở đây thật khủng khiếp, không ngừng bốc lên.Ếch Xanh vô cùng hoảng loạn khi rơi vào hoàn cảnh này, chú cảm thấy ngột thở và buồn nôn quá, chú tiếp tục kêu lên: “Có ai ngoài đó không? Có nghe thấy tôi không? Hãy giúp tôi ra khỏi đây!”.

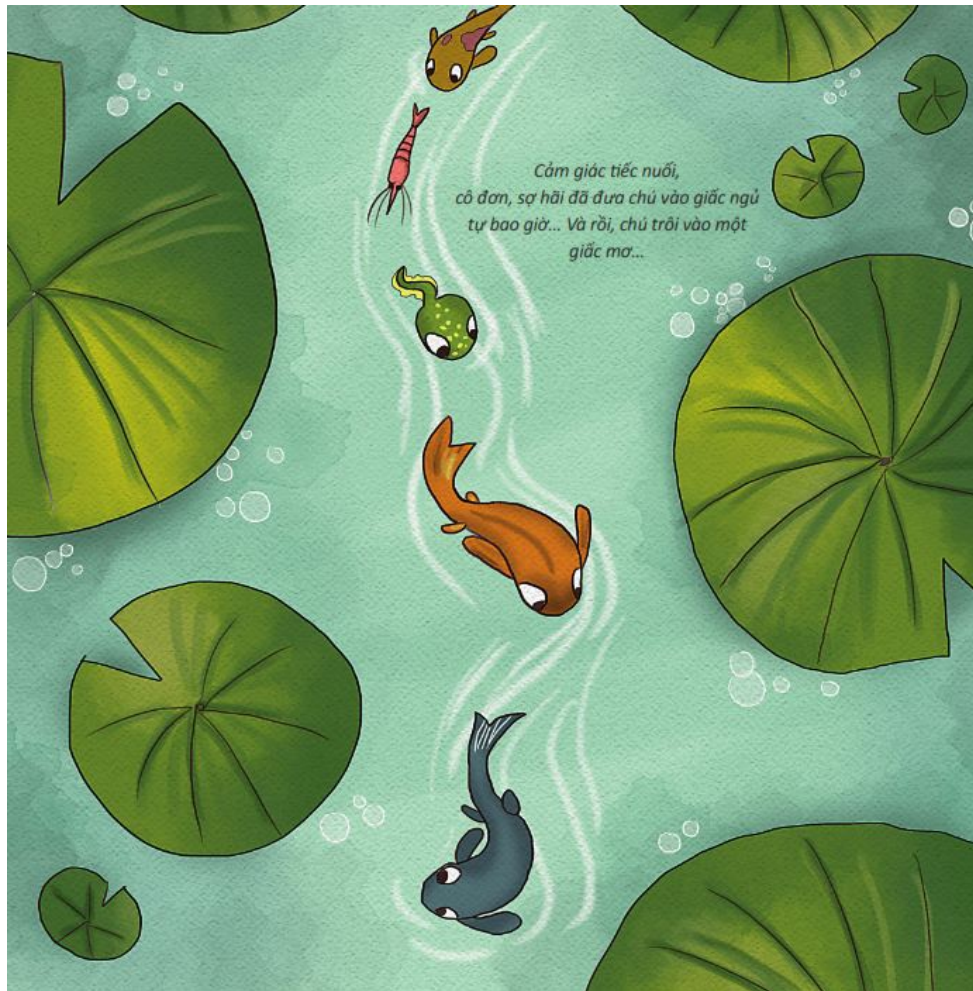
NhưngẾch ta dẫu có kêu la thống thiết đến đâu thì cũng chỉ nhận lại sự im lặng, thậm chí chú còn thấy sự ngột ngạt tăng lên gấp bội. Cứ như vậy,Ếch Xanh tuyệt vọng cầu cứu trong khi nỗi sợ hãi cứ tăng dần, cho đến khi chú không còn sức để thở nữa.

Gần như kiệt sức,Ếch ta ngồi co ro trong một góc thùng rác. Trong không gian tĩnh mịch và hôi thối này, chú có thể nghe thấy cái bụng của mình đang sôi lên sùng sục và chú bắt đầu rên rỉ: “Mình đói bụng quá” – nhưng sau đó chú bình tĩnh hơn – “Xem nào, xem ở đây có gì ăn không?”. Có vẻ như chú nghĩ thấy mùi gì đó có thể ăn được, nhưng vì tối mịt nên mắt chú không thể nhìn rõ được gì. “Dẫu sao có đồ ăn cũng là tốt rồi”, chú không đắn đo và ăn tất cả mọi thứ có thể ăn được. Sau một hồi, cơn đói củaẾch Xanh đã được xoa dịu, cơ thể và sức lực của chú được hồi phục. Với chút sức lực vừa có, chú tiếp tục kêu lên xem có ai có thể cứu mình ra không, nhưng vẫn chẳng ai nghe thấy.

Đêm trôi qua cũng đã lâu,Ếch Xanh vẫn bị nhốt trong Thùng Rác Công Cộng với cảm giác tối tăm, ngột ngạt và mùi hôi thối mỗi lúc một tăng. Có thể nói đây là một cực hình đối với một chú nòng nọc vừa biến hình thành ếch, đang nuôi ước mơ bay nhảy. Có lẽ chưa bao giờẾch Xanh cảm nhận nỗi buồn và sự tuyệt vọng nhiều đến vậy, điều đó càng làmẾch Xanh nhớ đến những người bạn của mình ở Ao Êm Đêm. Lòng Tong, Tép Riu, bạn Cá Tràu và những cư dân từng sống cùng chú ở cái ao yên bình êm ả ấy, hay cả bạn Rùa Cạn đã đưa chú đến Đồi Đá nữa. Họ là những người bạn tốt của chú.

Họ không bao giờ bỏ rơi chú. Họ chưa bao giờ chê chú xấu xí, họ không bao giờ nói tiếng kêu “ồm ộp” là “tiếng kêu khủng khiếp nhất trên đời”, và nếu như họ biết chú bị nhốt vào đây thì thế nào họ cũng đến cứu. “Giá như mình đừng bỏ rơi họ, giá như mình đừng ham vui thì bây giờ mình đâu có bị tống khứ vào đây”, chú ếch của chúng ta chạnh lòng nghĩ. Mắt chú rung rung, chực rơi những giọt nước mắt ân hận vì cách chú đối xử với bạn bè mình. Cảm giác tiếc nuối, cô đơn, sợ hãi đã đưa chú vào giấc ngủ tự bao giờ.

Và rồi chú trôi vào một giấc mơ...

– Đầu To bơi nhanh lên nào! – Tiếng reo hò của cô bạn Lòng Tòng lan theo làn nước mát của Ao Êm Đêm, tại Giải Bơi Trẻ.

Giải Bơi Trẻ là một giải bơi truyền thống do những bậc tiền bối (trong đó có bác Tép Riu Bó) tổ chức hàng năm, nhằm khuyến khích những cư dân non trẻ của ao tăng cường sức khỏe, để bảo vệ và xây dựng ao trở thành một trong những nơi yên bình và đẹp nhất hành tinh. Đây là lần đầu tiên cả Đầu To và bạn Tép Riu tham gia cuộc thi.

– Cả bạn Tép Riu nữa. Hai bạn ơi cố lên!

Bao giờ cũng vậy, cô bạn Lòng Tong luôn cổ vũ rất nhiệt tình cho hai người bạn thân của mình.

Bạn Tép Riu Con vừa bơi vừa cười rất tươi. Nụ cười của Tép Riu Con có lúc thật đặc biệt làm sao, nó tựa hồ một lời thách đấu nhưng thực chất là một nụ cười khích lệ. Nụ cười chứa chan tình bạn. Đầu To cũng cười đáp trả rồi nói lớn: “Nào Tép Riu, cùng cố gắng xem ai sẽ tới đích trước nhé!”.

Ngay sau đó, cả hai cùng phóng nhanh về phía trước, mỗi bạn một cách bơi đặc trưng riêng. Đại diện cho giống loài nòng nọc, Đầu To ngoe nguẩy cái đuôi nhỏ xíu để tạo lực đẩy về phía trước. Còn bạn Tép Riu Con bơi bằng cách đập các chân nhỏ, đồng thời búng thân mình lao lên.

Mặc dù đã cố gắng hết sức nhưng cả Đầu To và Tép Riu Con chỉ lần lượt về đích ở vị trí thứ năm và thứ sáu. Tuy vậy cả hai bạn đều được ban giám khảo đánh giá rất cao. Sau khi cuộc đua kết thúc, với vẻ mặt nghiêm túc, bác Tép Riu Bố nói riêng với Đầu To và Tép Riu Con:

– Đây là lần đầu tiên hai con tham gia, vị trí như vậy là xứng đáng. Ở đây không nên quan trọng hóa chuyện vị trí, bởi điều quan trọng là các con biết cách vượt qua chính mình để phấn đấu. Không chỉ vậy, hãy ghi nhớ rằng môn bơi lội rất tốt để tăng cường sức khỏe. Các giống loài ở dưới nước luôn tự hào vì điều đó.

Đầu To và Tép Riu đều cảm thấy tâm đắc trước lời dạy bảo của bác Tép Riu Bố. Kể từ đó họ chăm chỉ tập luyện cùng nhau.

Giấc mơ đêm hôm đó kéo dài rất lâu. Nó như một con thuyền đưaẾch Xanh về lại những chuỗi ngày yên bình trước kia, khi chú còn là cư dân Ao Êm Dềm – còn là một chú nòng nọc có biệt hiệu Đầu To. Trong những giấc mơ ngắn, dài nối tiếp nhau,Ếch ta đã tìm lại được những hình ảnh vô cùng thân thuộc. Bên chú luôn tràn ngập tiếng cười của những người bạn thời ấu

thơ. Cuộc sống ở Ao Êm Đêm được tái hiện tỉ mỉ đến từng chi tiết. Và chỉ có giấc mơ mới tái hiện được như thế. Những tập tính, những hình ảnh tiến hóa của một số loài vật ở Ao Êm Đêm tạo thành một bức tranh thiên nhiên dưới nước vô cùng sinh động, ở đó có cả bóng dáng chú, tiếng cười của chú, và cả những tâm tư của chú lúc bấy giờ. Với sự liên hệ đó, rất nhiều câu chuyện đã xảy ra, nhưng đáng nhớ nhất vẫn là câu chuyện cậu bé Đầu To thay hình đổi dạng, trở thành một chú ếch. Chỉ vì khao khát được lên mặt đất, ước muốn được trở thành một cá thể khác mà Đầu To đã thờ ơ với tất cả mọi thứ quanh mình, kể cả những người luôn giúp đỡ chú như bác Tép Riu Bó. Chú cũng không buồn đi học, không buồn bơi lội đùa vui với những người bạn thân thiết mà trước đó, họ và chú chưa bao giờ rời nhau nửa bước. Cả khi chia tay Ao Êm Đêm, Đầu To cũng không hề tỏ ra quyến luyến lấy một giây phút nào cả. Tất cả mọi người đều phải chấp nhận sự thay đổi của cậu bé có cái tên Đầu To, như chấp nhận quy luật biến hình tất yếu của loài ếch...

Bỗng, một tiếng động nào đó từ bên ngoài Thùng Rác đánh thức Ếch Xanh dậy, đưa chú ra khỏi cơn mộng mị. Tỉnh giấc, một sự nuối tiếc, tuyệt vọng hiện ra trên nét mặt buồn so của chú. Ếch Xanh nhớ lại từng chi tiết trong giấc mơ, tất cả như một lời nhắc nhở rằng thái độ của chú ngay trước khi lên bờ đã làm cho mọi người thất vọng. Rằng chú cần phải biết quý trọng những gì đã và đang có cùng mọi người, chứ không phải chỉ biết quan tâm đến tương lai, sở thích của bản thân. Liệu đã quá muộn với Ếch Xanh chưa, khi mà đến tận lúc này chú mới nhận ra điều đó?

“Trời sáng rồi ư?” – một câu hỏi chợt hiện ra trong đầu chú.

Vẫn bị nhốt trong không gian tối mịt mù của Thùng Rác Công Cộng nhưng Ếch Xanh vẫn nhận ra trời đã sáng, bởi lúc này chú cảm nhận được nhiệt độ đang tăng dần, từ bên ngoài lan vào trong thùng. Âm thanh của ngày mới cũng tác động lên chiếc thùng.

Nhờ vậy, tuy vẫn ngồi thu lu trên đồng rác với tâm trạng mệt mỏi, nhưng ý nghĩ thoát ra khỏi cái thùng rác hắc ám này đã trở lại với chú. Ếch Xanh cố gắng tập trung hết các giác quan của mình để nhận biết, phán đoán, mong tận dụng được thời cơ để trốn thoát.

Và rồi thời khắc ấy cũng đến, khi chàng Ếch Xanh của chúng ta bỗng cảm nhận rõ cái thùng rác đang chuyển động. Dường như nó bị ai đó cố tình kéo lê trên mặt đường.

Sau một lúc, cái thùng được nhấc bổng lên. “Hẳn là con người, chỉ họ mới làm nổi việc này” – Ếch Xanh thầm nghĩ và bắt đầu cảm thấy hoang mang hơn. Cũng ngay lúc đó đột nhiên có một luồng sáng chói mắt lọt vào trong thùng. “Là gì thế nhỉ?”, Ếch Xanh tự hỏi.

Sau một lúc định thần, Ếch ta đã nhận ra thứ ánh sáng đó: “Phải rồi, đó là ánh sáng mặt trời. Là ánh sáng mặt trời đây!” – chú thầm reo lên. Sau khi biết rằng chiếc nắp được mở, chú mới thật sự reo lên sung sướng: “Mình thoát rồi!”.

Tuy nhiên chưa kịp nhảy ra khỏi cái thùng thì chú bất ngờ bị hút theo cả đồng rác, bay vào trong một cái thùng rộng lớn hơn Thùng Rác Công Cộng nhiều lần.

Sau một hồi vật lộn với hàng loạt chấn động, và bị đồng vật thể hồi hám đè lên người, Ếch Xanh nhận ra cái thùng khổng lồ này cũng chứa... toàn rác là rác. Trong khi chú không ngừng ngọ nguậy, nhảy chỗ này tránh chỗ kia hòng tìm cách thoát khỏi nơi chốn mới này, thì cùng lúc cái thùng rác khổng lồ này bắt đầu chuyển động. Chẳng lâu sau, Ếch Xanh cảm nhận được sự di chuyển đều đều, có vẻ đang tiến về phía trước. Sau này, chú mới biết cái thùng đó chính là Xe Rác. Xe Rác chạy bằng động cơ, có cấu tạo đặc biệt để chứa và vận chuyển rác từ thành phố ra một bãi rác cố định. Thường những bãi rác này nằm xa khu dân cư của loài người, thuộc vùng ngoại ô hay vùng nông thôn hẻo lánh nào đó.

Xe Rác chạy bằng động cơ, có cấu tạo đặc biệt để chứa và vận chuyển rác từ thành phố ra một bãi rác cố định.

“Họ đang đưa mình đi đâu thế nhỉ, tại sao họ không thả mình ra?”, Ếch Xanh tự hỏi.

Rồi dòng suy nghĩ miên man dẫn chú đến ý nghĩ: “Con người không bao giờ nhận thấy được một giống loài nào khác ngoài chính họ sao? Mình bị kẹt ở đây đã lâu rồi, đã kêu gào thật lâu rồi, vậy mà họ không hề nhận biết được”.

Nỗi băn khoăn của chú không dứt được, cho đến tận khi Xe Rác đã hoàn thành chặng đường của nó, một chặng đường xa thật xa. Trong chuỗi trải nghiệm của Ếch Xanh, có lẽ đây là lần đầu tiên trong đời chú đi một quãng đường xa xôi đến vậy.

Người bạn độc biệt

Rồi Xe Rác cũng dừng lại. Nó đã đến điểm tập kết rác, tức Bãi Rác. Không lâu sau, cái thùng đột nhiên nghiêng hẳn về phía sau.Ếch Xanh chưa kịp hiểu việc gì đang xảy ra thì bất ngờ cả đồng rác khổng lồ từ trong thùng bị trút ào ra ngoài. Thế làẾch Xanh cũng bị trút ra theo, và một lần nữa, chú lại bị chôn vùi xuống tận sâu dưới đồng rác khổng lồ hôi hám. Sợ quá, ếch ta lại kêu lên, nhưng cũng như mọi lần, vẫn chẳng ai nghe thấy tiếng kêu của chú cả. Làm gì có ai nghe được tiếng chú khi mà chú bị chôn sâu dưới hàng tấn rác rưởi khủng khiếp ở tận Bãi Rác chứ. Lần này, có lẽ chú sẽ không thoát được rồi.

Nhưng đúng vào giây phút nguy nan nhất,Ếch Xanh cảm nhận được điều gì đó đang thay đổi. Có tiếng động từ bên ngoài. Không lẽ người nào đó đang bới từng mảnh rác lên, bởi tiếng lạo xạo mỗi lúc một to và gần hơn. Có lẽ lại là con người, chỉ có thể là họ thôi, chỉ có họ mới làm được những việc khó mà tưởng tượng nổi.Ếch Xanh hồi hộp lắng nghe và chờ đợi. Rồi thì lòng chú muốn reo lên khi những mẩu rác cuối cùng đang đè lên chú được xới tung ra. Là ai đã làm việc đó? Là ai nhỉ?

“Là một gã chó hoang ư?” -Ếch Xanh thầm nói, trong lòng đầy kinh ngạc khi nhìn thấy một chú chó hiện ra ngay trước mắt mình.

Hôm qua, chính vì một gã chó cùng với một gã mèo mà chú ra nông nổi này, vì thế mà lần này, chú sợ bắn người khi nhìn thấy một gã Chó Hoang.

Sau một hồi sững người, chỉ biết trân trân nhìn vào mắt gã Chó Hoang với vẻ hoang mang,Ếch Xanh thoáng nghĩ đến chuyện tẩu thoát, nhưng chưa kịp làm gì thì gã Chó Hoang đã cất tiếng. Nghe giọng Chó Hoang,Ếch Xanh bị bất ngờ, vì đó là một giọng nói hiền lành, thân thiện.

Chó Hoang Giải Giang cất giọng hiền lành, thân thiện vớiẾch Xanh.

– Cậu đừng sợ tớ. Cứ xem như là tớ vô tình cứu được cậu thôi, tớ sẽ không làm hại gì đến cậu đâu.

– Thật chứ? – Đề phòng cao độ,Ếch Xanh lùi lại phía sau về thăm dò – Bạn không làm gì mình chứ?

– Tất nhiên rồi. Cậu cứ xem tớ như một người bạn mới nhé. Tớ rất cô đơn vì không có ai muốn kết bạn với tớ cả. Tình cờ gặp được cậu, tớ cảm thấy rất vui. Chúng mình là bạn nhé?

Và quả đúng như thế, tuy vẻ ngoài có phần khó coi, nhưng tính tình của bạn Chó Hoang vô cùng hiền lành. Chó Hoang một mình sống ở Bãi Rác, bạn ấy biết rất nhiều điều, làm được rất nhiều việc nênẾch Xanh gọi bạn là Chó Hoang Giỏi Giang. Còn về phầnẾch Xanh, chú rất muốn kể cho bạn Chó Hoang Giỏi Giang nghe về nơi chú được sinh ra và lớn lên.

– Ở Ao Êm Đêm, ngày ngày mình cùng các bạn đến trường, rồi cùng họ chơi đùa dưới dòng nước mát lạnh. Có những ngày chúng mình được người lớn cho tham gia các lễ hội đặc sắc mà tổ tiên của chúng mình truyền lại. Ở lễ hội, mình được biết nhiều hơn về lịch sử của các giống loài sống ở Ao Êm Đêm. Không những vậy, chúng mình được người lớn hướng dẫn cách thích nghi khi môi trường nước thay đổi. Như khi mùa khô đến, nước trong ao sẽ xuống khá thấp, chúng mình phải tích trữ oxy và hạn chế vận động khi tiết trời nóng bức. Chúng mình còn biết cảm nhận cuộc sống qua làn nước mát, chẳng hạn như khi về đêm nước trong ao lên cao thì đó là hiện tượng thủy triều dâng.

Tất nhiên chúng mình còn học cách bảo vệ nguồn nước của ao không bị ô nhiễm nữa.Ếch Xanh còn nói thêm:

– Mặc dù Ao Êm Đêm không phải là một cái hồ lớn, không phải là dòng sông hay con suối nước chảy cuộn cuộn, càng không phải là biển cả bao la, nhưng mọi người nơi ấy sống rất... rất...

Tự nhiênẾch Xanh cảm thấy nghèn nghẹn ở cổ họng khi nói đến đó.

– Bạn sao vậy,Ếch Xanh? Nếu bạn xúc động quá thì thôi vậy. Lần khác kể mình nghe cũng được.

Ếch Xanh im lặng ngược nhìn bầu trời gợn những sóng mây, đôi mắt đầy vẻ ưu tư.

Thấy vậy, Chó Hoang Giỏi Giang lững thững bước đến ngồi cạnh người bạn mới. Cả hai cứ ngồi như thế bên cạnh Bãi Rác cho đến khi màn đêm

buông xuống, bầu trời xuất hiện những vì sao lấp lánh.

Lúc này, Éch Xanh mới kể tiếp cho bạn Chó Hoang Giỏi Giang nghe về những ngày cuối cùng của chú ở Ao Êm Đêm. Chó Hoang Giỏi Giang không biết nói gì mà chỉ lắng nghe. Vì thực ra, những chuyện như vậy bạn Chó Hoang Giỏi Giang cũng chưa từng trải qua, bởi ngay từ khi sinh ra, chú đã là một chú chó không có người thân thích hay bạn bè nào, chú không có bất kỳ kỷ niệm nào với bất kỳ ai xung quanh.

Rồi Éch Xanh kể tiếp về bạn Rùa Cạn. Trong lời kể, Éch Xanh không giấu giếm nỗi ân hận của mình khi đã bỏ rơi bạn Rùa Cạn tại Đồi Đá. Nghe xong, Chó Hoang Giỏi Giang nói:

– Mình sẽ giúp Éch Xanh tìm Rùa Cạn.

– Thật chứ? Bạn sẽ giúp mình chứ?

– Tất nhiên rồi. Chúng mình là bạn mà.

– Ôi, mình vui quá...

– Tuy nhiên, – Nét mặt vui vẻ của Chó Hoang Giỏi Giang bỗng nhiên lắng xuống – chúng mình phải đợi mùa hè đi qua đã. Vì vào mùa hè, tớ ra ngoài sẽ không tốt.

Éch Xanh hỏi bạn Chó Hoang Giỏi Giang vì sao mùa hè lại không tốt thì bạn ấy chỉ im lặng mà không trả lời.

*Cả hai từ ngồi như thế bên cạnh Bãi Rác
cho đến khi màn đêm buông xuống, bầu trời xuất hiện
những vì sao lấp lánh.*

– Không sao. Mình sẽ chờ cho qua mùa hè. –Ếch Xanh quyết định như vậy, chú không muốn làm khó cho người bạn mới này.

Và thời gian cứ thế trôi qua tại Bãi Rác. Thời tiết đã có dấu hiệu giao mùa: mặt trời đã tỏa nhiều hơi nóng hơn, lặn muộn hơn, những bông hoa ưa thích khí hậu nóng ẩm đang chen chúc nhau nở rộ, còn các loại hoa nở vào mùa xuân thì dần khô héo.

– Mùa hè đã đến rồi nhỉ –Ếch Xanh nhận xét.

– Phải đó,Ếch Xanh. Chúng mình tạm quanh quẩn ở nơi đây cho đến khi mùa thu tới nhé, lúc đó mình sẽ dẫnẾch Xanh đi tìm bạn Rùa Cạn.

Ếch Xanh nghe theo lời bạn Chó Hoang Giỏi Giang.

Những ngày sau đó...

Dù Bãi Rác là một nơi không hề sạch sẽ hay đẹp đẽ như những nơiẾch Xanh từng đi qua, nhưng ở đây chú lại có một tình bạn rất thân thiết với bạn Chó Hoang Giỏi Giang.

Chó Hoang Giỏi Giang có lỗ mũi rất thính và bạn ấy rất giỏi đào bới, chỉ trong vòng mấy phút là có thể đánh hơi và bới được rất nhiều thức ăn từ Bãi Rác. Bạn Chó Hoang Giỏi Giang chạy cũng rất nhanh, và giọng nói của bạn ấy thì rất to giống như gã Bẹc-giê vậy.

Người ta gọi âm thanh khi các bạn chó nói chuyện là “tiếng sủa”. “Tiếng sủa” của Chó Hoang Giỏi Giang khiến nhiều loài vật, cả con người nữa, phải dè chừng. Ngày cũng như đêm,Ếch Xanh và bạn Chó Hoang Giỏi Giang đi đâu cũng có nhau. Bạn Chó Hoang Giỏi Giang bày choẾch Xanh của chúng ta nào là tập đánh hơi, nào là nhận biết mùi vị của những loại thức ăn nào còn mới, loại nào đã ôi thiu. Ngược lại,Ếch Xanh thì bày cho bạn ấy học cách nhảy giống mình. Nhưng dù có tập cỡ nào thì bạn Chó Hoang Giỏi Giang cũng không thể nhảy được nhưẾch Xanh, vì loài chó không có cấu tạo chân sau đặc biệt như loài ếch. Cứ như thế tình bạn của hai người càng lúc càng bền chặt dù không có nhiều điểm tương đồng.Ếch Xanh nghĩ cũng giống tình bạn giữa chú và Rùa Cạn vậy. Mỗi người có một thế mạnh bù trừ cho nhau.

Nhưng đến một trưa hè oi bức, khi những tia nắng trở nên khó chịu, ao hồ ngùn ngụt bốc hơi vì sức nóng của mặt trời, cũng là lúc con người đến bắt mất bạn Chó Hoang Giỏi Giang. Nhìn con người bắt mất người bạn thân thiết của mình,Ếch Xanh rất buồn nhưng chú không có cách nào giúp bạn ấy được. Như vậy cũng có nghĩa là lời hứa sẽ cùng nhau đi tìm bạn Rùa Cạn đã không trở thành hiện thực. Buồn, hoang mang, nhưngẾch Xanh không làm gì được cả, bởi vì Chó Hoang Giỏi Giang đã cho chú biết rằng bạn ấy bị loài người liệt vào danh sách những con thú gây nguy hiểm, họ sợ rằng có thể bạn ấy sẽ truyền bệnh đại cho họ. Đó là căn bệnh mà loài người

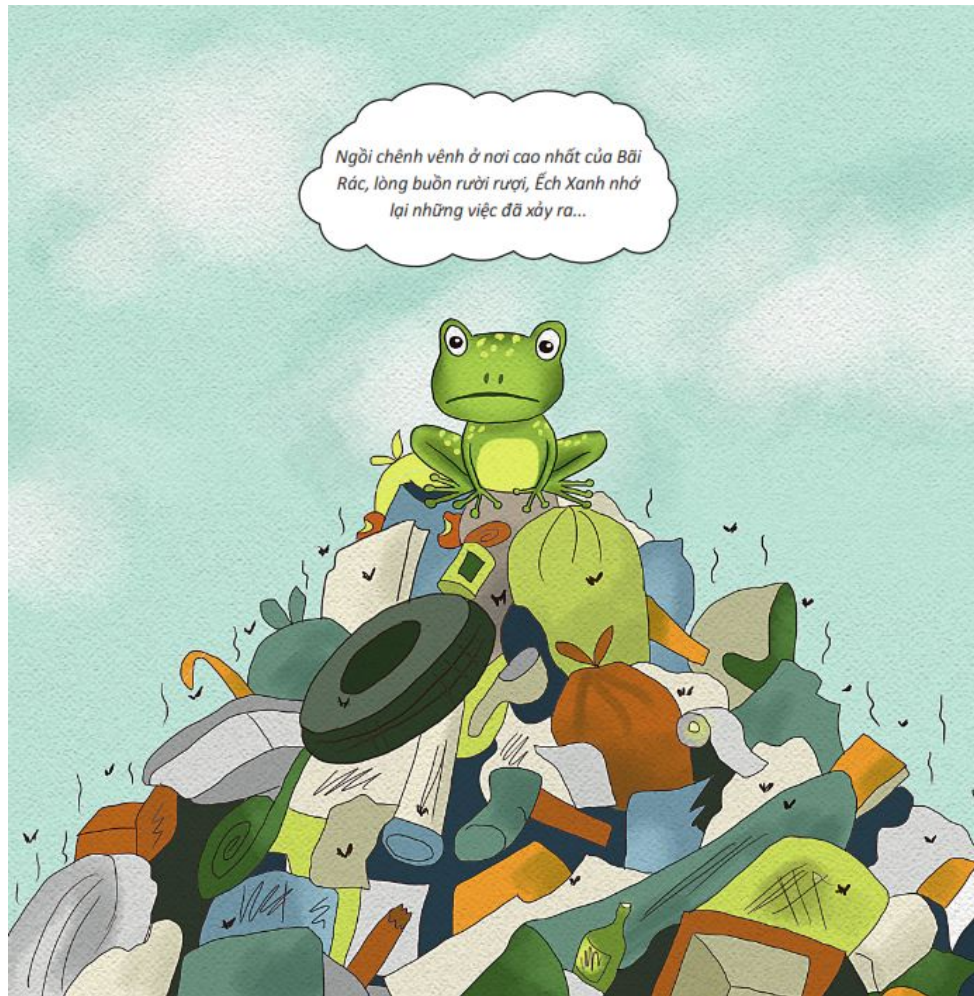
vẫn chưa có thuốc chữa. Và thế là họ có lý do để bắt tất cả những chú chó không có người nuôi.

Mà bắt đi đâu thìẾch Xanh không tài nào biết được.

Phải lia xa thêm một người bạn chí cốt nữa,Ếch Xanh lại trợ trợ một mình, nhưng lần này không phải do chú bỏ rơi bạn mà do hoàn cảnh bắt buộc. Trước khi bị bắt, bạn Chó Hoang Giỏi Giang dặn dòẾch Xanh: “Làm việc gì cũng suy nghĩ cẩn thận nhéẾch Xanh. Mọi nguy hiểm luôn rình rập, cậu cũng phải biết chọn bạn mà chơi nữa. ChúcẾch Xanh tìm thấy bạn Rùa Cạn và sớm trở về được Ao Êm Đêm”.

Chó Hoang Giỏi Giang là một người bạn tốt và có lòng từ tâm. Vì vậy,Ếch Xanh mong sao con người sẽ đối đãi tốt với bạn ấy, cho bạn ấy một cơ hội trở thành chú chó nuôi trung thành và hữu ích.

Đã ba ngày từ lúc Chó Hoang Giỏi Giang không còn ở Bãi Rác nữa. Ngồi chênh vênh ở nơi cao nhất của Bãi Rác, lòng buồn rười rượi,Ếch Xanh bắt đầu nhớ lại những việc đã xảy ra. Đầu tiênẾch Xanh rời xa bạn Lòng Tong, bạn Tép Riu và những người bạn khác ở Ao Êm Đêm. Dù rằng lúc đó chú phải xa họ vì đó là quy luật tự nhiên, nhưngẾch ta lại không hề cảm thấy buồn phiền khi chia tay họ, thậm chí chú còn tỏ ra vui sướng khi bỏ lại những kỷ niệm về Ao Êm Đêm và phóng lên mặt đất, vì lúc ấy chú nghĩ rằng Ao Êm Đêm đã không còn liên quan gì đến mình nữa.

Ngồi chênh vênh ở nơi cao nhất của Bãi Rác, lòng buồn rười rượi, Ếch Xanh nhớ lại những việc đã xảy ra...

Rằng mặt đất mới là nhà thực sự của chú, rằng mặt đất sẽ có nhiều điều thú vị hơn, chú sẽ được khám phá nhiều thứ và làm quen với nhiều bạn mới.

Quả đúng như vậy! Sau khi lên bờ, Ếch Xanh được thỏa sức nhảy nhót tung tăng khắp nơi, và chú đã làm quen với bạn Rùa Cạn. Kết bạn với Rùa Cạn là một điều may mắn của Ếch Xanh. Rùa Cạn là một người bạn rất thông minh và luôn luôn giúp đỡ bạn bè, nhưng thời gian quen nhau chưa được bao lâu thì chú lại bỏ rơi bạn Rùa Cạn để đi theo các bạn khác cho thỏa sức rong chơi, hội hè.

Và bây giờ, chú lại phải xa bạn Chó Hoang Giỏi Giang vì bạn ấy là nguy cơ gây bệnh dại cho loài người. Ôi! Ếch Xanh cảm thấy buồn rười rượi, chú cảm thấy cô đơn khi một mình nhảy trên những con đường lạ lẫm,

có những lúc chú muốn khóc khi nhìn những nhóm bạn khác vui đùa cùng nhau. Chú nhớ những người bạn của mình da diết. Và tất nhiên, Ếch Xanh nhớ cả Ao Êm Đêm yên ả nữa.

Nhận biết

Khi âm thanh buồn thảm của các bạn Ve Sầu nhỏ dần sau những rặng cây,Ếch Xanh biết rằng đã đến lúc phải tiếp tục hành trình đi tìm lại bạn Rùa Cạn. “Muốn tìm được bạn Rùa Cạn thì mình phải trở lại Ao Êm Đêm”,Ếch Xanh tự nhủ như thế. Vì sao vậy? Vì nơiẾch Xanh gặp bạn Rùa Cạn lần đầu tiên ở rất gần Ao Êm Đêm. Và như vậy,Ếch Xanh lại một mình tiếp tục rong ruổi trên đất liền để đi tìm bạn. Lần này chú cảm thấy thật thú vị, vì chuyến đi gợi lên cảm giác rất giống một sự trở về – đi một vòng rồi trở về nơi đã sinh ra mình.

Đã một tuần trôi qua kể từ khi rời khỏi Bãi Rác,Ếch Xanh vẫn chưa nhìn thấy dấu vết nào của bạn Rùa Cạn, và chú cũng chưa thể tìm thấy đường trở về Ao Êm Đêm. Một chiều mùa thu mát mẻ, khiẾch Xanh đang thơ thẩn trên Cánh Đồng Lúa thì gặp bạn Trâu Đen. Gặp chú, bạn Trâu Đen rất vui và tỏ ra hiếu khách. Sau một lúc trò chuyện, bạn ấy ngỏ ý muốn dẫn chú đi thăm làng, thăm cả những cánh đồng lúa, những khu vườn xanh ngát nhưngẾch Xanh đành phải từ chối.

– Mình không thể ở lại đây được, mình phải đi. Mình rất tiếc! –Ếch Xanh nói.

– Sao bạn vội vậy,Ếch Xanh? – Trâu Đen ngạc nhiên hỏi.

– Vì mình phải đi tìm một người bạn.

– Một người bạn? – Trâu Đen ra vẻ lắng nghe.

– Phải. Đó là bạn Rùa Cạn, mình đã bỏ rơi bạn ấy khi cả hai đi dạo trên Đồi Đá, nơi đó gần Cánh Đồng Hoa.

– Ô! Ra vậy, đúng là bạn phải đi tìm bạn ấy rồi. Có lẽ bạn ấy rất nhớ bạn đây.

Ếch Xanh gật đầu, đáp:

– Trâu Đen à, bạn có thể đi cùng mình không?

Trâu Đen ngoe nguẩy cái đuôi, vẻ mặt tiếc nuối:

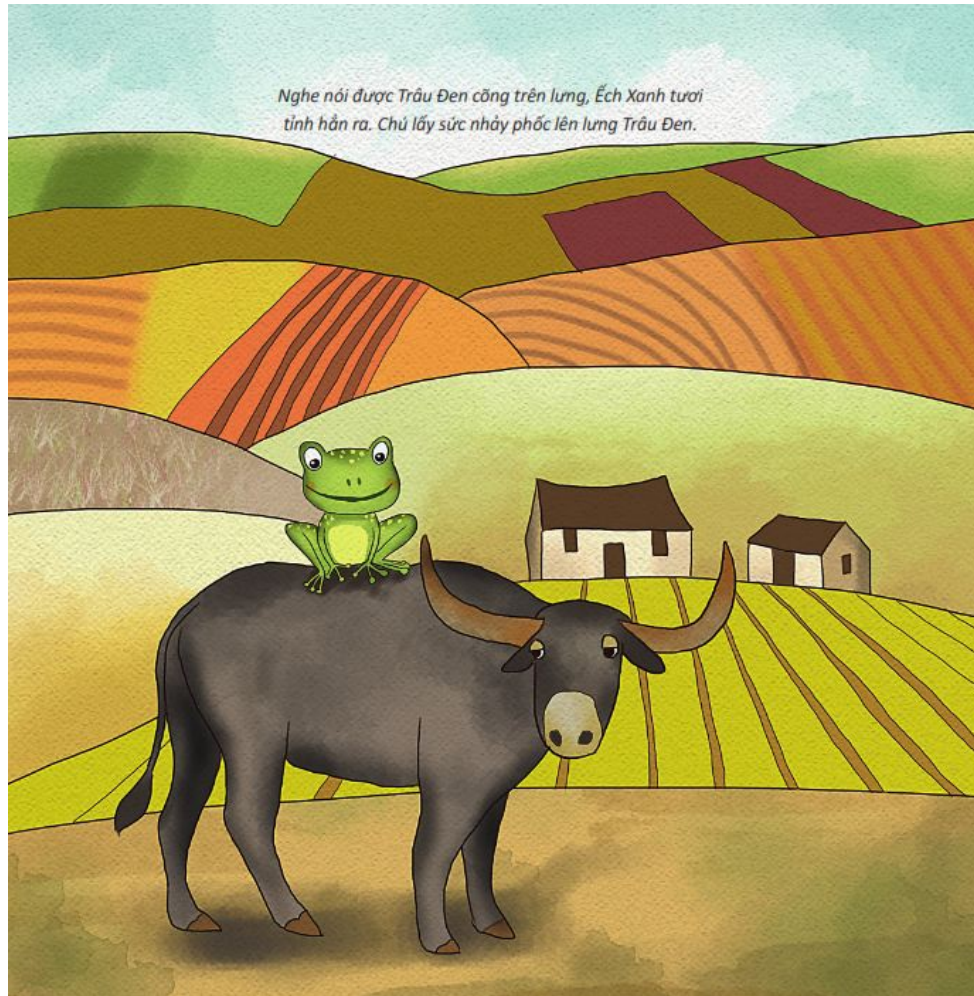
– Tiếc quá, mình không thể đi xa mà không có con người dắt đi. Nhưng mình có thể đi cùng bạn một quãng, đến cuối cánh đồng kia nhé.

Ếch Xanh nhắm đôi mắt lồi, vẻ hơi buồn nhưng sau đó cũng vui vẻ chấp nhận:

– Vậy mình đi thôi.

– Bạn nhảy lên lưng mình đi. Mình sẽ cõng bạn. – Trâu Đen nói.

Nghe nói được Trâu Đen cõng trên lưng, Ếch Xanh tươi tỉnh hẳn ra. Chú lấy sức nhảy phốc lên lưng Trâu Đen. Nhưng khi người bạn to lớn của chú bắt đầu bước đi, Ếch Xanh không khỏi chạnh lòng nhớ đến bạn Rùa Cạn.

– Bạn ổn chứ? Ngồi trên đó không sao chứẾch Xanh?

–Ồ, mình rất thích. Lưng của bạn rộng và to thật đấy, Trâu Đen à! Ngồi trên lưng bạn, mình có thể quan sát được cả Cánh Đồng Lúa bạt ngàn. Ôi, nhìn Cánh Đồng Lúa mới thích làm sao.

ThấyẾch Xanh trầm trở về Cánh Đồng Lúa, bạn Trâu Đen liền kể cho bạn nghe những câu chuyện ở nơi đây. Trâu Đen kể rằng, Cánh Đồng Lúa là nơi con người làm ra những Hạt Gạo, Hạt Gạo chính là lương thực quan trọng nhất của loài người. Và ở một số nơi, loài người phải nhờ đến sự giúp sức của loài trâu thì mới có được Hạt Gạo.

– Loài người cần các bạn giúp sức ư? –Ếch Xanh ngạc nhiên hỏi.

– Đúng vậy,Ếch Xanh! Nếu không có phương tiện cơ giới, con người sẽ cần loài trâu bọn mình cày đất cho họ, để tạo thành những thửa ruộng thẳng tắp, sau đó họ sẽ trồng lúa xuống những thửa ruộng ấy.

–Ồ! Loài trâu các bạn tài thật đấy. Thế chắc là loài người quý các bạn lắm.

Trâu Đen mỉm cười để lộ hàm răng móm mém, trả lời:

–Ừ, họ cho mình ăn, rồi làm chuồng cho mình ở. Mỗi mùa đông, họ lại lấy chăn mền đắp lên người mình để mình khỏi chết cóng đấy. Những cô, cậu bé loài người rất thích cưỡi trên lưng mình, cả những khi họ thối sáo, cả khi họ học bài, họ cũng thích được dắt mình đi ăn cỏ nữa đấy.

– Tuyệt thật. Mình thấy vui cho bạn đấy, Trâu Đen à.

–Ừ! Nhưng đôi lúc mình vẫn muốn được như bạn đấy,Ếch Xanh à. Mình muốn được tự do đi lại, không bị con người sai bảo, giống như tổ tiên xa xưa của mình vậy, loài trâu hoang dã ấy.

Ếch Xanh nghe vậy cảm thấy chạnh lòng thương bạn Trâu Đen, một lúc sau chú tìm được lời an ủi:

– Trâu Đen à, mỗi loài vật sinh ra trên đời đều có sứ mạng riêng đó, dù bạn không được tự do như mình nhưng bạn có tấm lòng rất tốt, rất bao dung với loài người. Đừng buồn nữa nha, Trâu Đen.

NgheẾch Xanh nói, Trâu Đen ngẫm nghĩ một lúc rồi cả hai cùng cười vui vẻ. Hai người bạn của chúng ta, một to, một nhỏ đi thêm một đoạn đường nữa cho đến khi dừng lại ở Cổng Làng,Ếch Xanh nhảy khỏi lưng Trâu Đen rồi cả hai chia tay nhau.

Trâu Đen dặn dòẾch Xanh:

–Ếch Xanh hãy cố gắng tìm bạn Rùa Cạn nhé. Bạn ấy là một người bạn tốt đấy. NếuẾch Xanh gặp lại Rùa Cạn thì cho mình gửi lời chúc sức khỏe đến bạn ấy nhé.

Ếch Xanh cảm ơn bạn Trâu Đen rồi nói lời chào tạm biệt người bạn to lớn ấy.

– Trâu Đen hãy chung sống với loài người thật vui nhé. Bạn hãy làm việc chăm chỉ nữa đây. Tạm biệt!!!

Nói xong Ếch Xanh nở một nụ cười thân ái rồi quay đi. Bạn Trâu Đen lặng lẽ đứng nhìn dáng vẻ tí hon của Ếch Xanh khuất dần trên con đường làng. Quả là nhiều khi Trâu Đen cũng ao ước có một cuộc sống tự do như loài ếch, nhưng vì loài trâu đã bị loài người thuần hóa rồi, nên Trâu Đen thấy mình khó lòng mà sống xa loài người được.

Trâu Đen cũng được Ếch Xanh an ủi và khen ngợi về sự tốt bụng của mình nên bạn ấy cũng không suy nghĩ nhiều nữa.

Vậy là Ếch Xanh của chúng ta tiếp tục cuộc hành trình một mình với những bước nhảy đơn độc. Nhưng dù sao những nơi Ếch Xanh đi qua cũng để lại cho chú nhiều ấn tượng đẹp, còn những câu chuyện trải nghiệm ở những nơi đó thì giúp chú hiểu hơn về cuộc sống muôn loài. Chú thấy chúng giống như hành trang trong hành trình của mình.

Nghĩ về những điều ấy, cảm giác đơn độc trong Ếch Xanh phần nào vơi đi. Con đường vẫn còn dài, nhưng chú tin mình sẽ tìm thấy người bạn tốt của mình, bạn Rùa Cạn. Chú tin như vậy.

Trên những chặng đường tiếp theo...

Một hôm Ếch Xanh bị lạc vào một khu rừng. Khu rừng này có tên là Rừng Thưa. Vì sao người ta lại gọi là Rừng Thưa nhỉ? Thực ra, cái tên Rừng Thưa chỉ mới có gần đây thôi. Trước kia khu rừng này tên là Rừng Rậm, nhờ được phủ khắp bởi rất nhiều cây cối xanh tươi. Những loài cây ngày ấy rất to, vươn tới tận trời xanh. Nhưng kể từ khi con người phát hiện ra điều đó, họ đã vào chặt phá rừng, những cây cao to nhất họ lấy làm gỗ,

còn những cây nhỏ thì họ lấy làm củi đốt. Chỉ trong một thời gian ngắn, Rừng Rậm đã trở thành Rừng Thưa.

Không những vậy, ngày xưa khi còn là Rừng Rậm, nơi đây có rất nhiều loài vật sinh sống. Ngày đó, những cư dân của Rừng Rậm sống trong sự yên bình và hạnh phúc, muôn loài được cây cối che chở, không những vậy những thân cây to lớn còn tỏa ra dưỡng khí dạt dào để các loài vật sống khỏe mạnh. Nhưng kể từ khi con người vào chiếm rừng thì có rất nhiều loài vật đã bị giết chết hoặc bỏ đi nơi khác để tránh bị tuyệt chủng, giờ đây Rừng Thưa chỉ còn lại những loài vật nhỏ như bạn Chồn Xám, bạn Nhím Đen, bạn Lợn Rừng, và bạn Khỉ Kháu Khỉnh,... chứ không còn thấy bóng dáng bạn Hổ Dũng Mạnh, bạn Gấu Bự hay bạn Voi Lớn nữa.

Khi những cư dân còn lại của Rừng Thưa thấyẾch Xanh bước vào, hết thảy đều nhìn chú với ánh mắt lạ lùng, khiến chú vô cùng bối rối. Thế rồi bạn Chồn Xám đến hỏi:

“Chào bạnẾch Xanh! Có phải bạn đi lạc không?”. Vậy là các bạn ở đây, sau một chút sửng sốt vì thấy người lạ đến, giờ đã nhận ra và đang đón tiếp chú. Hiểu ra điều đó,Ếch Xanh không còn bối rối nữa.Ếch Xanh của chúng ta mạnh dạn trả lời, thật rõ ràng, hy vọng các bạn ấy sẽ hiểu và sẽ chỉ đường cho chú tìm bạn Rùa Cạn:

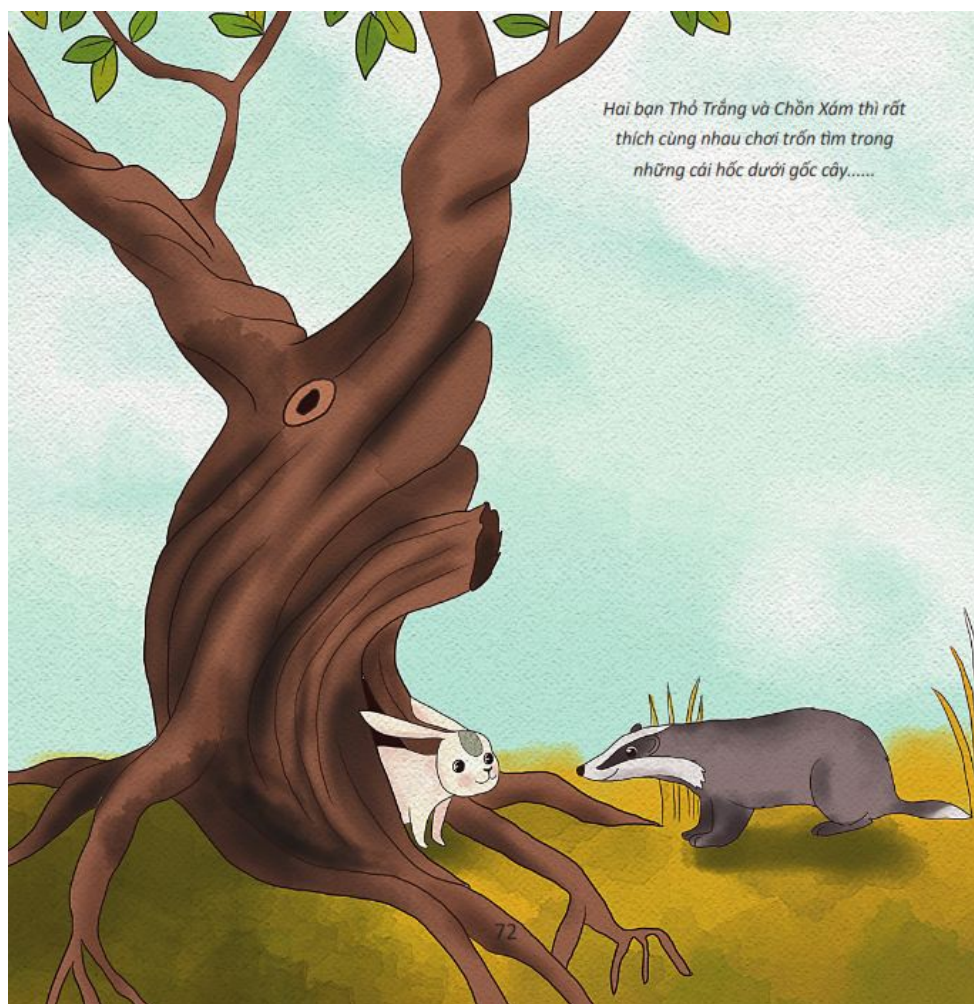
– Phải. Mình bị lạc đường. Mình đang đi kiếm bạn Rùa Cạn, bạn ấy ở gần Ao Êm Đêm. Ao Êm Đêm là nơi ở trước đây của mình, à, và cũng là nơi mình sinh ra. Các bạn ở đây có ai biết nơi đó không?

Hết thảy đều lắc đầu, nhưng chú vẫn hy vọng và rồi chú hỏi tiếp lần nữa cho chắc chắn:

– Ao Êm Đêm là nơi có bạn Cá Lòng Tong, bạn Tép Riu và bạn Cá Tràu ấy, các bạn biết mà, đúng không? – Một lần nữa, hết thảy đều ngo ngắc lắc đầu.

Thất vọng nặng nề,Ếch Xanh trầm nghĩ: “Phải rồi, các bạn nơi đây quanh năm ở trong rừng cơ mà, giống như mình khi còn là Đầu To vậy, suốt ngày trong Ao Êm Đềm có biết gì đến thế giới bên ngoài đâu”. Nhưng sau một hồi quan sát,Ếch Xanh nhận thấy Rừng Thưa cũng là một nơi vô cùng ấm cúng, như Ao Êm Đềm đầu yêu của chú vậy. Các bạn ở đây sống hòa thuận với nhau, đùm bọc yêu thương nhau trong mọi hoàn cảnh. Các bạn không phô trương vẻ ngoài của mình, và rõ ràng là mỗi người đều có một sở trường riêng biệt. Bạn Khi Kháu Khỉnh rất giỏi trò đu cây, nhưng điểm xấu của bạn ấy là hay nhăn mặt nhát ma mọi người, đôi khi bạn còn rung mạnh những cành cây để trái ngon quả ngọt trên cây rơi xuống, mang đến một bữa ăn no nê cho bạn bè. Còn Lợn Rừng thì ít nói, có dáng chạy đùng đà đùng đỉnh nom rất ngộ nghĩnh, bạn ấy cũng là người dễ tính và rất phàm ăn. Hai bạn Thỏ Trắng và Chồn Xám thì rất thích cùng nhau chơi trốn tìm trong những cái hốc dưới gốc cây cổ thụ mọc trời lên mặt đất. Trong khi đó, bạn Nhím Đen lại thường xù những cái gai trên lưng ra nom rất lạ, nhìn qua thì Nhím Đen khá lạnh lùng nhưng bạn ấy là người rất gần gũi và hiền lành vô cùng.

Gặp được nhiều bạn bè mới, thoát đầuẾch Xanh muốn ở lại Rừng Thưa ít ngày, nhưng rồi nghĩ vụ phải đi tìm lại bạn Rùa Cạn đã ngăn chú lao theo những mong muốn nhất thời. Dẫu vậy, một lần nữa, biến cố tìm đến.

Ngay khi bạn Khỉ Kháu Khinh leo xuống đất từ thân cây cao chót vót, vừa đặt chân xuống mặt đất để sửa soạn chỉ đường choẾch Xanh, thì các bạn nhận ra tiếng bước chân của loài người đang tiến vào khu rừng. Tiếng chân ấy ngày càng gần hơn, và trong lúc các bạn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì bạn Khỉ Kháu Khinh đã nhanh như chớp leo tót lên cây. Ở trên cao, bạn Khỉ vừa ra hiệu bằng hai tay, vừa rung cây và hét lớn: “Thợ Săn đấy, mau trốn đi!”. Nhận được lời cảnh báo, lập tức các bạn khác nhanh chóng chui vào hang của mình, một số tìm chỗ ẩn nấp trong những bụi thảo mộc, có bạn thì bơi qua một con suối rồi nấp ở

bờ suối bên kia. Duy chỉ cònẾch Xanh của chúng ta là rối trí, đứng yên một chỗ, không biết phải làm gì, phải trốn vào đâu.

Bất ngờ, Thỏ Trắng chạy đến và nói: “Ếch Xanh, hãy theo mình!”.Ếch Xanh chỉ biết làm theo lời của Thỏ Trắng.

Lúc bấy giờ, theo quán tính, cả hai chỉ biết chạy thật nhanh để trốn khỏi toán Thợ Săn mà trên tay họ đang cầm le những cây súng. Vừa hí hục chạy,Ếch Xanh vừa cố gắng hỏi bạn Thỏ Trắng: “Vì sao họ có tên là Thợ Săn vậy?”. “Do họ là con người chuyên đi săn những loài động vật khác”, Thỏ Trắng vừa chạy vừa đáp, thì thoảng ngoái nhìn phía sau, rồi nói tiếp: “Họ rất dữ tợn, ngày xưa rất nhiều bạn to lớn ở đây đã bị các Thợ Săn đánh bại và bắt đi mất. Khi không còn các bạn to lớn thì họ chuyển sang săn lùng những loài nhỏ hơn, kể cả tớ cũng bị họ ráo riết săn đuổi”.

Ếch Xanh nghe thấy vậy thì vô cùng sợ hãi. Nhưng cả hai bạn vừa chạy được ra khỏi Rừng Thưa thì bất ngờ đụng phải đám người khác, trong đó có hai cô cậu bé trông rất xinh xắn và dễ thương. Cô bé có mái tóc dài và đôi mắt to tròn, trên tay cầm một con búp bê. Còn cậu bé có má lúm đồng tiền rất sâu cùng với hai hàm răng trắng đều, đôi mắt cậu đeo một cặp kính sáng long lanh, hai tay ôm một vật tròn tròn gọi là quả bóng. Hình như họ là hai chị em.

– Bố ơi! Có con thỏ trắng kia! – Cậu bé loài người reo lên.

– Lại có cả một chú ếch nữa chứ! – Cô bé cũng vui mừng chỉ vàoẾch Xanh khi ấy đang thở hổn hển.

Ngay lập tức,Ếch Xanh và Thỏ Trắng bị loài người bắt lại, cả hai trở nên co rúm vì sợ hãi. Lại rơi vào vòng tay của con người, run rẩy và lo lắng,Ếch Xanh thì thảo với Thỏ Trắng: “Không biết họ sẽ làm gì chúng ta đây?”. Phải đến khi đã lấy lại bình tĩnh, Thỏ Trắng mới có thể trấn an người bạn của mình: “Ếch Xanh đừng sợ, vì có lần bạn Sóc Nâu bị thương cũng

được những cô cậu bé loài người đưa về chữa lành vết thương đấy. Biết đâu đây chính là họ thì sao. Chúng mình phải thật bình tĩnh nhé!”.

Quả đúng như thế! Một lúc sau, hai đứa trẻ loài người dịu dàng ômẾch Xanh và Thỏ Trắng vào lòng. Họ chia nhau nhiệm vụ. Cậu bé trông nom Thỏ Trắng, còn cô bé nhanh nhẩu đặtẾch Xanh lên bàn tay rồi vuốt ve chú, không hề có ý xấu.

Ôi, sao họ dễ thương thế! Cũng là loài người sao họ không giống với những gã Thợ Săn tợn nào. Thầm nghĩ,Ếch Xanh cảm thấy an tâm vô cùng.

– Có lẽ các bạn đang cần được chăm sóc đây chị Hai ạ. Hay là chị em mình xin bố...

Cậu bé nói với người chị. Người chị hiểu ý rồi nhanh nhẹn chạy đến chỗ người bố, chập rỏi và lễ phép nói:

– Bố ơi! Bố cho chúng con đưa các bạn về săn sóc được không ạ? Vì trông các bạn yếu lắm.

Ban đầu ông bố lắc đầu, nhưng sau một hồi, ông bị thuyết phục và đồng ý cho hai đứa con đưaẾch Xanh và Thỏ Trắng về nhà, với một điều kiện:

– Bố chấp thuận, nhưng hai chị em phải hứa với bố là sau khi hai bạn khỏe lại các con phải thả các bạn ấy đi nhé.

Với nét mặt chưa hài lòng, cô bé nũng nịu với bố:

– Nhưng biết khi nào các bạn khỏe hẳn hả bố? Tụi con nghĩ sau khi khỏe, các bạn cần được nghỉ ngơi một thời gian nữa ạ.

Ông bố loài người cười hiền từ, đáp:

– Thôi được rồi, chúng ta thỏa thuận là đến mùa thu, các con phải thả các bạn nhé!

Hai chị em nghe xong, nhìn nhau và reo lên mừng rỡ. Ngay sau đó họ ômẾch Xanh và Thỏ Trắng vào trong một “cái hang” biết di chuyển.

...hai chị em loài người ômẾch Xanh và Thỏ Trắng vào trong một “cái hang” biết di chuyển.

Ếch ta nhớ ra kiểu di chuyển đều đều, quen quen, giống như lúc chú ở trong Xe Rác khổng lồ, nhưng ở đây cho chú cảm giác thom tho và êm ái, khác hẳn với mùi hôi thối khủng khiếp. Phải rồi! Chú nhớ ra rồi, đây chính là ô tô mà khi còn ở Ao Êm Đêm, Cụ Ốc Sên từng kể. Rằng ô tô, hay xe hơi, là một trong những phương tiện mà loài người sử dụng để di chuyển đến những nơi xa xôi mà không mất quá nhiều thời gian như khi đi bộ. Như vậy, ông bố loài người là người điều khiển chiếc xe này, bởi tay ông vừa cầm chặt một cái khung tròn vừa nhìn thẳng phía trước để quan sát đường đi.

– Bố ơi! Ngày xưa Rừng Thưa có nhiều cây cối và nhiều loài thú lắm phải không ạ? – Cậu bé hỏi ông bố.

– Phải đó các con. Xưa kia khu rừng này dày đặc bóng cây, muôn loài sinh sống, thực vật phong phú. Nhưng mấy chục năm trở lại đây, khu rừng bị tàn phá bởi một nhóm người chặt gỗ, rồi một nhóm khác làm nghề săn bắn thú rừng. Dần dần khu rừng này cạn kiệt tài nguyên, cây cối và thú rừng ngày càng hiếm. Diện tích rừng ngày càng thu hẹp lại.

– Nhưng tại sao con người hủy hoại rừng và muông thú ạ?

– Có nhiều lý do lắm các con à. Nhưng theo bố, chủ yếu là vì lòng tham của con người mà ra. Nhiều người muốn giết thú rừng để thỏa nhu cầu của mình, có loài bị giết để lấy thịt cho con người ăn, cũng có loài bị săn chỉ vì chiếc nanh, cái sừng,... quý hiếm của chúng, bởi nhiều người cho rằng thứ gì càng quý sẽ càng giúp họ chứng tỏ được sự giàu sang của mình.

– Có nhiều con thú bị giết vì bộ lông của chúng có thể làm áo khoác đắt tiền nữa, phải không bố?

– Đúng vậy. Sao các con biết?

– Con được nghe các anh chị ở Tổ chức Cùng Nhau Thay Đổi kể ạ.

– Tổ chức đó làm gì?

– Họ kêu gọi mọi người trên thế giới này thay đổi nhận thức và bảo vệ môi trường ạ.

– Ô! Hay quá! Bố hiểu rồi. – Ông bố cười đầy ẩn ý.

– Còn cây cối thì sao hả bố? – Cô chị hỏi tiếp.

– Vậy các anh chị ấy không kể cho các con biết thêm về cây cối nữa sao?

– Dạ có chứ ạ. Nhưng chúng con muốn hỏi bố đây mà.

Ông bố mỉm cười, vui vẻ trả lời:

– Cây cối cho gỗ để làm nhà, bàn ghế. Loài nào càng quý thì họ càng săn lùng ráo riết các con ạ.

Hai chị em loài người chăm chú nghe, rồi cả hai lắc đầu:

– Thật tội nghiệp cho những bạn thú rừng và các loài cây.

– Đúng rồi. Vì vậy mà rất nhiều người đang cố gắng bảo vệ rừng và động vật hoang dã đấy.

– Bố ơi! – Cậu bé trai xen vào – Con vừa thấy tấm bảng có dòng chữ “Dự án bảo tồn và khôi phục lại Rừng Thưa”, đó là gì vậy ạ?

Ông bố mỉm cười lần nữa trước khi ôn tồn giải thích:

– Đó là điều bố đang định nói. Các con biết không, gần đây rất nhiều người trong chúng ta đã có ý thức bảo vệ môi trường, bảo vệ động vật hoang dã. Cũng như những khu rừng trên khắp thế giới, Rừng Thưa cũng cần được bảo tồn.

– Thế chúng ta sẽ làm những gì để bảo vệ khu rừng ạ? – Cậu bé hỏi, đôi mắt mở to và chăm chú lắng nghe.

– Chúng ta sẽ trồng thêm cây xanh, không săn bắt thú rừng nữa chứ sao, đúng không bố? – Cô chị đồng ý xen vào.

Người bố gật đầu khen:

– Phải đó, con gái của bố giỏi lắm. Việc đầu tiên của chúng ta có thể làm là trồng những loại cây mang nhiều lợi ích môi trường, cùng đưa ra nhiều phương pháp ngăn chặn các nhóm thợ săn và lâm tặc phá hoại rừng. Sau đó là chúng ta bảo tồn và nhân giống những động vật quý hiếm. Các con có hiểu điều bố nói không?

Cả hai đứa trẻ đồng thanh trả lời:

– Dạ, chúng con hiểu ạ!

– Tốt lắm! Cứ đến mùa hè, bố sẽ dẫn các con đến thăm rừng nhé.

– Cho chúng con trồng cây cùng với bố nữa nhé!

– Được thôi! Các con rất giỏi, bố sẽ ghi nhớ.

Nghe ba bố con nhà nọ nói chuyện,Ếch Xanh vui mừng hỏi Thỏ Trắng: “Bạn có nghe thấy gì không Thỏ Trắng?”.

Thỏ Trắng đáp lại, giọng đầy hy vọng:

– Mình nghe rồi, mình thấy vui lắmẾch Xanh à. Rồi đây Rừng Thưa của bọn mình sẽ trở lại như xưa, cây cối sẽ được mọc nhiều trở lại, những người bạn to lớn sẽ quay về và tất cả sẽ được sống yên bình bên nhau. Khu rừng mãi mãi ngân lên những bài hát của muôn thú.

– Sẽ trở lại là Rừng Rậm, đúng không Thỏ Trắng? –Ếch Xanh hỏi.

– Đúng đóẾch Xanh ạ. Sẽ thành Rừng Rậm như ngày xưa.

Những ngày sau đó nữa...

Ếch Xanh và Thỏ Trắng được hai bạn nhỏ loài người đưa về nhà, và được họ chăm sóc hết sức chu đáo. Không những vậy, hai người bạn của chúng ta còn được đưa đi khắp nơi. Được ở cùng với loài người,Ếch Xanh và Thỏ Trắng biết thêm nhiều điều thú vị, cả hai cho đó là việc bổ sung kiến

thức. Đúng rồi, bất cứ loài vật nào trên Trái đất này cũng cần đến kiến thức mà.

Loài người ra khỏi nhà vào lúc bình minh vừa lên, người lớn đều phải đến chỗ làm, còn cô, cậu bé khi hết kỳ nghỉ hè thì sẽ phải đến Trường Học. Trường Học là nơi họ thu thập những kiến thức bổ ích trên Hành Tinh này.

Ở đó, thông qua các môn học và hoạt động đa dạng, họ có thể biết được ai thông minh, ai nhanh trí và ai có năng khiếu gì. Và con người quay về nhà vào lúc hoàng hôn buông xuống. Đến tối, họ lại ngồi bên một chiếc bàn để cùng nhau dùng bữa tối. Đồ ăn của loài người phải được đun sôi nấu chín trên một vật dụng gọi là bếp. Họ dùng muỗng, đũa và nĩa để lấy đồ ăn cho vào miệng.

Mỗi khi ra ngoài chơi, họ không quên mang
theo Éch Xanh và Thỏ Trắng bên mình.

Con người có những ngày nghỉ cuối tuần đầy thú vị, đó là chuỗi ngày mà cô bé cậu bé rất thích. Họ được thỏa thích vui đùa. Khi ra ngoài chơi, họ không quên mang theo Éch Xanh và Thỏ Trắng bên mình. Một trong những nơi mà tất cả đều thích đến, đó là Công Viên Xanh. Ở đây trồng rất nhiều loài cây khác nhau, rất nhiều loài hoa khác nhau. Nhìn Công Viên Xanh giống như một khu rừng vậy, nhưng nó không bao giờ có thể là một khu rừng thực sự được, nó chỉ là công viên, là nơi loài người cất công tạo ra để phục vụ cho cuộc sống tinh thần của họ ở thành thị. Công Viên Xanh cũng là địa điểm mà loài người đến tập thể dục để tăng cường sức khỏe, là nơi họ gặp nhau để cảm thấy vui hơn mỗi ngày, và cũng là nơi để nhiều cô bé, cậu bé đến chơi đùa, cùng nhau đạp xe.

Ôi! Những chiếc xe đạp đủ sắc màu ấy mới đẹp làm sao. Hai chị em nhà này, mỗi người có một chiếc. Cô chị thì có chiếc xe đạp màu hồng, thân xe dán rất nhiều hình ảnh ngộ nghĩnh về các bạn chuột, mèo, chuồn chuồn, bướm,... Còn chiếc xe màu xanh da trời của cậu em thì có dán hình các siêu anh hùng, siêu nhân và người nhện, cậu bé còn dán cả hình của chú mèo máy Doraemon nữa, trông thích lắm.

Còn về phần hai người bạn động vật của chúng ta thì sao? Khi thấy Thỏ Trắng nhảy tung tăng trên thảm cỏ, có rất nhiều cô bé, cậu bé khác nhìn Thỏ Trắng với ánh mắt thích thú. Còn khi họ nhìn vàoẾch Xanh thì phản ứng rất khác nhau, có ánh mắt lạ lẫm, có ánh mắt sợ sệt, có ánh mắt kiêu như: “Ôi! Nom con vật này xấu xí quá!”. NhưngẾch Xanh không hề buồn bã, chú tự nhủ: “Đâu có sao, mỗi loài có hình dạng khác nhau, miễn sao tâm tính không xấu xa là được. Giống như bạn Chó Hoang Giỏi Giang và gã Bọc-giê ấy, cả hai đều là loài chó nhưng người này thì hiền lành, hay giúp đỡ bạn bè, còn kẻ kia thì dữ dằn khó ưa”. Nghĩ vậy,Ếch ta cảm thấy thoải mái vô cùng.

Vào những buổi tối, trước khi đi ngủ, hai chị em loài người còn kể choẾch Xanh và Thỏ Trắng nghe những câu chuyện rất thú vị, nào là câu chuyện phiêu lưu của bạn Dế Mèn, câu chuyện của Vịt Con Xấu Xí, rồi rất nhiều những câu chuyện cổ tích giữa loài người và các con vật khác.Ếch Xanh thích nhất truyện về Hoàng TửẾch, dù chú biết đó chỉ là truyện cổ tích thôi. Mà dù chỉ là truyện cổ tích thì chú cũng rất vui rồi, bởi loài ếch nhà chú cũng được loài người xem như người bạn mà.

Ở bên chị em loài người,Ếch Xanh cảm thấy an toàn và ấm áp nhưng mùa thu đã đến, đó cũng là lúc chú phải tiếp tục đi tìm bạn Rùa Cạn. Trước khi từ biệt, cô bé tặngẾch Xanh một nụ hôn như trong câu chuyện Hoàng TửẾch vậy: “Tạm biệt hoàng tử của ta, đừng để bị lạc nữa nhé”; trong khi

đó cậu em thì dặn dò Thỏ Trắng: “Nếu có gặp lại bạn Sóc Nâu thì cho ta gửi lời hỏi thăm nhé!”.

Và thế làẾch Xanh của chúng ta lại tiếp tục hành trình, nhưng lần này chú có thêm bạn Thỏ Trắng đồng hành. Vì sao Thỏ Trắng muốn đồng hành cùngẾch? Vì trước đây Thỏ Trắng cũng chính là bạn của Rùa Cạn.

– Tớ cũng vì ham chơi quá mà bỏ rơi bạn Rùa Cạn trong một cuộc thi chạy giữa hai chúng tớ đấy,Ếch Xanh ạ. – Thỏ Trắng thổ lộ.

– Cách duy nhất tìm được bạn Rùa Cạn là trở về Ao Êm Đêm, nơi mà tớ từng sinh ra và lớn lên khi còn là một chú nòng nọc bé tẹo. Khi vừa lên bờ và rời khỏi Ao Êm Đêm, tớ gặp ngay bạn Rùa Cạn. –Ếch Xanh nói.

– Vậy chúng ta trở về đó thôi.

Thỏ Trắng thúc giục. Cả hai cùng tiến lên phía trước với những bước nhảy đầy quyết tâm.

Đồng cam cộng khổ

Vậy là giờ đây, trong chuyến hành trình trở về Ao Êm Đêm đầy gian nan phía trước,Ếch Xanh không còn cô đơn và lạc lõng nữa. Bạn Thỏ Trắng dù hấp tấp, đôi khi có phần lơ đãng, nhưng vẫn là một bạn thỏ thật thà và biết quan tâm bạn bè.

Cũng giống nhưẾch Xanh, Thỏ Trắng rất hối hận về chuyện đã bỏ rơi bạn Rùa Cạn trên đường chạy, khi hai người còn là đôi bạn khăng khít của nhau. Qua lời kể của Thỏ Trắng,Ếch Xanh được biết thêm nhiều điều về bạn Rùa Cạn. Đối với Thỏ Trắng, Rùa Cạn là một người bạn cực kỳ tốt bụng, dù không ít lần bị Thỏ Trắng vô tình làm tổn thương nhưng Rùa Cạn vẫn không hề để bụng. Có những lần Thỏ Trắng dỗi hờn bạn Rùa Cạn một cách vô cớ, Rùa Cạn chỉ lặng lẽ bò theo nhẹ nhàng năn nỉ. Cho dù rất chậm so với bước nhảy thoăn thoắt của Thỏ Trắng song Rùa Cạn vẫn kiên trì đi theo cho đến khi làm lạnh được mới thôi. Đối với Rùa Cạn, tình bạn là điều rất quan trọng và thiêng liêng, điều này thì cả Thỏ Trắng vàẾch Xanh đều công nhận. Cả hai, mỗi người một cách, họ kể cho nhau nghe về Rùa Cạn trên mỗi bước hành trình tìm kiếm người bạn cũ, cũng là hành trình về lại Ao Êm Đêm. Nhưng con đường trở về Ao Êm Đêm còn rất xa, thậm chí cả hai bạn nhỏ thường xuyên rơi vào cảm giác lo lắng, không chắc được liệu mình đi có đúng hướng hay không.

Mùa thu đã trôi đi rất nhanh.Ếch Xanh và Thỏ Trắng dần cảm nhận được thời tiết giá lạnh của mùa đông đang đến rất gần. Những cơn gió cuối thu se se lạnh tràn khắp không trung, những cơn mưa lất phất, dai dẳng càng làm cho mặt đất lạnh thêm. Càng đi, hai người bạn của chúng ta càng cảm thấy đuối sức, nhưng cả hai quyết không thể trì hoãn cuộc tìm kiếm. Và khi mùa đông chính thức thay thế mùa thu cũng là lúcẾch Xanh cùng Thỏ Trắng đi đến gần một ngọn núi mà người ta gọi là Núi Bạc. Bởi vì cứ mỗi độ đông về, cây cối ở Núi Bạc lại rụng lá, tro tơi những cành cây khẳng khiu, bàng bạc vươn ra giữa không trung. Đến khi những cơn gió càng lúc càng mạnh hơn, các bạn Sếu đã lên đường di trú về phương Nam. Lúc này cảẾch Xanh và Thỏ Trắng đoán rằng gian nan sẽ còn xuất hiện, nhưng cả hai đều rất muốn sớm tìm ra bạn Rùa Cạn.

– Chúng ta đi tiếp chứ,Ếch Xanh? – Thỏ Trắng hỏiẾch Xanh về uể oải.

– Tất nhiên, chúng ta phải đi tiếp.

Ếch Xanh trả lời về chắc chắn rồi cả hai tiếp tục cuộc hành trình. Giữa mùa đông khắc nghiệt, tiết trời càng trở nên buốt giá, thức ăn càng lúc càng khó tìm hơn. Một hôm,Ếch Xanh và Trỏ Trắng đặt chân đến vùng đất rất xa lạ, phía trước là một dòng suối. Đó là Suối Xoáy Xiết. Dòng suối mang cái tên đó là vì đến mùa đông, nước ở đây chảy rất xiết, nhiều chỗ còn có xoáy nước rất nguy hiểm. Vừa nhìn thấy dòng suối, hai người bạn của chúng ta nhận ra họ đang rất khát.

Dù trời rất lạnh, nước ở dưới suối rất buốt nhưngẾch Xanh và Thỏ Trắng đều biết rằng đói thì có thể nhịn ăn, chứ khát thì không thể nhịn uống được, bởi vì khi cơ thể thiếu nước sẽ rất nguy hiểm. Vì vậy mà dù dòng nước chảy cuộn cuộn, cả hai đều muốn hóp một ngụm cho đã khát. Khi đến bên bờ suối,Ếch Xanh và Thỏ Trắng nhận ra dòng nước chảy rất mạnh, va vào những khe đá tạo nên chuỗi âm thanh ồn ào đáng sợ.

– Cần thận đó Thỏ Trắng, bạn không biết bơi nên hãy cẩn thận! – Ếch Xanh vì lo lắng cái tính chảnh mắng của Thỏ Trắng nên ra sức dăn dò.

– Bạn yên tâm đi, Ếch Xanh. Chỉ là uống nước thôi mà, có gì khó khăn đâu.

Vừa nói xong, Thỏ Trắng cúi đầu ngay xuống dòng nước lạnh buốt. Vừa hớp miếng đầu tiên Thỏ Trắng đã nhảy căng lên, rồi cứ thế mà kêu la inh ỏi:

– Trời ơi lạnh quá, nứt răng tởm chết rồi! – Vừa kêu, Thỏ Trắng vừa nhảy dựng lên.

– Thỏ Trắng, đừng nhảy nữa!

Dẫu những cơn gió đang quạt mạnh về phía dòng nước xiết, Thỏ Trắng vẫn nghe rõ tiếng Ếch Xanh đang la lớn, nhưng lập tức Thỏ ta cảm thấy có gì đó lạnh lạnh, ướt ướt đang lan khắp mình mẩy.

– Ôi không! Thỏ Trắng, cẩn thận.

Ếch Xanh còn chưa dứt lời thì Thỏ Trắng đã rơi tòm xuống suối.

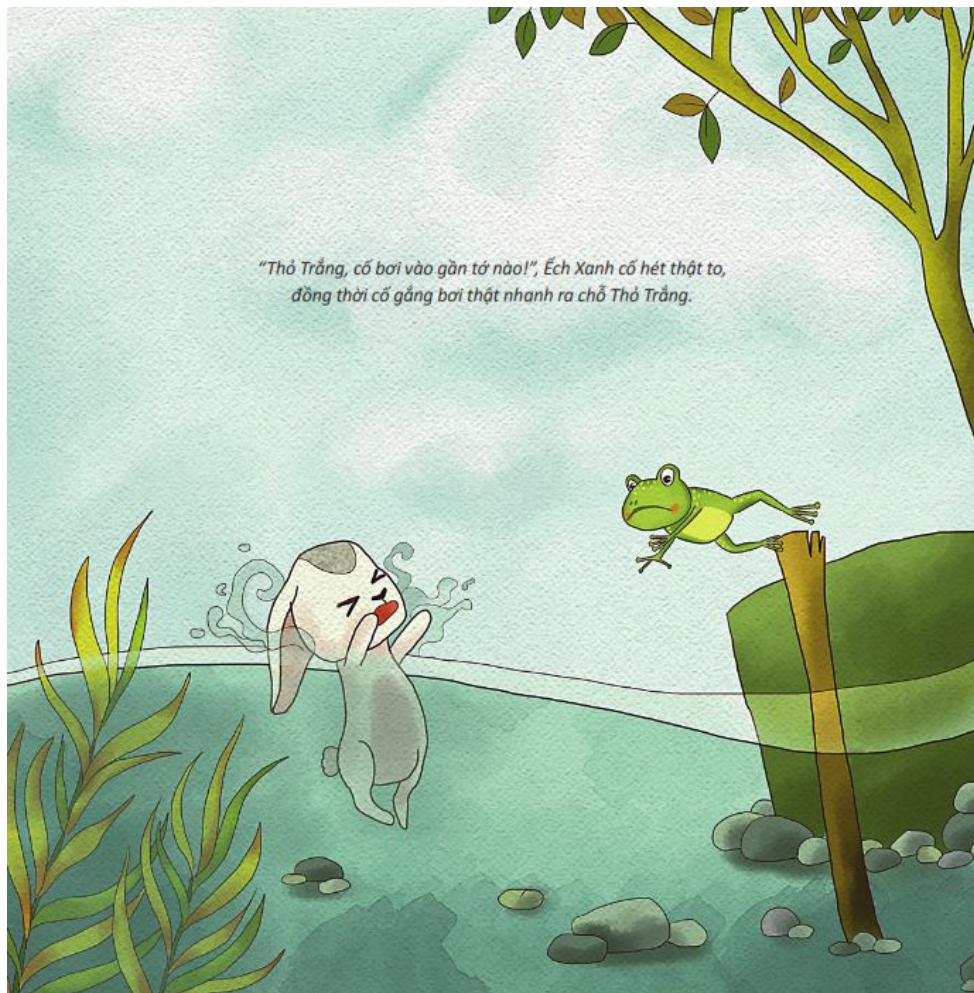
– Cứu tởm với, cứu tởm với, Ếch Xanh ơi! Cứu tởm với... Tởm... tởm...

Nhìn Thỏ Trắng vùng vẫy và cố ngoi đầu lên giữa dòng nước xiết, Ếch Xanh vô cùng hoảng sợ. Chú không còn giữ được bình tĩnh nữa, trong giây phút không đắn đo suy tính, Ếch Xanh nhảy ào xuống dòng nước với hy vọng có thể cứu được Thỏ Trắng. Dưới dòng nước xiết vào mùa đông, Ếch Xanh thấy toàn thân bị tê cóng. Nhưng dù thân hình nhỏ nhắn và sức lực đã gần như cạn kiệt khi phải chiến đấu giữa dòng nước chảy càng lúc càng hung tợn, Ếch Xanh vẫn cố gắng bơi đến chỗ Thỏ Trắng. Chú thầm nhủ mình không thể để tuột mất Thỏ Trắng được – chú đã để tuột mất bạn Rùa Cạn, chú đã bỏ lại các bạn thời thơ ấu của mình ở Ao Êm Dềm. Nhưng đã từ rất lâu rồi, từ ngày cuối cùng còn là nòng nọc Đầu To, Ếch Xanh chưa xuống nước thêm một lần nào, đó là bất lợi lớn.

Một khó khăn nữa làẾch Xanh quá nhỏ để có thể cứu Thỏ Trắng. Nhưng càng khó khăn,Ếch Xanh càng quyết tâm hơn, ý chí của chú cũng mạnh mẽ hơn.

– Thỏ Trắng, cố bơi vào gần tớ nào!

Ếch Xanh cố hét thật to để át đi âm thanh của dòng nước xiết; cùng lúc, chú cố gắng bơi thật nhanh ra chỗ Thỏ Trắng. Bạn Thỏ Trắng lúc này không thể nào bơi vào bờ được nữa. Càng vùng vẫy trong làn nước khắc nghiệt, Thỏ Trắng càng không đủ sức để chống chọi với dòng nước lạnh giá đang xiết quanh cơ thể mình. Thỏ Trắng đang chìm dần...

“Không được rồi, Thỏ Trắng sẽ chết đuối mất”, nghĩ đến đây,Ếch Xanh hốt hoảng, không biết phải làm gì để cứu Thỏ Trắng. Chú chỉ còn một cách

duy nhất là gồng hết sức để bơi ra giữa dòng nước xiết, nơi Thỏ Trắng mỗi lúc một chìm sâu hơn.

Với tất cả sức lực và lòng can đảm,Ếch Xanh càng lúc càng tiến gần hơn tới Thỏ Trắng. Ý nghĩ phải cứu cho bằng được Thỏ Trắng choán hết tâm tríẾch Xanh, vì Thỏ Trắng là người bạn duy nhất củaẾch Xanh lúc này. Cả hai phải vượt qua hoạn nạn để tiếp tục cuộc hành trình đi tìm bạn Rùa Cạn, cũng chính là cuộc hành trình trở về Ao Êm Đêm để chú có thể gặp lại những người bạn thơ ấu của mình. Sau những giây phút giằng co giữa dòng nước xiết, những nỗ lực củaẾch Xanh dần được đền đáp, chú đã có thể chạm vào người Thỏ Trắng: “Được rồi, tới tới rồi. Thỏ Trắng, cố lên!”,Ếch Xanh dùng sức lực cuối cùng để đẩy Thỏ Trắng vào bờ, lúc này chỉ còn là một chú thỏ mềm nhũn với hơi thở thoi thóp. “Cố lên Thỏ Trắng. Gắn vào bờ rồi. Cậu làm được mà”.

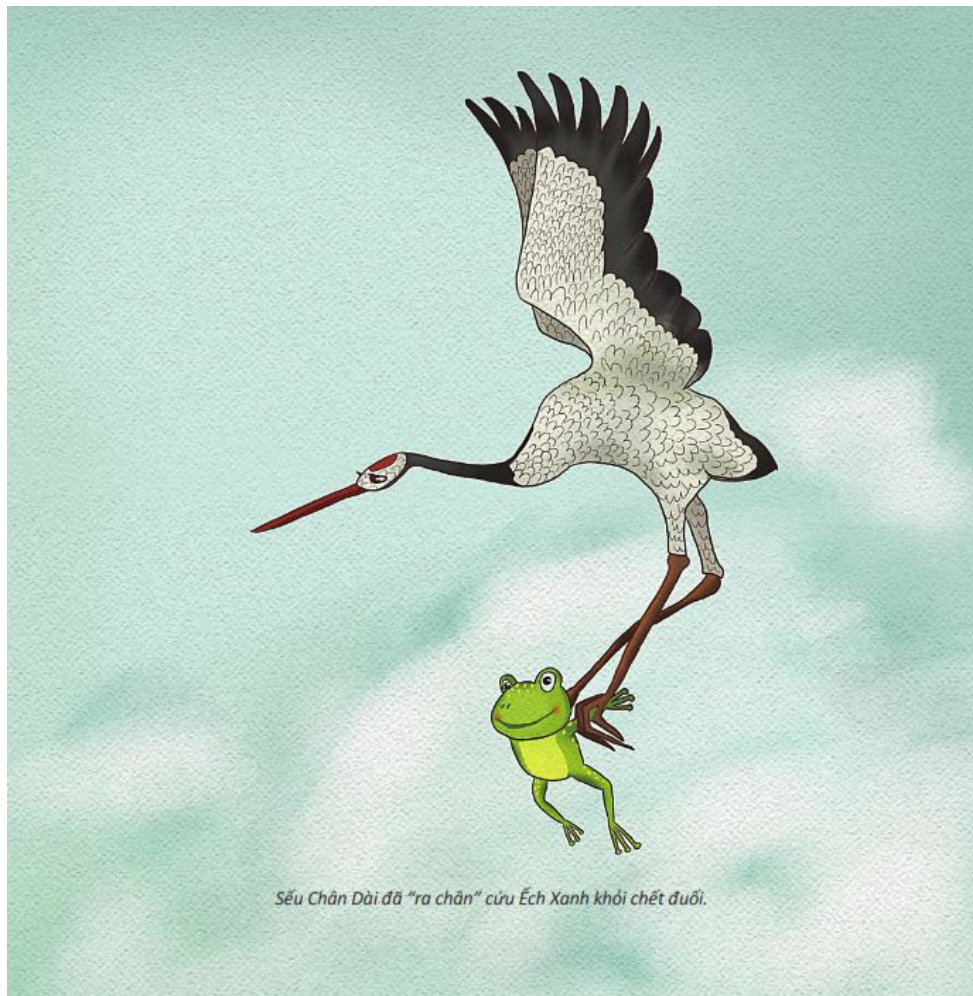
Quả đúng như vậy, chuyện phi thường đã xảy ra. Chỉ vài giây sauẾch Xanh đã đẩy được Thỏ Trắng vào bờ, nhưng đó cũng là lúcẾch Xanh cảm thấy hai chân mình tê lại, chú cố vùng đạp nhưng làm vậy chỉ khiến chân chú càng mất đi cảm giác. Thình lình chú mất phương hướng, và rồi có một dòng nước cuốn chú ra xa bờ. Thỏ Trắng lúc này đã có phản tỉnh nhưng bạn ấy chỉ biết đứng trên bờ nhìnẾch Xanh bị dòng nước cuốn đi.Ếch Xanh lúc này đã không còn chút sức lực nào, chú sẽ chết đuối. Dòng nước xiết của Suối Xoáy Xiết sẽ cuốn chú đi đến một nơi thật xa. Khuôn mặt của những người bạn đã cùng chú lớn lên, từng gặp và từng sánh bước lần lượt hiện ra trong thời khắc cuối cùng của chú. Hơi thở của chú càng lúc càng yếu dần. Nhưng đúng khoảnh khắc đó, bỗng có vật gì đó vừa rơi xuống dòng nước xiết ấy, một vật kỳ lạ.Ếch Xanh có cảm giác khác hẳn, không khí đã trở lại, chú đã thở được, và nhận ra trước mặt mình bây giờ là không trung kỳ vĩ. Dưới chân chú là dòng nước vô cùng hùng vĩ của Suối Xoáy Xiết, nơi đó vẫn đang cuộn trào những dòng xoáy lạnh giá, và trên bờ là bạn Thỏ Trắng

đang vui mừng khi nhìn thấy chú. Lúc nàyẾch Xanh ngẩng đầu lên, và chú nhìn thấy một anh bạn biết bay, đôi chân anh ta đang quặp vào người chú và nhấc bổng chú lên giữa không trung, anh bạn đó chính là Sếu Chân Dài. Sếu Chân Dài đã “ra chân” cứuẾch Xanh khi chú gần chết đuối.

– Cậu ổn chứ,Ếch Xanh? – Sếu Chân Dài hỏi, đôi cánh giang rộng.

– Cảm ơn bạn Sếu Chân Dài, tớ chỉ mệt quá thôi. –Ếch Xanh nói khi người còn run lên bần bật.

– Vậy thì tớ hạ cánh nhé! Anh bạn Thỏ Trắng đang đợi đấy.

Vừa dứt lời, Sếu Chân Dài bất ngờ nghiêng đôi cánh và thân người để đổi hướng bay, lập tức khung cảnh trước tầm mắt củaẾch Xanh thay đổi

một cách ngoạn mục.Ếch Xanh cảm thấy thật thích thú, quên đi cảm giác mệt mỏi, chú nói to:

– Thật tuyệt vời!

ThấyẾch Xanh phấn khích, Sếu Chân Dài lượn thêm vài vòng bay nữa cho chú chiêm ngưỡng khung cảnh từ trên không, sau đó giảm tốc độ rồi hạ cánh thật nhẹ nhàng. Khi Sếu Chân Dài vàẾch Xanh đáp xuống thảm cỏ bên bờ suối, Thỏ Trắng vui mừng nhảy lại chỗ hai bạn. Lúc này bộ lông của Thỏ Trắng vẫn còn ướt nhưng trông bạn ấy đã tươi tỉnh, chẳng thế mà Thỏ Trắng đã nhảy những bước rất nhanh về phíaẾch Xanh.

– Ôi! May quá, tớ đã nghĩ là sẽ không còn được gặp cậu nữa đấyẾch Xanh ạ. Cảm ơn cậu đã cứu tớ!

ThấyẾch Xanh cười rồi hướng ánh mắt về phía người bạn mới, Thỏ Trắng quay sang Sếu Chân Dài:

– Cả bạn nữa, Sếu Chân Dài. Cảm ơn bạn đã cứuẾch Xanh. Mình biết ơn bạn vô cùng.

– Mình cũng vậy, cảm ơn bạn Sếu Chân Dài nhiều lắm. Nếu không có bạn, mình sẽ bị dòng nước kia nhấn chìm mất. –Ếch Xanh nói giọng cảm kích.

– Ôi! Mấy bạn khách sáo làm gì? Giúp nhau là chuyện nên làm, phải thế không?

– Nhưng dù sao bạn cũng thật tốt. –Ếch Xanh nói giọng chân thành.

– Phải đấy. Bạn là một người bạn tốt, chúng mình kết bạn nhé!

Nghe lời đề nghị của Thỏ Trắng, Sếu Chân Dài cảm thấy trong lòng rất vui và hãnh diện, nhưng vẻ mặt bạn ấy vẫn ỉu xiu:

– Mình rất vui vì được làm bạn với hai cậu, nhưng...

– Có chuyện gì sao? – CảẾch Xanh và Thỏ Trắng đồng thanh hỏi.

Lúc này Sếu Chân Dài buồn bã bước đi, dáng vẻ thất thểu trên đôi chân dài nhỏ xíu của bạn ấy trông thật buồn thảm. Ếch Xanh và Thỏ Trắng muốn gặng hỏi nhưng rồi tự kiềm lại, chỉ sợ làm người bạn mới thêm phiền lòng khi bị dồn ép nghĩ về điều phiền muộn. Chờ một lúc, Ếch Xanh nhảy lên phía trước, quay đầu lại hỏi một cách chân thành.

– Bạn có chuyện gì vậy? Nói cho chúng mình biết được không, Sếu Chân Dài?

– Mình... mình... – Giọng của Sếu Chân Dài rõ buồn. Ngay lúc đó bạn ấy bỗng dừng im bất một lúc, tựa như sắp khóc.

Lúc này Thỏ Trắng cũng nhảy song song bên Sếu Chân Dài, tỏ vẻ sẵn sàng lắng nghe:

– Bạn cứ nói đi, chúng mình nghe đây.

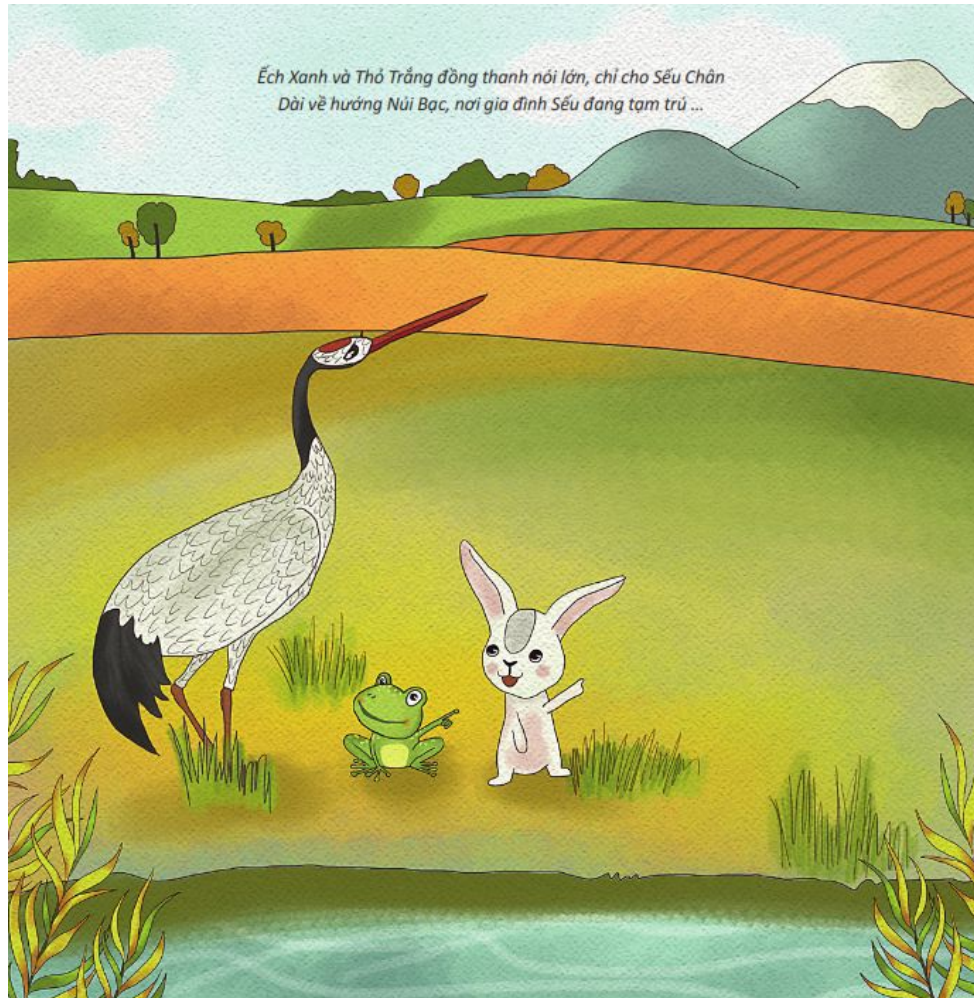
– Mình bị lạc mất đàn. Các cậu biết đấy, vào mùa đông cả gia đình, họ hàng mình đều phải bay về phương Nam để tránh rét. Và...

Lúc này cả Ếch Xanh và Thỏ Trắng nhìn nhau, hai người bạn của chúng ta ngơ ngợ như thể đang cố gắng nhớ ra một điều gì đó. Thỏ Trắng vênh tai cố nhớ, Ếch Xanh xoay tròn đôi mắt, gãi đầu.

– A... Mình nhớ ra rồi!

Cả hai đồng thanh nói lớn, khiến cho Sếu Chân Dài giật mình, nhìn hai người vẻ không hiểu.

– Là ở Núi Bạc... Gia đình Sếu của bạn đã di cư về hướng bắc qua Núi Bạc, và dường như cả đàn đang nghỉ chân tại đó thì phải? – Thỏ Trắng nói những gì bạn ấy nghĩ.

– Núi Bạc ư? Vậy là vẫn còn ở gần đây ư? – Sếu Chân Dài hỏi lại cho chắc chắn.

– Đúng vậy, cách đây không xa đâu, vì bạn bay trên không nên sẽ càng nhanh đến đấy. Bạn hãy mau đến đó đi. – Ếch Xanh nói.

– Vậy... vậy mình phải đến đó thôi.

– Ủ! Bạn đến đó ngay đi để còn kịp.

– Vậy mình đi nhé! – Sếu Chân Dài một phần luyến tiếc, một phần non nao nói.

Cả Ếch Xanh và Thỏ Trắng đều bịn rịn, nhưng hai người bạn của chúng ta đều vui vẻ tạm biệt anh bạn biết bay đang tìm đường di trú của mình.

– Ủ! Bạn hãy đi tìm họ đi.

– Chúng ta mãi mãi là bạn nhé,Ếch Xanh và Thỏ Trắng?

Ếch Xanh và Thỏ Trắng mỉm cười, rồi cả hai đồng thanh đáp:

– Mãi là bạn hiền của nhau.

Đoạn, tất cả có chút bịn rịn trước lúc Sếu Chân Dài bay đi, nhưng rồi Sếu cũng cố gắng vỗ đôi cánh và từ từ bay lên không trung. Nhanh chóng, Sếu Chân Dài đã bay dưới những áng mây dày đặc giăng trên bầu trời.

– Hy vọng bạn ấy tìm thấy gia đình mình.

Ếch Xanh nói khi nhìn lên bầu trời vắng lặng, bóng dáng của bạn Sếu Chân Dài càng lúc càng nhỏ dần trước khi thành một chấm nhỏ nơi xa.

– Ủ! Bạn ấy sẽ tìm được thôi. Còn chúng ta...

– Tiếp tục tìm bạn Rùa Cạn thôi! –Ếch Xanh tiếp lời.

Cuộc hành trình tiếp tục giữa chuỗi ngày mùa đông giá rét. Chặng hành trình trở về Ao Êm Đêm vẫn đang còn rất xa. Xuôi theo những con đường mòn dọc bờ Suối Xoáy Xiết, hai người bạn của chúng ta vẫn đi một cách vô định. Dù phải đối mặt biết bao thử thách, nhưng cảẾch Xanh và Thỏ Trắng quyết chí sẽ cùng nhau vượt qua. Trên đường đi, hai người bạn của chúng ta bắt gặp nhiều cảnh tượng sinh động và lạ lùng, nhưngẾch Xanh và Thỏ Trắng còn phải tiếp tục cuộc hành trình của mình, vì vậy cả hai không thể dừng lại tìm hiểu và làm quen với bạn mới được, cũng không có ai có thể làm trì hoãn hành trình của hai bạn được.

Thế nhưng, vào ngày cuối đông, trong lúc băng qua một cánh đồng cỏ khô,Ếch Xanh và Thỏ Trắng gặp một người bạn rất đặc biệt. Người bạn này có dáng vẻ bên ngoài rất giống vớiẾch Xanh, bạn ấy thuộc họ nhà nhái, tên bạn là Nhái Bè. Trông Nhái Bè có vẻ không được khỏe và hình như đang bị thương, một chân của bạn ấy bị chảy máu, hoàn toàn không thể nhảy mà chỉ có thể lết từng bước với cảm giác rất đau đớn.

– Bạn bị sao vậy Nhái Bè?

Thỏ Trắng vàẾch Xanh cùng hỏi một lúc. Nhái Bè dù đau nhưng bạn ấy vẫn hiền từ trả lời.

– Mình bị vướng vào cái gai trên cành cây nọ, da bị rách, giờ mình đau quá. Mình không thể bước đi được nữa các bạn ạ.

– Bạn muốn về đâu? – Thỏ Trắng ân cần hỏi.

– Mình đang trên đường về Đồng Cỏ Xanh, bạn bè của mình có lẽ đang chờ mình quay về.

– Bọn mình sẽ giúp bạn, à mà... Đồng Cỏ Xanh có gần Ao Êm Đêm không vậy bạn Nhái Bè? –Ếch Xanh hỏi.

– Ao Êm Đêm ư? Để mình nhớ xem nào... – Nhái Bè ngẫm nghĩ.

Cả Thỏ Trắng vàẾch Xanh sốt ruột nhưng cũng rất lo lắng cho Nhái Bè khi bạn ấy đang bị thương.

– A... hình như là mình có nghe các bạn của mình ở đó có lần nhắc đến Ao Êm Đêm thì phải. Có lẽ là gần. Ừm, nhưng mình không chắc đâu nghe.

Nói xong, Nhái Bè lại xuyt xoa cái chân đau, trông rất tội nghiệp.Ếch Xanh và Thỏ Trắng nhìn nhau, dù không biết con đường sắp tới ra sao nhưng họ vẫn muốn tìm cách đưa Nhái Bè về Đồng Cỏ Xanh.

...trong lúc băng qua một cánh đồng cỏ khô,Ếch Xanh và Thỏ Trắng gặp một người bạn rất đặc biệt, bạn Nhái Bè.

– Hay cậu nhảy lên lưng mình đi, Nhái Bè? – Thỏ Trắng đề nghị – Mình sẽ công bạn về Đồng Cỏ Xanh.

– Ý hay đó! Biết đâu đến đó chúng ta lại có đầu mối tìm về Ao Êm Đêm thì sao? –Ếch Xanh hào hứng nói – Cậu hãy nhảy lên lưng Thỏ Trắng đi.

Bạn Nhái Bè nghe vậy thì rất vui mừng, cố gắng nhảy lên lưng Thỏ Trắng, nhưng vì chân đau quá nên không tài nào nhảy được, dù Thỏ Trắng đã cúi thấp xuống hết cỡ.

– Mình chịu thôi hai bạn ạ. Mình đau quá.

Cả Thỏ Trắng vàẾch Xanh nhìn nhau buồn bã:

– Làm sao bây giờ?Ếch Xanh thì quá nhỏ để có thể công Nhái Bè, mà chẳng đường thì còn khá xa cơ mà.

Thỏ Trắng nói với nét mặt rười rượi. Lúc này Nhái Bè là người buồn hơn cả, vừa đau chân lại vừa buồn bã. Nhái Bè nói:

– Mình muốn về cho kịp mùa xuân.

“Thật tội nghiệp Nhái Bè”,Ếch Xanh của chúng ta tiếp tục nghĩ cách. Thỏ Trắng cũng vậy. Sau một hồi suy nghĩ,Ếch Xanh đề nghị:

– Nhái Bè hãy nhảy lên lưng tớ đi, vì tớ thấp mà.

– NhưngẾch Xanh đâu cõng được, cậu sẽ nhanh mệt lắm đó – Nhái Bè nói.

Thỏ Trắng cũng đồng tình:

– Phải đó!

– Bạn cứ nhảy lên đi! –Ếch Xanh thúc giục.

Lúc nàyẾch Xanh nằm dài ra bãi cỏ, cho bụng rạp sát với mặt đất, tấm lưng đã hạ thấp, cố ý để Nhái Bè có thể nhảy lên dễ dàng. Nhái Bè nhìn điệu bộ củaẾch Xanh rồi quay sang nhìn Thỏ Trắng.

– Bạn cứ làm theo lời của bạn ấy thử xem! – Thỏ Trắng nói.

Và đúng như vậy, dù chân rất đau nhưng Nhái Bè không quá khó khăn để trèo lên lưng củaẾch Xanh, lại còn có cả sự giúp đỡ của Thỏ Trắng nên mọi chuyện diễn ra dễ dàng.

– Bám chặt nhé, Nhái Bè!

Vừa dứt lời,Ếch Xanh lập tức nhảy phốc lên lưng của Thỏ Trắng khiến cho bạn ấy suýt nữa giật mình vì hành động bất ngờ này. Nhưng ngay sau đó, Thỏ Trắng đã hiểu kế hoạch củaẾch Xanh.

– Cậu thông minh thật đóẾch Xanh à, vậy mà tớ không nghĩ ra.

Lúc này thì Nhái Bè đã ở trên lưngẾch Xanh, cònẾch Xanh ở trên lưng Thỏ Trắng.

Với tầm vóc và sức khỏe của Thỏ Trắng thì bạn ấy dư sức cõng một lúc hai người bạn nhỏ bé,Ếch Xanh và Nhái Bè.

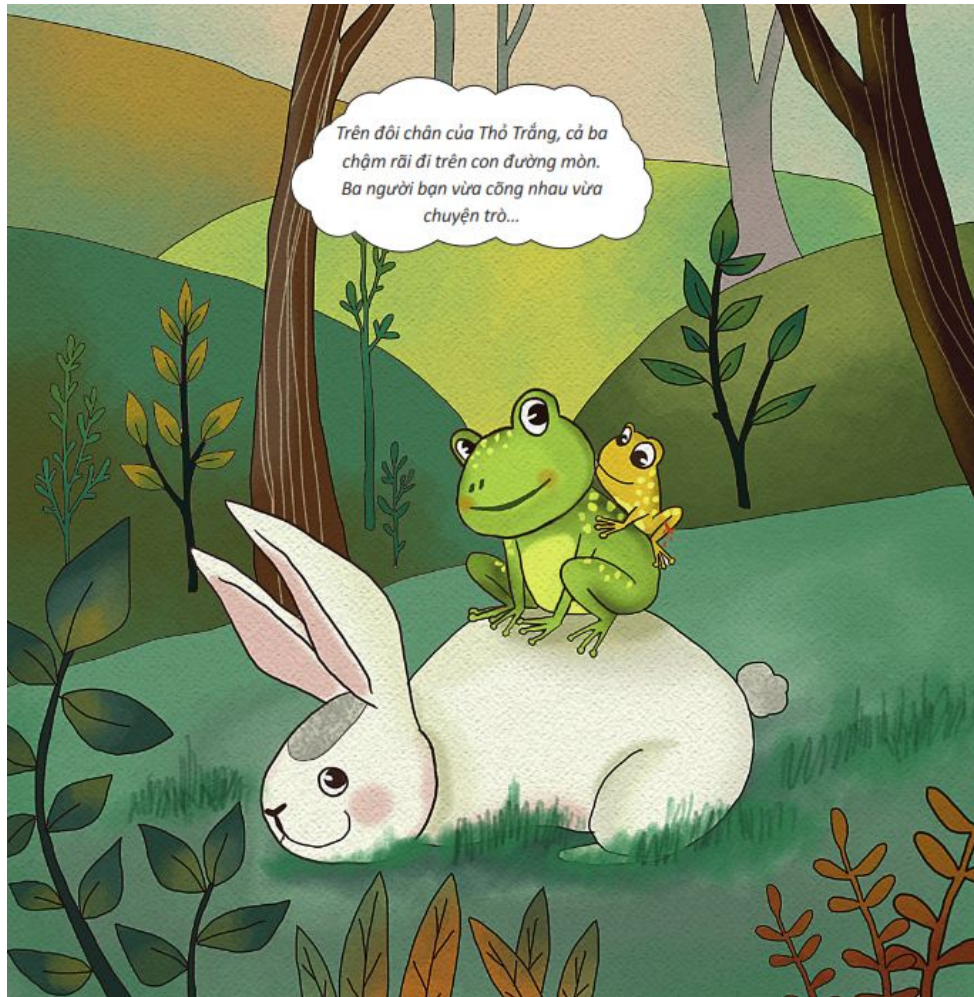
Trên đôi chân của Thỏ Trắng, cả ba chậm rãi đi trên con đường mòn. Ba người bạn vừa cõng nhau vừa chuyện trò, Thỏ Trắng vàẾch Xanh thay

nhau kể cho Nhái Bè về bạn Rùa Cạn, giải thích cho Nhái Bè lý do mà cả hai muốn tìm về Ao Êm Đêm. Nhái Bè, sau khi chăm chú lắng nghe những gì Thỏ Trắng vàẾch Xanh tường thuật lại, đến lượt bạn ấy cũng kể về Đồng Cỏ Xanh, về những người bạn ở đó, những việc mà ai sống ở Đồng Cỏ Xanh cũng thường làm vào mùa xuân.

– Hai bạn sẽ ở lại Đồng Cỏ Xanh đón mùa xuân nhé.

Mặc dù chưa biết bao lâu nữa mới tới được Đồng Cỏ Xanh nhưng Nhái Bè vẫn đề nghị trước. Thỏ Trắng hỏi ý kiếnẾch Xanh trong khi vẫn nhip nhàng nhảy:

– Bạn nghĩ sao,Ếch Xanh?

Vừa phải giữ thăng bằng trên lưng Thỏ Trắng, vừa phải cõng Nhái Bè sao cho bạn ấy không bị đau,Ếch Xanh rất khó để cất giọng, nhưngẾch ta vẫn vui vẻ cố gắng trả lời bạn.

–Ồ... có lẽ là không được rồi Nhái Bè ạ, vì chúng tớ phải tiếp tục tìm bạn Rùa Cạn. Nhái Bè đừng buồn nhé. Khi nào tìm ra Rùa Cạn và Ao Êm Đêm, mình sẽ quay lại Đồng Cỏ Xanh thăm bạn.

Nghe vậy Nhái Bè vui vẻ đáp:

– Không sao đâuẾch Xanh, hai bạn tìm bạn Rùa Cạn là việc tốt mà, hẳn bạn ấy rất mong nhớ hai bạn. Hy vọng là Ao Êm Đêm củaẾch Xanh ở gần Đồng Cỏ Xanh để chúng mình có nhiều cơ hội gặp nhau.

Khi những cơn gió không còn tê buốt, khi bầu trời bắt đầu hửng lên màu nắng hồng, từ dưới mặt đất những mầm sống đang ngoi lên, những bông hoa hé nhụy trong màu nắng mới.Ếch Xanh nhận ra mùa xuân đang trở lại, khắp khởi lan tỏa. Nhưng bỗng nhiên hôm ấy, trên trời bất ngờ xuất hiện sấm chớp, kéo theo sau một cơn mưa kỳ lạ.

– Mưa Đá!!! Chúng mình phải tìm chỗ trú thôi các bạn ơi!

Nhái Bè kêu lên khi nhìn thấy những hòn đá vừa cứng vừa lạnh rơi từ trên không trung xuống đất. Ba người bạn của chúng ta đều là những loài vật nhỏ bé, yếu ớt, nếu bị những hòn đá ấy rơi trúng thì rất dễ bị trọng thương. Một lần nữa, đường trở về Đồng Cỏ Xanh và xa hơn là Ao Êm Đêm bị gián đoạn.

– Chạy mau Thỏ Trắng ơi! Không là chúng mình sẽ tiêu đấy.

Ếch Xanh la lớn, thúc giục Thỏ Trắng khi những viên đá rơi mỗi lúc một nhiều hơn.

Biết đang cận kề nguy hiểm, Thỏ Trắng cố gắng phóng những bước nhảy xa về phía trước.Ếch Xanh và Nhái Bè dù rất khó giữ thăng bằng khi Thỏ Trắng đang nhảy với tất cả sức lực, nhưng họ vẫn không nao núng sợ

hải. Mỗi một cú nhảy là một sự quyết tâm của Thỏ Trắng, cảẾch Xanh và Nhái Bè cũng cố gắng hết sức để không bị rơi ra khỏi lưng người bạn có bộ lông màu trắng đang cố gắng để cả ba thoát hiểm.

– Bám chặt vào lưng tớ nhé Nhái Bè! –Ếch Xanh nói.

– Tớ sẽ cố hết sức.Ếch Xanh cũng hãy bám thật chặt vào Thỏ Trắng đấy. Đá đang rơi rất gần chúng ta.

Lúc này Mưa Đá mỗi lúc một lan rộng, những viên đá vừa cứng vừa lạnh rơi xuống họ rất đáng sợ. Thỏ Trắng lúc này vừa cõng bạn, vừa chạy, vừa tránh những viên đá rơi vãi khắp tứ phía, giống hệt một người lính đang cõng đồng đội trên lưng chạy khỏi làn mưa đạn. Một hình ảnh ngoạn mục và cảm động. Hy vọng cả ba người bạn của chúng ta sẽ không ai bị thương.

– Các bạn cố bám vào nhé!

Thỏ Trắng nói to. Quang cảnh bây giờ đã chuyển thành một màu trắng xóa, những viên đá từ trên trời vẫn cứ rơi mỗi lúc một dày đặc. Ba người bạn của chúng ta cảm thấy rất, lạnh khi những viên đá ấy sọt qua da thịt mình. Càng về sau những viên đá càng to hơn và cứng hơn, càng lúc chúng càng đáng sợ. Trong khi đó, tốc độ trên đôi chân của Thỏ Trắng lại giảm dần.

– Á... Tớ đau quá! – Nhái Bè la lên khi một viên đá sượt qua vết thương ở chân bạn ấy.

– Cố lên Nhái Bè. Thỏ Trắng sẽ đưa chúng ta thoát khỏi những viên đá này mà.

Ếch Xanh động viên bạn Nhái Bè và cũng để khích lệ Thỏ Trắng, bởi vì lúc này sức lực của đôi chân Thỏ Trắng đang giảm sút.

Dưới làn mưa đá hung tợn không ngớt, mối nguy hiểm càng lúc càng kề cận, liệu những người bạn nhỏ của chúng ta có thoát được không? Chắc chắn mọi sự đều trông chờ vào Thỏ Trắng. Thỏ Trắng vì tình bạn và vì sự sống, tập trung hết sức lực, kể cả phải chịu đau đớn khi đôi chân thoăn thoắt đạp trên những viên đá buốt giá.

Cơn mưa đá vẫn chưa ngớt, những bước nhảy của Thỏ Trắng càng lúc càng rệu rã, tốc độ chậm dần. Vài giây sau, gần như Thỏ Trắng đã không còn cố gắng được nữa. Đúng lúc đó, đúng cái khoảnh khắc mà Thỏ Trắng không thể bước tiếp thì bầu trời đột nhiên hừng nắng, những hòn đá hung tợn mất hút trong không trung. Bầu trời quang đãng và yên bình trở lại như một phép màu.

Thỏ Trắng ngã vật xuống,Ếch Xanh và Nhái Bè cũng vậy. Thỏ Trắng thở hổn hển, nói sau khi thoát hiểm:

– Suýt nữa chúng mình toi rồi nhỉ?

Nụ cười của Thỏ Trắng hiện lên.Ếch Xanh cũng mỉm cười, không nói gì ngoài câu “Cậu cừ thật đấy Thỏ Trắng à”. Trong khi đó Nhái Bè là người nhốn nháo hơn cả:

– A... Tớ hết đau chân rồi. Tớ nhảy được rồi nè!

Thỏ Trắng vàẾch Xanh nhìn Nhái Bè rồi lại nhìn nhau cười. Cười được một lúc, cả hai cùng đưa mắt nhìn lên trời. Rồi Thỏ Trắng nói:

– Trời quang đãng rồi đấy.

Ếch Xanh buột miệng hỏi.

– Mà đây là đâu vậy nhỉ?

Nhái Bè vẫn đang nhảy ngược nhảy xuôi để thử xem chân của mình đã lành hẳn chưa. Nhưng khi ngheẾch Xanh hỏi, bạn ấy thôi nhảy, hai mắt mở to nhìn lên trời, rồi đảo đảo nhìn chung quanh đầy vẻ ngạc nhiên.

– Đồng Cỏ Xanh! Chúng ta đang ở rất gần Đồng Cỏ Xanh rồi.

Nói xong, Nhái Bè nhảy về phía trước.Ếch Xanh và Thỏ Trắng thấy vậy cũng nhảy theo bạn ấy. Sau một lúc cả ba người bạn của chúng ta nhảy nhịp nhàng bên nhau.

– Phía trước là ngọn đồi. Chúng ta cùng vượt qua ngọn đồi đó.

Mới thoát khỏi trận mưa đá, cảẾch Xanh, Thỏ Trắng và Nhái Bè đều chưa hoàn toàn bình phục, vì thế vượt qua một ngọn đồi là vô cùng gian nan.

– Cố lên các bạn. Sắp tới nơi rồi! – Nhái Bè khẳng định khi cả ba hì hục leo lên đỉnh đồi.

Những bước nhảy cuối cùng nặng nề, mệt nhọc nhưng lại rất quyết tâm và cố gắng.

Một bước nữa thôi.

Cả ba đã leo lên nơi cao nhất của ngọn đồi, ba cặp mắt tròn xoe nhìn ra khung cảnh ấn tượng phía trước. Không một ai chớp mắt.

... ba cặp mắt tròn xoe nhìn ra khung cảnh ấn tượng phía trước.

Niềm hạnh phúc trở về

- Ôi chào! Đẹp quá các bạn ơi!

Thỏ Trắng thốt lên.Ếch Xanh không nói nên lời.

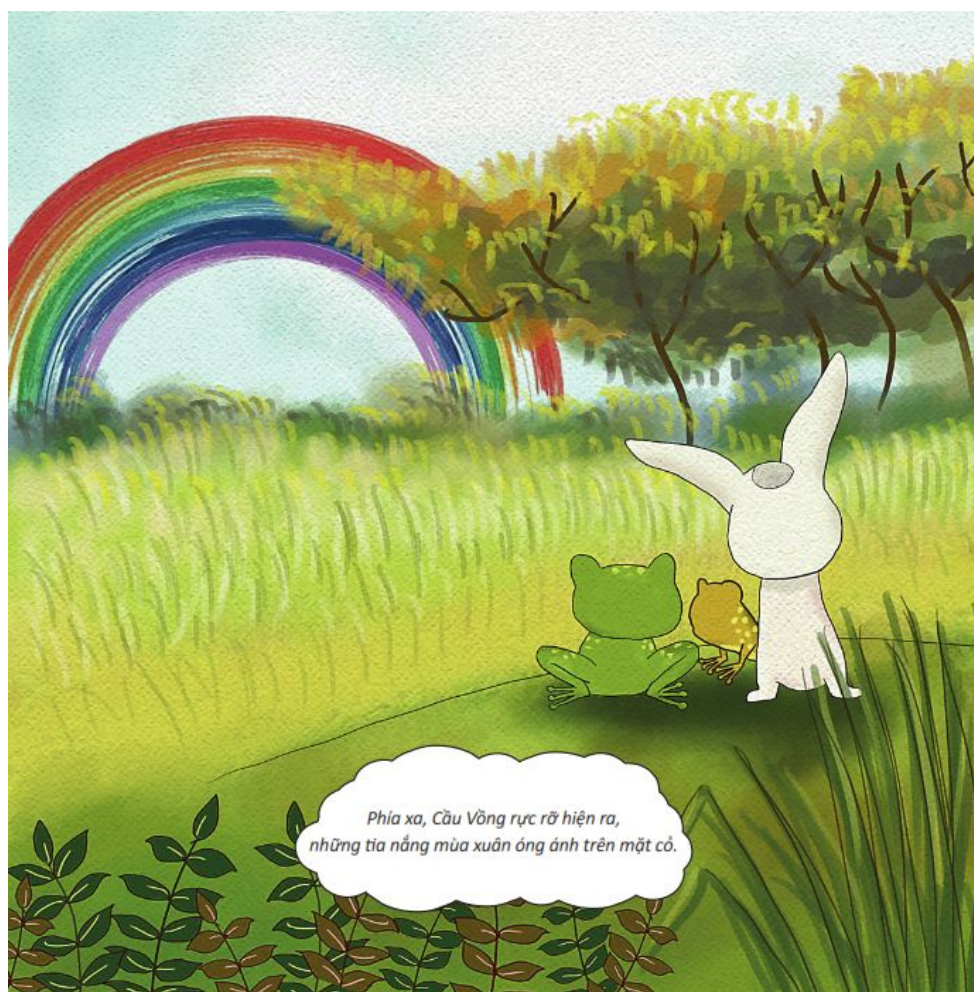
Phía trước các bạn bây giờ là khung cảnh một cánh đồng thoai thoải bát ngát cỏ xanh. Đồng Cỏ Xanh cũng chính là tên gọi của nơi này. Thỏ Trắng nói rằng nơi đây đẹp như một Thiên Đường vậy, những bông hoa nở rộ đủ sắc màu. Phía xa, Cầu Vồng rực rỡ hiện ra, những tia nắng mùa xuân óng ánh trên mặt cỏ. Làn gió khẽ quyện vào những luồng hoa đang khoe sắc, cư dân của Đồng Cỏ Xanh đang rất phấn khởi đón mùa xuân.

Cả ba người bạn nhỏ của chúng ta nhìn nhau đầy vui sướng, rồi họ sánh vai tiến về phía trước, bước vào Đồng Cỏ Xanh.

Thấy Nhái Bè trở về an toàn, những người bạn của chú ở Đồng Cỏ Xanh đều hân hoan vui mừng. Trong niềm vui đoàn tụ, Nhái Bè không quên giới thiệuẾch Xanh và Thỏ Trắng với cư dân Đồng Cỏ Xanh. Khi Nhái Bè kể cho mọi người nghe về tấm lòng của Thỏ Trắng vàẾch Xanh đối với bạn ấy, nhất là đoạn về cơn mưa đá, thì ai nấy đều vô cùng cảm kích Thỏ Trắng vàẾch Xanh.

Sau khi trò chuyện với hai người bạn mới và nghe Nhái Bè thuật xong câu chuyện vượt ải Mưa Đá, một số tự giác trở về công việc thường ngày của mình, dù trong lòng rất phấn khích với câu chuyện phiêu lưu. Một số khác thì đi theo Nhái Bè và hai người bạn mới. Nhờ Nhái Bè,Ếch Xanh và

Thỏ Trắng biết được rằng mọi người đang làm đẹp cho Đồng Cỏ Xanh. Vì năm nào cũng vậy, cứ đến mùa xuân là họ muốn Đồng Cỏ Xanh phải thật đẹp, mọi thứ phải được chăm sóc và trang hoàng rực rỡ. “Bởi vì mùa xuân luôn là mùa đẹp nhất trong năm mà”, Nhái Bè tự hào nói trước khi cùng những người còn lại bắt tay vào việc.

Thỏ Trắng và Ếch Xanh dạo bước giữa Đồng Cỏ Xanh. Khi Ếch Xanh đưa mắt nhìn quanh, chú lập tức để ý đến một bạn Bọ Hung Chăm Chỉ trong lúc bạn ấy đang cặm cụi làm công việc của mình. Vì sao Ếch Xanh lại chú ý đến bạn Bọ Hung nhỉ? Vì việc bạn ấy làm trông có vẻ thật khác người. Sau một hồi quan sát, Ếch Xanh nhảy lại chỗ bạn ấy, Thỏ Trắng thấy vậy cũng nhảy theo sau. Đến nơi, Ếch Xanh tò mò hỏi:

– Bạn Bọ Hung Chăm Chỉ ơi! Bạn đang làm gì thế?

– A! Chào bạnẾch Xanh và bạn Thỏ Trắng, tớ đang làm việc, tớ dọn vệ sinh cho Đồng Cỏ Xanh.

– Nhưng bạn đang vo cái hòn gì đó? –Ếch ta lại hỏi Bọ Hung Chăm Chỉ vẫn ung dung làm việc, nhưng bạn ấy không quên trả lời hai người bạn mới:

– À, đây là phân của bạn Lừa và các bạn Dê đấy hai bạn ạ.

Thỏ Trắng vàẾch Xanh tròn xoe mắt.

Một lúc sau, vẫn giữ vẻ đầy ngạc nhiên,Ếch Xanh và Thỏ Trắng hỏi:

– Là phân ư? Vậy bạn làm gì với đồng phân?

Bọ Hung Chăm Chỉ không ngạc nhiên trước sự phản ứng củaẾch Xanh và Thỏ Trắng, từ từ đáp lời:

– Phân cũng là thức ăn của loài Bọ Hung chúng mình đấy,Ếch Xanh ạ.

Ếch Xanh của chúng ta lại thêm một phen tròn tròn mắt. Thỏ Trắng nghe vậy cũng không giấu được vẻ ngơ ngác.Ếch Xanh lấp bắp hỏi:

– Nhưng... nhưng... nhưng phân ẹ lắm cơ mà.

Bọ Hung Chăm Chỉ cười vớiẾch Xanh và Thỏ Trắng, rồi giải thích cho hai người bạn hiểu:

– Nó chỉ bần với một số loài, nhưng với loài Bọ Hung chúng tớ thì phân là thứ giúp bọn tớ sống đấy.

Bọ Hung Chăm Chỉ nói đến đó rồi tiếp tục công việc của mình.

Về phầnẾch Xanh, lời giải thích đó của Bọ Hung Chăm Chỉ khiến chú ngẫm hiểu ra lời nói trước đây của mẹ bạn Cá Tràu nói với bạn ấy, rằng: “Có những thứ không tốt cho người này lại rất tốt cho người kia”.Ếch ta thâm nghĩ: “Đúng rồi, phân của Dê và Lừa có thể làm thức ăn cho các bạn Bọ Hung, tại sao lại không nhỉ?”, và cảm thấy rất dễ chịu.

Thấy Ếch Xanh và Thỏ Trắng cứ lần tha lần thẩn đi theo mình, Bộ Hung Chăm Chỉ bèn hỏi:

– Thế cậu không làm việc sao, Ếch Xanh? Cả cậu nữa, Thỏ Trắng?

Đó là câu hỏi khiến Ếch Xanh bối rối vô cùng. Từ trước đến nay chú chưa biết lao động là gì. Từ khi trở thành Ếch Xanh, chú chỉ biết rong ruổi từ nơi này đến nơi khác, hay nhảy từ chỗ này sang chỗ khác; ở nơi này hay nơi khác, chú chỉ quan tâm đến việc kết bạn với những ai mà chú thích. Thỏ Trắng cũng vậy.

– Mình không biết làm việc, Bộ Hung Chăm Chỉ ạ. – Ếch Xanh thành thật thú nhận. Bộ Hung Chăm Chỉ ngạc nhiên. Đột nhiên bạn ấy ngừng công việc lại, ngoe ngoe hai cái càng nơi miệng, xem chừng để nghỉ ngơi một chút, rồi nhìn Ếch Xanh và Thỏ Trắng bằng ánh mắt chân thành.

– Thế hai bạn có thích lao động không? – Bộ Hung hỏi.

Ếch Xanh lim dim đôi mắt to của mình, còn Thỏ Trắng có vẻ hơi mơ màng với câu hỏi của Bộ Hung Chăm Chỉ, phải một lúc sau cả hai mới hỏi lại:

– Thế lao động có mệt không, bạn Bộ Hung Chăm Chỉ?

Bộ Hung Chăm Chỉ giải thích:

– Cũng hơi mệt. Nhưng cũng thú vị lắm đấy, Ếch Xanh thử lao động xem sao, cả Thỏ Trắng nữa.

Ếch Xanh ngẫm nghĩ một lúc rồi đồng ý:

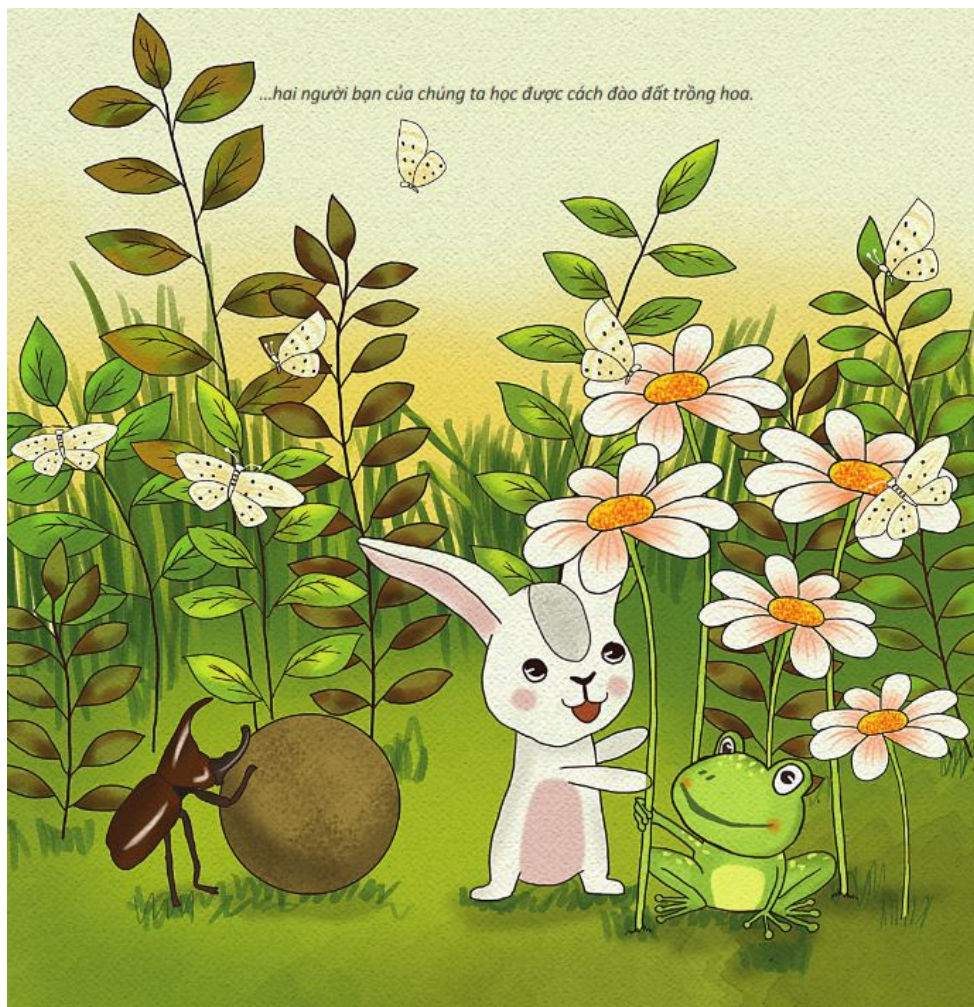
– Mình sẽ thử.

– Còn Thỏ Trắng, bạn có phiền không? – Bộ Hung Chăm Chỉ hỏi Thỏ Trắng.

– Không đâu, mình thấy rất vui đấy chứ. – Thỏ Trắng hào hứng đáp.

– Vậy thì mình sẽ rủ thêm các bạn nữa đến hướng dẫn hai bạn cách làm sạch Đồng Cỏ Xanh nhé!

Nói xong, Bộ Hung Chăm Chỉ tập hợp một số bạn đang rảnh rỗi lại. Trong số ấy có những bạn rất hiền lành, chăm chỉ như bạn Cào Cào, bạn Chuồn Chuồn, và nhiều bạn khác nữa có tính cách vô tư, nghịch ngợm, nhưng không có ai tỏ ra cao ngạo hay ra vẻ ta đây cả. Tất cả các bạn đều tận tình hướng dẫnẾch Xanh và Thỏ Trắng làm việc. Nào là việc gom rác, việc nhổ cỏ và các việc liên quan đến dọn dẹp vệ sinh cho Đồng Cỏ Xanh, hai người bạn của chúng ta nhanh chóng trở nên thành thục. Sau đó cả hai còn được học cách đào đất trồng hoa nữa.

Dù đây là lần đầu lao động và cơ thể đã mệt nhừ, nhưngẾch Xanh vẫn rất vui và hứng khởi.Ếch Xanh nhận thấy, mỗi loài vật nơi đây có một hình dáng khác nhau, có tiếng kêu khác nhau, nhưng ai ai cũng rất vui vẻ làm

việc bên nhau. Mọi người vừa làm việc, vừa chuyện trò, vừa hát hò thích thú.

Khi mặt trời lên cao, Đồng Cỏ Xanh càng trở nên tươi đẹp đến lạ kỳ, trên mặt cỏ không còn những mẩu rác, không còn chiếc lá khô nào, tất cả trở nên xanh rờn và tươi mát. Cỏ cây rục rờ cả một cánh đồng bát ngát. Các loài bắt đầu nô đùa nhảy múa mà không có sự phân biệt giữa bạn mới và bạn cũ, giữa đẹp và xấu. Tất cả đều nắm tay nhau hát chung Bài Ca Muôn Loài.

Ếch Xanh và Thỏ Trắng của chúng ta cũng hòa vào dàn đồng ca tuyệt vời ấy.

Khi cuộc vui đến hồi kết thúc,Ếch Xanh thấy một bóng hình quen quen đang chậm chậm tiến về hướng Đồng Cỏ Xanh.Ếch ra hiệu, nhờ tất cả im lặng một chút và cùng chú hướng về nơi đó. Trong khoảnh khắc,Ếch Xanh nhận ra bước chân đó, cái đầu đó, cái cổ đó, dĩ nhiên là cả cái mai đó nữa. Trong niềm xúc động khôn xiết,Ếch Xanh reo lên:

– Thỏ Trắng ơi! Bạn Rùa Cạn kia!

RồiẾch Xanh chạy nhanh về phía bạn Rùa Cạn. Thỏ Trắng cũng thế, và các bạn khác ở Đồng Cỏ Xanh cũng vậy. Người thì bay, người thì chạy, người thì nhảy, hết thấy đều theo sauẾch Xanh. Gặp lại bạn Rùa Cạn,Ếch Xanh và Thỏ Trắng mừng vui khôn xiết. Họ ôm chầm lấy nhau trước sự chứng kiến của tất cả các bạn. Và trong niềm vui sướng đó, những giọt nước mắt củaẾch Xanh bắt đầu rơi.

Gặp lại bạn Rùa Cạn,Ếch Xanh và Thỏ Trắng mừng vui khôn xiết.

–Ếch Xanh có lỗi với Rùa Cạn lắm, mình đã bỏ rơi bạn.

– Mình đã về đây rồi,Ếch Xanh.

Ếch Xanh nghẹn ngào nói lời xin lỗi:

– Rùa Cạn tha lỗi cho mình nhé!

Cả Thỏ Trắng cũng vậy, Thỏ Trắng cũng xin lỗi Rùa Cạn, nhưng Rùa Cạn chỉ cười nheo đôi mắt rồi nói:

– Không sao đâu, gặp lạiẾch Xanh và Thỏ Trắng là Rùa Cạn mừng lắm. VậyẾch Xanh có biết đây là đâu không?

– Đây là Đồng Cỏ Xanh –Ếch Xanh nói sau khi nhìn các bạn.

– Vậy cậu có muốn về Ao Êm Đêm thăm các bạn không?

– Tất nhiên là có rồi, cậu ấy đang tìm về đó mà.

Một bạn Cào Cào Xanh xen vào. Các bạn khác cùng nói trong tiếng cười.

– Ao Êm Đêm ở ngay đây thôi,Ếch Xanh ạ.

Nghe vậyẾch ta vỡ òa niềm vui:

– Thật sao Rùa Cạn?

Rùa Cạn mỉm cười và gật đầu xác nhận.Ếch Xanh reo lên sung sướng.

– Ôi!Ếch Xanh vui quá. Các bạn dẫn mình ra nơi đó đi. Rùa Cạn và Thỏ Trắng nữa, hãy cùng đi với mình.

Các bạn đồng ý ngay.Ếch Xanh, bạn Rùa Cạn, bạn Thỏ Trắng và toàn bộ cư dân của Đồng Cỏ Xanh cùng đi về phía Ao Êm Đêm.

Từ Đồng Cỏ Xanh đến Ao Êm Đêm chỉ mất một quãng đường ngắn, vì vậy một lúc sau tất cả mọi người đã đến bên Ao Êm Đêm. Như vậy là sau một năm rong ruổi,Ếch Xanh của chúng ta đã trở lại nơi chú ra đi. Đứng trên bờ,Ếch Xanh không thể ngăn nổi niềm vui mừng:

– Ôi! Mình đã trở về Ao Êm Đêm rồi!

Vừa dứt lời,Ếch Xanh liền nhảy ngay xuống nước. Khung cảnh quen thuộc lại hiện ra trước mắt, làn nước mát trong lành ngày nào lại ve vuốt làn da của chú, làn da của loài ếch. Khi lặn xuống sâu hơn,Ếch Xanh nghe thấy tiếng ai đó gọi chú bằng cái tên Đầu To. Đúng rồi, rất nhiều người đang gọi chú. Bạn bè chú đang gọi chú. Họ vui mừng nhận ra chú, dù giờ đây chú đã thànhẾch Xanh chứ không còn là một anh chàng nòng nọc ngày nào nữa.Ếch Xanh hạnh phúc reo lên:

– Mọi người ơi! Đầu To ghé thăm mọi người đây!

Tất cả đáp lại sau tiếng gọi của chú:

– Chào mừng Đầu To trở về Ao Êm Đêm!

Sự trở về củaẾch Xanh được mọi người chào đón đầy thân thương. Tất cả cư dân của Ao Êm Đêm, từ Cụ Ốc Sên già nua, đến bác Cua Ngang, đến

cô Cá Lóc, bác Tép Riu Bồ cho đến các bạn của chú là Lòng Tong, Tép Riu, Cá Tràu, tất cả bỏ hết công việc của mình mà quây quần lại bên chú, ai nấy đều mừng vui khi thấyẾch Xanh khỏe mạnh.

Ba người bạn của chú, cô bạn Lòng Tong, anh bạn Tép Riu và anh bạn Cá Tràu đã thay đổi nhiều. Họ đã trưởng thành, nhưng họ vẫn nhận ra người bạn Đầu To của họ.

– Mừng cậu trở về, Đầu To – Tép Riu ôm lấyẾch Xanh. Hai người bạn còn lại cũng ôm chầm lấy chú.

Trong vòng tay thân thương của người thân và bạn bè,Ếch Xanh thuật lại cuộc phiêu lưu của mình cho tất cả cùng nghe.Ếch Xanh biết rằng, kể từ ngày rời bỏ Ao Êm Đêm để lên bờ, ai ai cũng lo lắng, cũng ngóng tin chú, không ai là không nhắc đến chú – nhất là những người bạn đã lớn lên cùng chú như Tép Riu, cô nàng Lòng Tong và bạn Cá Tràu. Lúc ấy, không ai là không cầu nguyện cho chú, mong đến ngày Đầu To của họ sẽ trở về.Ếch Xanh hạnh phúc vô cùng khi biết những điều đó. Và trước khi chú trở lên bờ (vì chú giờ đã là một chú ếch trưởng thành mà), mọi người tổ chức một bữa tiệc nhỏ, một buổi tiệc ấm cúng và tràn ngập những tiếng cười, những cái ôm. Sau buổi tiệc, những người bạn củaẾch Xanh tổ chức cuộc thi bơi,Ếch Xanh tìm lại được cảm giác thân quen nồng ấm của ngày nào, cảm giác mà bấy lâu nay chú đã đánh mất ở trên cạn.

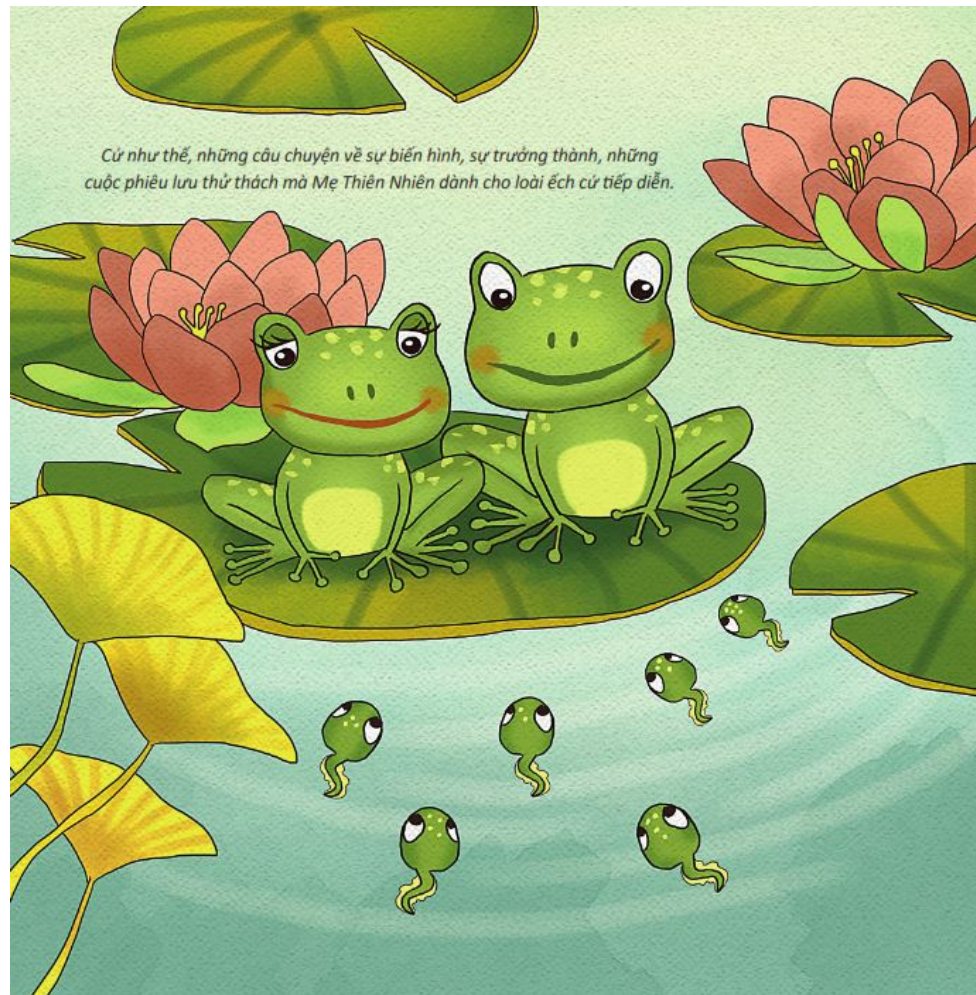

Những ngày về sau, cuộc đời Ếch Xanh là những chuỗi ngày ý nghĩa, và đáng trân trọng, vì khi đã trải qua những ngày tháng gian khổ, người ta mới có được những bài học bổ ích cho mình. Ếch Xanh cũng vậy. Từ sau sự tiến hóa, những cuộc khám phá, và cuối cùng là chuyến hành trình trở về đầy nguy hiểm và thử thách, Ếch Xanh của chúng ta đã biết trân trọng tình cảm của mọi người dành cho mình hơn. Chú yêu quý cuộc sống hơn, giờ đây chú còn biết đấu tranh bảo vệ lẽ phải và cái đẹp. Ếch Xanh tự nhủ không bao giờ được quên bạn bè hay những người yêu thương mình, chú hăng say lao động, tìm tòi sáng tạo giúp ích cho cộng đồng Ao Đêm, biết quý trọng những gì đến từ tự nhiên, luôn luôn che chở những kẻ yếu trước kẻ xấu, như vậy chú mới trưởng thành hơn theo thời gian.

Vào một sáng mùa xuân nọ

Bây giờ,Ếch Xanh đã là một chàng trai giỏi giang tháo vát. Vào ngày xuân ấy, trên chiếc lá sen mọc cao trên mặt nước Ao Êm Đêm,Ếch Xanh đã gặp một NàngẾch rất hiền lành, duyên dáng và thông minh. Họ làm bạn với nhau, rồi tình bạn trở thành tình yêu, và cuối cùng họ quyết định cưới nhau. Cả hai sống trong niềm hạnh phúc, họ sinh ra những chú nòng nọc con ngộ nghĩnh, đáng yêu.

Còn Ao Êm Đêm, nơi ấy tiếp tục nuôi nấng những bé nòng nọc tí hon. Cứ như thế, những câu chuyện về sự biến hình, sự trưởng thành, những cuộc phiêu lưu thử thách mà Mẹ Thiên Nhiên dành cho loài ếch cứ tiếp diễn. Và bao giờ cũng vậy, loài ếch luôn tìm thấy được những bài học bổ ích trong những chuyến phiêu lưu của mình, tìm thấy tình bạn trên khắp dặm đường, tìm thấy hạnh phúc trên chuyến hành trình trở về với những ao hồ miên man dòng nước mát như Ao Êm Đêm. Như câu chuyện củaẾch Xanh.

— HẾT —

Phụ lục

1. Môi trường sống của sinh vật

Môi trường sống (có thể hiểu là nơi ở của động vật hay thực vật) là không gian sống của sinh vật, trong đó có những điều kiện thuận lợi và thích hợp (như thức ăn phù hợp, nhiệt độ, độ ẩm, lượng nước,...) cho sinh vật tồn tại, sinh sống và phát triển.

Có nhiều cách phân loại môi trường sống của sinh vật. Dựa trên từng đặc điểm của từng không gian sinh sống, chúng ta có thể phân loại môi trường sống thành các nhóm sau:

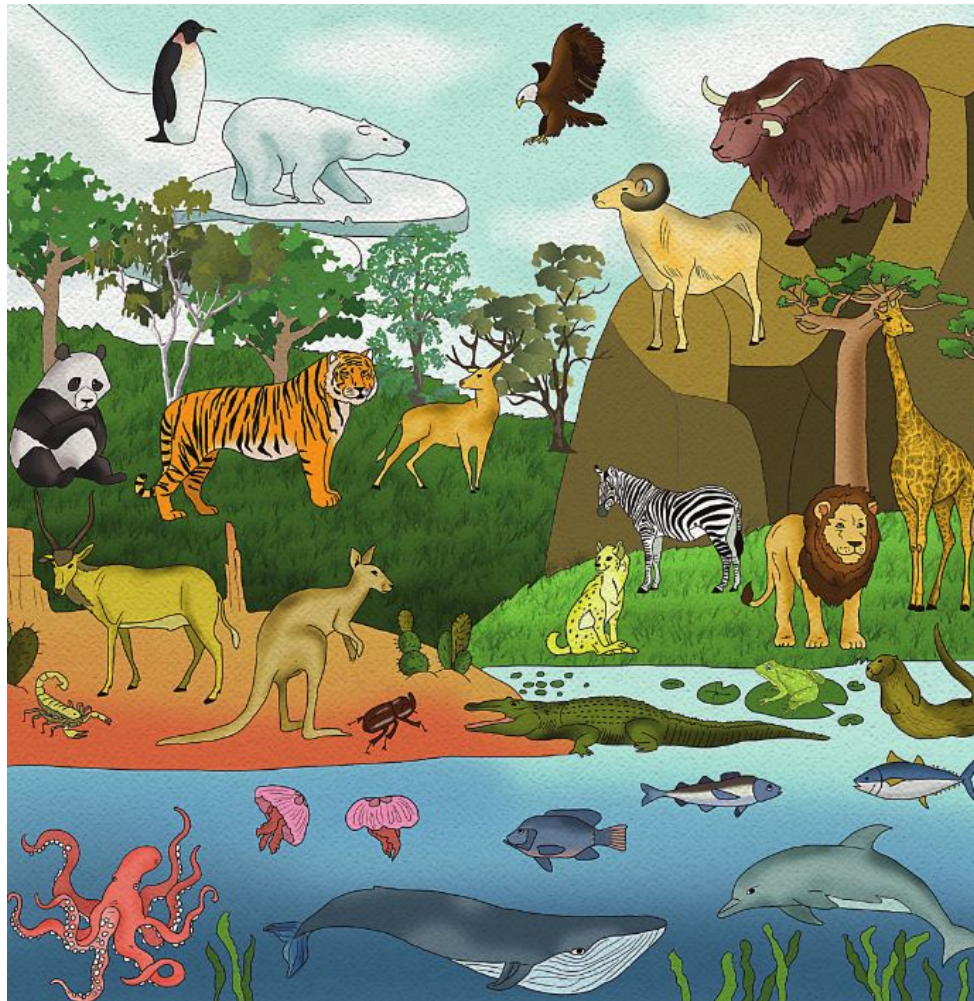
- Đại dương: cá voi, cá heo, sứa khổng lồ, mực ống, cá kiếm, sò huyết; tảo, rong,...
- Hoang mạc (như sa mạc, lãnh nguyên tuyết,...): bò cạp, linh dương sừng kiếm Ả Rập, chuột nháy, bọ hung thân sẫm; xương rồng, cây lê gai,...
- Sông hồ: cá chép, ếch, cóc, cá sấu, hải ly; lau, sậy, bèo,...
- Các đồng cỏ: sư tử, linh cẩu, ngựa vằn, hươu cao cổ, báo ghê-pa; cây bụi, cây bao-báp,...
- Rừng rậm: hổ, báo đốm Nam Mỹ, hươu nai, chồn đen, bướm, gấu trúc; sồi, thông, bạch đàn,...
- Vùng cực: cú tuyết, cáo Bắc Cực, chim cánh cụt, hải cẩu, chim ưng phương Bắc,...
- Cao nguyên và vùng núi: bò xạ Tây Tạng, sơn dương lãnh nguyên,...

— ...

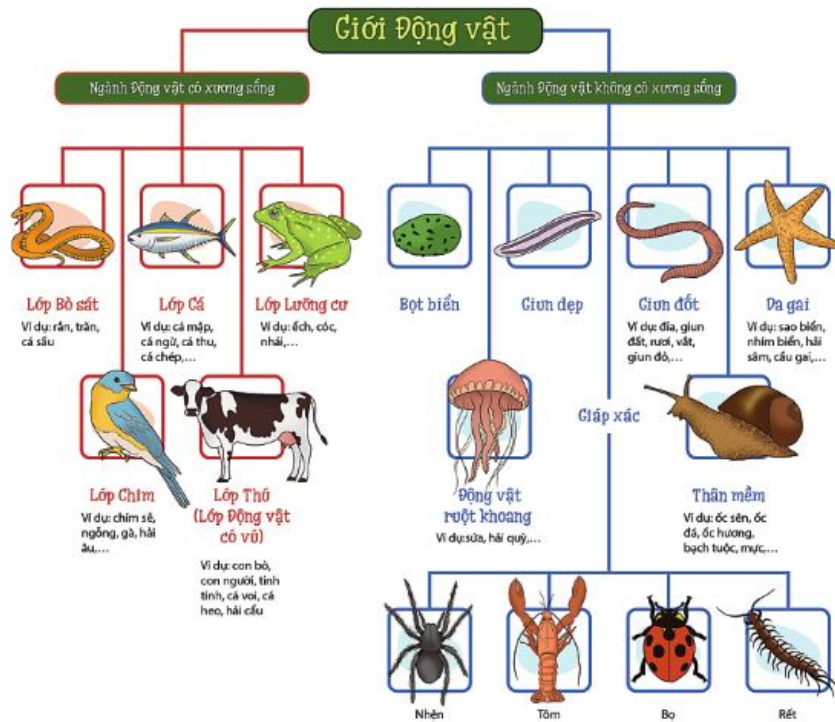
Câu hỏi thứ nhất cho bé:

Bé hãy cho biết môi trường sống của từng loài động vật sau: cá kiếm, cá sấu, cóc, đà điểu, tê giác, hà mã.

(*) Phụ huynh và các bé có thể tìm đọc đáp án ở cuối phần Phụ lục.

2. Hệ thống phân loại sinh vật

Câu hỏi thứ hai cho bé:

Trong câu chuyện, ngoài Ếch Xanh thì còn có các bạn Thỏ Trắng, bạn Rùa Cạn, Cá Tràu, Tép Riu và Chó Hoang Giỏi Giang. Bé hãy cho biết các bạn ấy thuộc các lớp nào, ngành động vật nào nhé!

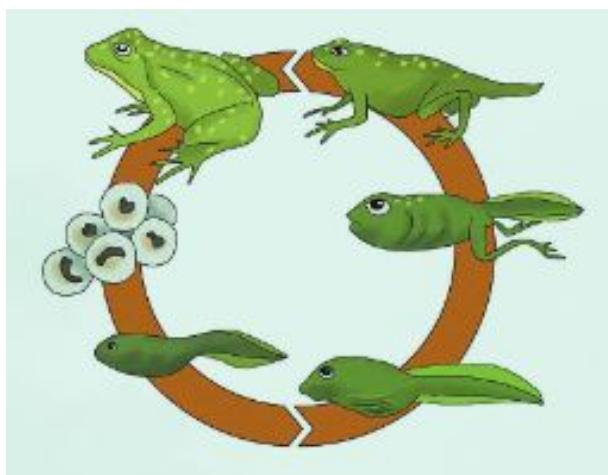
3. Sự sinh trưởng và vòng đời của ếch

Mỗi nhóm động vật có một quá trình khác nhau, tương tự như sự trưởng thành dần dần ở con người vậy. Ở ếch (và các động vật lưỡng cư nói chung), quá trình sinh trưởng này gồm những giai đoạn cơ bản sau:

- (1) Ếch mẹ đẻ ra trứng;
- (2) Trứng nở thành nòng nọc, sống ở dưới nước;
- (3) Nòng nọc phát triển tứ chi, rồi rụng đuôi và trở thành ếch con. Ếch con lên bờ sống;
- (4) Ếch con dần trưởng thành, sau này sẽ kết đôi và sinh ra trứng ếch.

* Lưu ý: quá trình thay đổi từ nòng nọc sống dưới nước trở thành ếch trưởng thành sống trên cạn của động vật lưỡng cư còn được gọi là sự biến

thái. Trong sơ đồ minh họa vòng đời của ếch ở dưới đây, các bé sẽ thấy rõ được sự thay đổi cụ thể một chú nòng nọc lớn dần lên và trở thành ếch con.

Câu hỏi thứ ba cho bé:

Các bé ơi, ở trang 15 có chú thích về nhóm các động vật lưỡng cư. Ngoài Ếch Xanh ra, trong truyện còn có một nhân vật rất quan trọng cũng là động vật lưỡng cư. Các bé có biết là bạn nào hay không?

4. Phân loại rác thải

Tại sao cần phải phân loại rác?

Các bé có biết rằng, rác thải từ con người là một trong những nguyên nhân gây ô nhiễm môi trường nghiêm trọng? Hầu hết các hoạt động sinh sống, sản xuất, thậm chí cả vui chơi của con người chúng ta đều thải vào môi trường một lượng rác khổng lồ. Ở các đô thị, việc xử lý rác thải là một vấn đề cấp bách, bằng không chính môi trường sống của con người (không khí, nước, đất trồng,...) cũng bị ô nhiễm nghiêm trọng, làm ảnh hưởng đến sinh hoạt hàng ngày của chúng ta, chứ chưa nói gì đến việc gây ảnh hưởng xấu đến môi trường sống của các sinh vật khác.

Phân loại rác thải tại gia đình là một hành động giúp bảo vệ môi trường, vì nó hỗ trợ rất nhiều cho việc xử lý rác thải tại các nhà máy xử lý rác, các bé ạ.

Thao tác phân loại rác thải sinh hoạt:

Trong khả năng của mình, các bé có thể giúp bảo vệ môi trường thông qua việc phân loại rác thải sinh hoạt ngay tại nhà mình đây! Để làm được điều đó, các bé cần chú ý những gì?

Chúng ta có thể phân loại rác thành 3 nhóm sau:

(1) Rác hữu cơ: có thể phân hủy được (như xác/bã thực vật, chất thải động vật, giấy,...).

(2) Rác vô cơ: có thể tái chế được nhưng phải qua quá trình xử lý, vì hầu hết rác vô cơ không thể tự phân hủy (như bao ni-lông, thủy tinh vỡ, đồ sành sứ,...).

(3) Các chất độc hại, nguy hiểm: cần thu gom để xử lý riêng. Khi rác thải là chất độc hại có dịch lỏng thì lấy nút cao su nút lại để chất độc hại không chảy loang ra môi trường.

Với mỗi loại rác trên, bé hãy cho vào từng bao có màu sắc khác nhau để người thu gom rác dễ phân biệt:

- Rác nhóm (1) cho vào bao/thùng rác màu xanh lá
- Rác nhóm (2) cho vào bao/thùng rác màu đỏ
- Rác nhóm (3) cho vào bao/thùng rác màu vàng

- Và chúng ta có thêm một ô rác thứ tư, có màu đen/xanh dương cho những loại rác khó phân biệt.

Một số hoạt động khác giúp hạn chế rác thải, bảo vệ môi trường:

- Hạn chế dùng bao ni-lông;
- Xả rác vào thùng rác, không vứt rác bừa bãi;
- Các bé có thể lập chiến dịch vận động mọi người trong khu dân cư, trong trường học,... cùng phân loại rác;
- V.v...

Việc làm tuy nhỏ, nhưng nếu được thực hiện bền bỉ và thường xuyên thì có thể giúp tạo nên sự khác biệt lớn lao, tích cực trong cuộc sống của chính các bé, cho gia đình và mọi người đây, các bé ạ. Ít nhất thì những hành động phân loại rác này có thể giúp không khí nơi các bé sống được trong lành hơn!

Đáp án câu hỏi cho bé:

***Câu hỏi 1:**

- Cá kiếm – đại dương
- Cá sấu – sông, hồ
- Cóc – sông, hồ

– Đà điểu – ở hoang mạc (đà điểu châu Úc) hay đồng cỏ (đà điểu Nam Mỹ)

– Tê giác – đồng cỏ châu Phi hay các khu rừng ở châu Á

– Hà Mã – ở các hồ, đầm ở đồng cỏ châu Phi

***Câu hỏi 2:**

– Thỏ Trắng: thuộc Lớp Thú, Ngành Động vật có xương sống

– Rùa Cạn: thuộc Lớp Lưỡng cư, Ngành Động vật có xương sống

– Cá Tràu: thuộc Lớp Cá, Ngành Động vật có xương sống

– Tép Riu: là động vật Giáp xác, Ngành Động vật không có xương sống

– Chó Hoang Giỏi Giang: thuộc Lớp Thú, Ngành Động vật có xương sống

***Câu hỏi 3:**

- Đó là bạn Nhái Bè

Cảm ơn bạn đã
đồng hành cùng Ếch Xanh!

Table of Contents

1. Lời giới thiệu
2. Các nhân vật chính trong truyện
3. Thoát ly
4. Sự khác biệt
5. Lạc đường
6. Người bạn đặc biệt
7. Nhận biết
8. Đồng cam cộng khổ
9. Niềm hạnh phúc trở về
10. Vào một sáng mùa xuân nọ
11. Phụ lục